

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

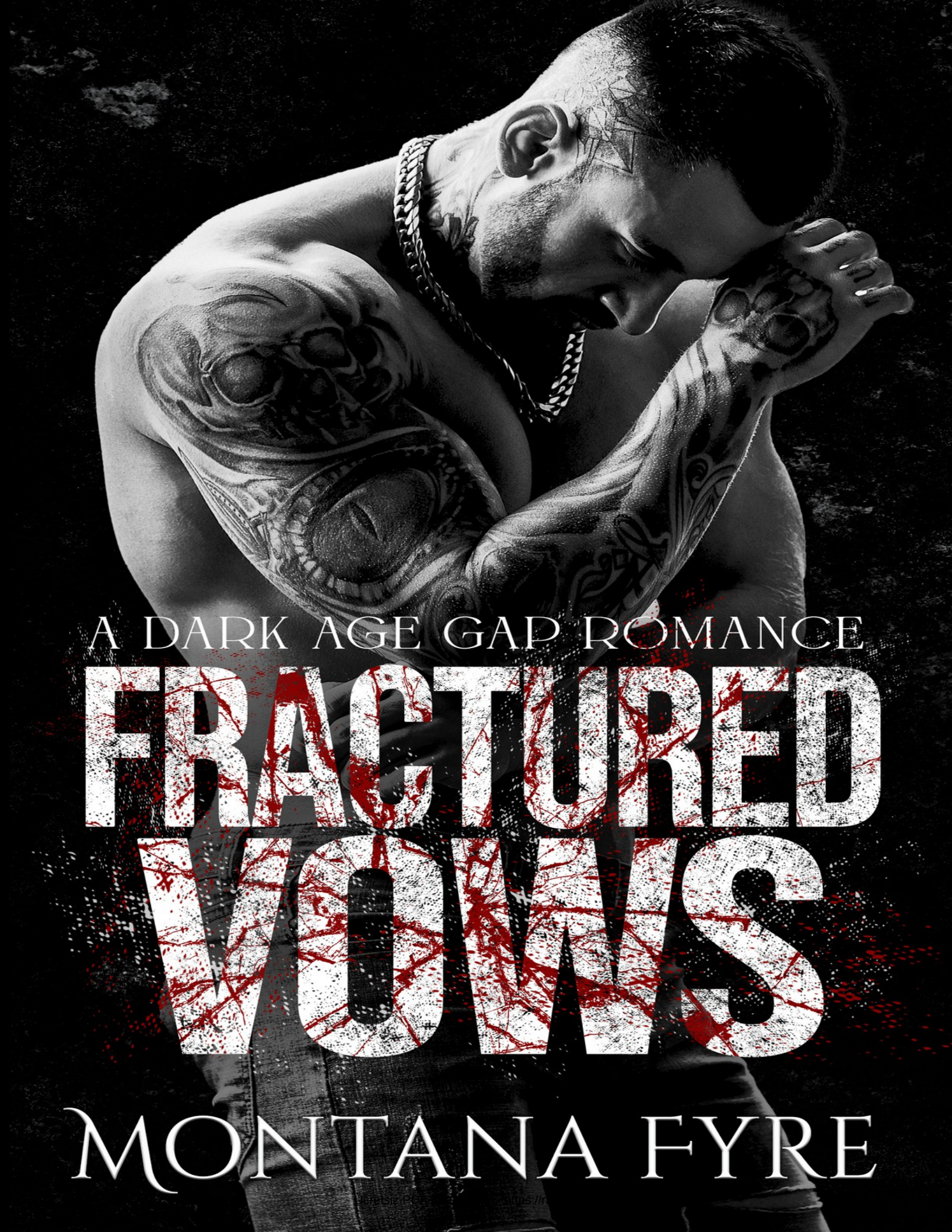
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK AGE GAP ROMANCE

FRACTURED WOUNDS

MONTANA FYRE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

**KIRIK YEMİNLER
KARANLIK ÇAĞ
BOŞLUĞU
ROMANTİZMİ**

TAINTED LOVE
İKİNCİ KİTAP

MONTANA FYRE

İÇİNDEKİLER

İçerik Notu —

Önsöz —

1. [İsla](#)
2. [İsla](#)
3. [Doktor](#)
4. [İsla](#)
5. [Doktor](#)
6. [İsla](#)
7. [Doktor](#)
8. [İsla](#)
9. [Doktor](#)
10. [İsla](#)
11. [Doktor](#)
12. [İsla](#)
13. [Doktor](#)
14. [İsla](#)
15. [Doktor](#)
16. [İsla](#)
17. [Doktor](#)
18. [İsla](#)
19. [Doktor](#)
20. [İsla](#)
21. [Doktor](#)
22. [İsla](#)
23. [Doktor](#)
24. [İsla](#)
25. [Doktor](#)
26. [İsla](#)
27. [Doktor](#)
28. [İsla](#)
29. [Doktor](#)
30. [İsla](#)
31. [Doktor](#)
32. [İsla](#)
33. [Doktor](#)
34. [İsla](#)
35. [Doktor](#)
36. [İsla](#)

28. [İsla](#)

37. [Doktor](#)
38. [İsla](#)
39. [Doktor](#)
40. [İsla](#)
41. [Doktor](#)
42. [İsla](#)
43. [Doktor](#)
44. [İsla](#)
45. [Doktor](#)
46. [İsla](#)
47. [İsla](#)
48. [Doktor](#)
49. [İsla](#)
50. [Doktor](#)
51. [İsla](#)
52. [İsla](#)
53. [Doktor](#)
54. [İsla](#)
55. [Doktor](#)
56. [İsla](#)
57. [Doktor](#)
58. [İsla](#)
59. [İsla](#)
60. [Doktor](#)
61. [İsla](#)

62. [Doktor](#)

63. [İsla](#)
64. [İsla](#)
65. [Doktor](#)
66. [İsla](#)
67. [Doktor](#)
68. [İsla](#)
69. [Doktor](#)
70. [İsla](#)
71. [Doktor](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Ederiz](#)

[Teşekkür](#) _____

[Montana Fyre tarafından](#)

[da](#)

Telif Hakkı© 2024 Montana Fyre tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Tüm sorular yazara yöneltilmelidir.

Yazarın manevi hakları ileri sürülmüştür.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN (Ebook) : [978-0-6459052-2-9](https://www.isbn.org/9780645905229)

Birinci baskı, 2024

Montana Fyre tarafından ön kapak tasarımı. Kitap tasarımı Montana Fyre tarafından yapılmıştır.

Kardeşimin Editörü tarafından düzenlenmiştir. Kardeşimin Editörü tarafından düzeltilmiştir.

www.montanafyre.com

[Vellum ile oluşturuldu](#)

Yaşınızın iki katı olan 1.80'lik huysuz bir devin sizden ona doğru sürünmenizi istemesinden başka bir şey istemeyen tüm veletler için. Bu sizin için.

Sana baktığımda bunu hissedebiliyorum. Sana bakıyorum ve evimdeyim.

- NEMO'YU BULMAK

İÇERİK NOTU

Bu kitap, bunlarla sınırlı olmamak üzere, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği karanlık temalar içermektedir:

Vi0lence

Dr*g Kullanımı

Dub / Non C0nsent

K!dnapp!ng (MMC
tarafından değil)

Cinsel Saldırı (MMC tarafından değil)

S0mn0ph!!a

BDSM Nefes Oyunu

Unsurları Degradat!0n

İnsan Bahsetme Doğum Belgesinin

T@mpers!

PROLOGUE

DOC

Çok uzun bir gece oldu.

Bu konuda eksik olduğumdan değil.

Saint James ailesi için çalışmayı bu yüzden seçtim.

Uyku benim için kolay değil. Uzun zamandır da gelmiyor. Bu yüzden beni evden uzak tutacağını bildiğim bir işe girdim. Uykusuzluğumdan kaçabileceğim ve kendi suçluluk duygumdan uzaklaşabileceğim bir yer.

Ve bu gece, vermeyi bırakmayan bir geceydi.

Frost Industries uyuşturucu kaçakçılarından biri ödeme yapmayı reddeden bir keş tarafından tartaklandı. Birkaç dikiş ve zedelenmiş bir ego ile bir sonraki işime geçtim.

Tommy Hart, çılgın orospu çocuğu, sevgilisi tarafından vuruldu, neredeyse zamanımı boşa harcadığım bir sıyrıktı.

Ve sonra Frost Industries'in her iki tarafının da CEO'su ve patronu olan Storm Saint James, pezevenkleri tarafından incitilen bazı kızlar hakkında aradı.

Kimseyi hayat tercihlerinden dolayı asla yargılamam çünkü benimki hiçbir zaman o kadar da harika olmadı ama ne zaman çalışan bir kızın yarasını sarmak için getirilsem, buz gibi kalbimden geriye kalanlar kırılıyor. Ama tek yapabildiğim onları temizlemek, yaraları için antibiyotik vermek ve yollamak .

Storm'un onlara her zaman yeni bir hayata başlamaları için yeterli parayı verdiğini biliyorum, ama bunu yapıp yapmamaları farklı bir hikaye. Bildikleri hayat bu ve insanlar her zaman eski alışkanlıklarına geri dönerler. İşler böyle yürüyor.

Arabayı apartmanın önüne çekiyorum ve başımı koltuğun arkasına yaslıyorum. Güneş ufukta belirmeye başlıyor. Chicago halkı yakında şehirlerinin gerçekte ne kadar berbat durumda olduğunu bilmeden yeni bir güne başlayacak.

Şikayet edebileceğimden değil. Şu anda birkaç yıl öncesine göre çok daha iyi durumda. Sokaklar daha güvenli.

Chicago gibi bir şehirde suç yok, daha önce hiç olmadığı kadar kontrol altında.

Ama bu aynı zamanda gecelerimin o kadar dolu olmadığı anlamına geliyor, bu da kendi düşüncelerime dalmak için daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyor.

Kamyonetimin kapısını iterek açmak üzereydim, önümüzdeki üç saat boyunca tavana bakma fikrinden vazgeçip nihayet uykudan vazgeçmek üzereydim ki telefonum cebimde titreşti.

Belki de gecem daha .

Numarayı tanımıyorum ama bu bir şey ifade etmez. Sektörümüzde kullanılan çok sayıda kullan-at telefon var.

"Doktor," dedim.

"Ben Edward." Hattın diğer ucundaki ses nefesimi boğazıma tıkıyor.

Umutsuzca kaçmaya çalıştığım geçmişim.

Suçluluk duygusu.

Öfke.

Hatalarım.

Her şey üzerime çöküyor ve eski hayatımdan uzaklaşmamın üzerinden on iki yıl geçmiş olmasına rağmen, hala beni tamamen suskun bırakma gücüne sahip.

"Yardıma ihtiyacım var."

BİRİNCİ BÖLÜM

ISLA

Müzik vücuduma pompalanıyor, votka ve ecstasy kokteyli damarlarımda hızlanıyor ve günlerdir ilk kez nefes almama izin veriyor.

Kendimi özgür hissettiğim tek zaman en iyi arkadaşımın dışarıda geçirdiğim bir gece ve babamın dehşetine rağmen yaptığım seçimler için özür dilemeyi reddediyorum.

Parti yapmayı sevmemden nefret ediyor.

Güvenli olmadığını söylüyor ve haklı da olabilir. Ama umurumda değil. Tek umursadığım gerçekliğimden kaçmak.

Annem ve babam en iyi ihtimalle yoklar. Öyle mi olmak istiyorlar yoksa geçmişlerinde yaşadıkları travma o kadar büyük ki artık nasıl ebeveyn olunacağını mı bilmiyorlar bilmiyorum.

Dokuz yaşımdan beri yapmadılar.

O zamanlardan pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece annemle babamın sürekli üzgün olduklarını. Teyzemin cenazesi. Kocasına karşı duyulan öfke ve nefret, teknik olarak amcam sanırım, uzun zamandır böyle anılmıyor. Onun var olduğunu kabul etmeyi reddediyorlar ve çoğu gün ben de öyle yapıyorum.

Ailenin bir parçasıyken bile pek ortalıkta yoktu. Sanırım donanmada falan çalışıyordu. Bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değil.

Önümüzdeki yüksek masaya yayılmış olanlardan bir tane daha içiyorum. Geri dönüşü olmayan noktaya yaklaşıyorum ve bu tam da olmak istediğim yer.

Uyuşu

k.

Ücretsiz

z.

Mutluyum.

Ya da en azından bu sonuncusuna olabildiğince yakınım.

Teyzemi pek hatırlamıyorum ama onun ölümünden sonra olan her şey hayatımın geri kalanını şekillendirdi ve beni kaçamadığım bir sefalet hayatına zorladı.

Babam taşınmama izin vermeyecek kadar korumacı, ona yalvardığım gibi New York yerine Boston'da üniversiteye gitmem için beni zorluyor. Bu gece dışarıda olduğumu bile bilmiyor. Nadiren bilir. Onun kadar aşırı korumacı birine göre, bana göz kulak olmakta pek de iyi bir iş çıkarmıyor, ya da belki de ben onun arkasından iş çevirmekte gerçekten iyiyim.

Annem ne yaptığımı sikine takmıyor. Bugünlerde pek bir şey umurunda değil. Tek istediği hastanede geçirdiği uzun bir günün ardından eve dönmek ve her gece içmesi gereken bir şişe şarabı içmek.

Belki de babam benden çok onun için endişelenmeli. Gözlerimizin önünde eriyip giden o ve hastanenin onun artık hemşire olmaya uygun olmadığını anlaması uzun sürmeyecek.

Sonra ne olacak?

evde oturup içerek yavaş yavaş kendini mi öldürecek? Bu düşünceyle bir kadeh daha attım.

"Dans etmek ister misin?" Bree soruyor, uzun sarı saçları sırtından aşağıya doğru kıvrılmış ve gözbebekleri yaptığımız E yüzünden öyle büyümüş ki, kenarlarındaki yeşili zar zor görebiliyorum.

Başımı sallayıp içkimin kalanını bitiriyorum ve boş bardağı kardeşi Miles ve kız arkadaşı Audrey'e bırakıyorum. Bizim gibi parti yapmazlar ve gecelerimizi masada el ele tutuşarak geçirme eğilimindedirler. Kız kardeşi etrafta olmasaydı, neredeyse ikisinin bir teşhir sapkınlığı olduğunu düşünecektim. Ama o da benim gibi onları görmezden gelmeyi öğrendi.

Dans pistinin ortasına gelene kadar insanların arasından kendimize yol açıyoruz. İkimiz her zaman bir elmanın iki yarısı gibi olmuşuzdur. Temelde aynı kişiyiz ve bu da ikimizin de sarhoşken ilgi odağı olmayı sevdiğimiz anlamına geliyor.

Başımı arkaya atıyorum ve müziğin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, kulüp müziği pek sevdiğim bir şey değil ama Boston'da metal çalan çok fazla kulüp yok ve ben de artık alıştım sayılır.

Eller kalçalarımın düşüyor ve dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Yabancıların parmakları küçük elbisemin kumaşına giriyor, kıcımlı ve göğüslerimi zar zor örtüyor, tam o sırada sakallı bir çene çıplak omzuma değiyor.

"Bu her zaman kaçan kız değil mi?" Çakıllı sesi üzerimde geziniyor. Bryant'ın burada olmasına hiç şaşırmadım. Ne de olsa buranın sahibi o ve sahte kimliklerimizi aldığımızdan beri son birkaç aydır benden hoşlanıyor.

ve The Vault'a sık sık gitmeye başladım. Birbirimizi yıllardır görmemiştik, dokuz yaşındayken hayatımın parçalanmasından beri. Ailelerimiz eskiden arkadaştı ama sanırım teyzem öldüğünde ailem arkadaşlarıyla görüşmeyi bıraktı ve bu nedenle ben de onu ve kardeşlerini görmeyi bıraktım.

"Yine de her Cumartesi gecesi geri geliyorum." Vücudumu onun avuçlarına bırakıp kollarımı boynuna doladığımda sırtıyırım. Bryant Hayes iyi bir adam değil, hayal gücünün herhangi bir uzantısı değil, ama lanet olası kadar ateşli. Siyah saçları ve yontulmuş çenesi onun için külötümü indirmek istemem için yeterli olabilir ama onu her gördüğümde nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan şey zümrüt yeşili gözleri.

Yine de hiç sevişmedik.

Aylardır bunun etrafında dönüp duruyoruz, flört ediyoruz, dans ediyoruz, ara sıra öpüşüyoruz ama asla sonuna kadar gitmiyoruz.

Göz ucuyla Bree'nin bakışlarını yakalıyorum ve onun bilmiş gülümsemesini kaçırmıyorum. Onunla yatmamış olmamın delilik olduğunu düşünüyor ama Clarissa Teyze öldüğünden beri ailemin hayatımızı nasıl idare ettiğine pek saygı duymasam da, verdikleri dersler aklıma kazınmış durumda.

Öldü çünkü yanlış kalabalığın içine düştü. Uyuşturucu bağımlısı oldu, hemen hemen herkese borcu olana kadar kullandı, kullandı, kullandı ve sonra bu yüzden öldü.

İşte Bryant böyle bir adam. Beni kendine bağlayabilecek, kendimi bulduğum çukurdan çıkaramayana kadar beni kendi seviyesine çekebilecek biri.

Kendimi kaybetmeyi, babamın üzerimdeki kısıtlamalarından kurtulmayı, kuralları çiğnemeyi sevmeme rağmen, teyzemle aynı kaderi paylaşmak istemiyorum ve bunu aileme de yapmak istemiyorum. Onlar da beni kaybetmeye dayanamazlar.

Hâlâ hayatta olmalarının tek sebebinin benim için endişelenmeleri olduğuna eminim. Annem en az onlar kadar kendine zarar veren biri olsa bile, beni ebeveynlerimden biri olmadan bırakmak istemezdi.

Bryant beni vücuduna doğru çekiyor ve boğazıma tırmanan iniltiyle savaşıyorum. Burada olduğum her gece giydiği takım elbisenin altında yırtık pırtık duruyor, sert kasları onu sikmeyi daha da cazip hale getiriyor, bu daha sonra buraya gelmeyi bırakmam gerektiği anlamına gelse bile. Ama onun gibi erkekler terk edilmekten hoşlanmazlar, tek gecelik bir ilişki olsa bile. "Benimle eve gel," mırıldanıyor kulağıma doğru.

Başımı yavaşça sallıyorum, dudaklarıma cilveli bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bunu aşmıştık, Bry."

"Hayır, sen bunu aştin. Fikrini değiştireceğinden hâlâ umutluyum." Kıkırdıyor.

"Burası sahibini sikmek için ölecek kızlarla dolu."

Başını benimkinin üstüne doğru sallıyor. "Bu doğru. Ama her zaman sahip olamayacağın şeyi istemekle ilgili şu sözü biliyor musun?"

"Ah, o zaman ben sadece kovalamaca için eğleneliyim," diye takılıyor.

"Hayır, Isla. Bundan çok daha fazlası için eğleneli olacağından eminim."

Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımdan kenarlarında beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Neden bu kadar çekici olmak zorunda? Neden şöhretinin onu öyle gösterdiği gibi bir pislik olamıyor?

Yani, kardeşleri arasında genellikle iyi olan o olarak biliniyor ama uyuşturucu, silah ve Tanrı bilir başka ne işlere bulaştığınızda bunun pek bir anlamı kalmıyor. Çocukken hepsi iyi insanlardı ama aile işine dahil olmak onları değiştirdi.

"Bu gece olmaz." Omuz silkiyorum.

"Her hafta bunu söylüyorsun."

Cevap vermeye fırsat bulamadan küfrediyor ve kafamı kaldırdığımda yanımda kardeşlerinden birini görüyorum. Hepsi birbirine benziyor ama soğuk ve karanlık gözlerinden bunun Kai olduğunu anlıyorum. Eğer hakkındaki söylentiler birazcık bile doğruysa, tam bir psikopat, hem de öyle eğleneli bir şekilde değil. Duyduğuma göre insanlara zarar vermekten zevk alıyormuş ve Bryant'la aramızdaki ilişkinin daha fazla ilerlemesini istemememin nedenlerinden biri de bu.

Kai kulakları sağır eden müzikten tam olarak çıkaramadığım bir şey söylüyor ve Bryant dikkatini tekrar bana çevirmeden önce küfür ediyor. "Veda etmeden gitme, tamam mı?"

Bu gece onu tekrar aramak gibi bir niyetim olmamasına rağmen başımı sallıyorum. Kararlılığım zaten azalıyor ve onunla çok fazla temas kurmak kötü bir fikir.

Bree'ye döndüğümde beni masaya doğru başıyla işaret ediyor ve ben de onu takip ediyorum. O içkilerin geri kalanına ihtiyacım var.

Üç saat ve bir sürü votka içtikten sonra, kendi bedenimle kaybettiğim bir savaşın içindeyim. Bu gece içebileceğim tüm hapları içtim, ya da en azından

Bu şehirdeki uyuşturucu satıcıları artık bana satış yapmıyor çünkü ölü bir müşteri onlar için pek iyi değil ve vücudumdaki tüm alkol beni cehennem gibi uykulu yapıyor.

Bree'yi aramak için banyoya doğru tökezliyorum ama nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok. Bir adamla takılıyordu ama bizim bir sistemimiz var. En azından diğerine haber vermeden asla ayrılmayız ve Miles'a nereye gittiğini söylemeden gitmesine imkân yok.

Kadınlar tuvaletinin önündeki kuyruk görmek isteyeceğim son şeydi ve hemen etrafımda onun olabileceği başka yerler aradım.

Çoğu gece kulübünde olduğu gibi, bir çiftin iyi bir şey yapmaması için çok sayıda karanlık köşe var, ancak aklıma gelenlerin hepsini zaten kontrol ettim.

Arka kapının hafif aralık olduğunu fark ediyorum ve banyo sırasına tekrar hızlıca bir göz attıktan sonra tökezleyerek ona doğru ilerliyorum.

Bayılmadan önce eve gitmeliyim. Bu gece kendim için bile çok zorlandım ve buradan çıkmazsam bu seçimlerin bedelini ödeyeceğim.

Sokaktan yükselen sesler beni duraksatıyor ama ne dediklerini tam olarak anlayamıyorum ve meraklı tarafım daha iyi bir bakış açısı elde etmek için yaklaşmamı sağlıyor.

Bir adam "Onu bagaja bindirin" diye bağıyor.

"Kendi topraklarında kaçak avlandığımız için bizi öldürecekler," diyor başka bir adam ama sesi nefes nefese çıkıyor.

Bekle, mu dedi?

Kapıdaki aralıktan dışarı bakıyorum ama gördüğüm tek şey, çok uzun zaman önce emekliye ayrılmış gibi görünen eski püskü bir Toyota.

"Kapa çeneni ve sana söyleneni yap." "Bunu patronla konuştun mu?"

"Ne dediği umurumda değil. Bryant ve kardeşleri bu lanet şehrin sahibi olduklarını sanıyorlar ve öyle olmadıklarını bilmelerini istiyorum. Kafayı taktığı sürtük bu."

"Bundan emin misin?" Diğer adamın sesi tereddütlü geliyor ve midem bulanıyor.

Benim hakkımda mı konuşuyorlar? Çünkü her hafta sonu buradayım ve bir playboy olarak bilinmesine rağmen, onu başka bir kadınla konuşurken hiç görmedim.

İçimi bir korku kaplıyor ve vereceğim kararı düşünmeden kendimi ara sokağa atıyorum.

İki adam Bree'nin baygın bedeninin başında duruyor ve ben en iyi arkadaşımı kurtarmakla kendi hayatımı riske atmak arasında kalarak olduğum yerde donup kalıyorum. Çünkü bu durumun gerçekliği bu.

Debriyajıma uzanıyor, el yordamıyla etrafı karıştırıyor ve görüşüme sızan sisle mücadele ediyorum. Lanet olsun. Neden bu gece bu kadar çok içmek zorundaydım? Sadece haplar olsaydı hâlâ odaklanabilirdim ama votka beni aşağı çekiyor.

"Sen de kimsin lan?" diye bağılıyor içlerinden biri, sanırım liderleri, bana. "Ondan uzak dur." Sonunda elimi elime doladım.

Babamın evden çıkarken yanıma almamda ısrar biber gazını önümde tutuyorum.

Birbirlerine bakmadan önce uzun saniyeler boyunca bana baktılar ve sonra kahkahalara boğuldular. "Koş bakalım, küçük kız."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha cevap veremeden, az önce ittiğim kapı duvardan sekiyor ve her birinin kaşlarına farklı derecelerde öfke kazanmış üç adam hışımınla dışarı çıkıyor.

Dört Hayes kardeşten üçü olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor, tek eksik Bryant, ama yine de kendimi Kai'nin arkasına itilmiş buluyorum.

"Kulübümüzde ne halt ediyorsun?" Jaxon tersledi.

En genci olabilir ama bu onu daha az korkutucu yapmıyor. Boyu 1.80 ve sanki spor salonundan hiç çıkmamış gibi yapılı. Koyu renk gözleri ve kirli sarı saçlarıyla hem sarhoş edici derecede muhteşem hem de çok korkutucu.

Hayes kardeşlere hoş geldiniz.

En büyük kardeş ve en sessiz olan Kayden beni arkasından sürükleyerek Bree ile aramda üç tuğla duvar bırakıyor. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, zihnimdeki sis ve panik yüzünden nefes almam imkansız hale geliyor.

Elimi iri pazusuna dolayarak çelik gibi bakışlarını benimkilerle buluşması için aşağıya çekiyorum, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş siyah saçları sanki bütün geceyi bir gece kulübünde geçirmemiş gibi yerinde duruyor, ama yine de onu ana pistte gördüğümü hiç sanmıyorum. Sadece VIP alanında kardeşlerin kendileri için tuttukları kabinde.

"Bree," diye fısıldıyorum, eski püskü arabanın yanında hâlâ baygın yatan en iyi arkadaşımı işaret ederek.

Başını sallıyor ama tek sözlü yanıtı homurdanmak oluyor.

Bu onu yakalayacağı anlamına mı geliyor? Ya da sadece ne dediğimi anlıyor mu? Ya da...

Daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan önümdeki sesler yükselmeye başlıyor ve dikkatimi tekrar tartışmaya çekiyor.

"Sana yanlış kızı bulduğumuzu söylemiştim. İşte o!" Bana doğru işaret ediyor ve ben de şaşkınlıktan Kayden'in arkasına saklanıyorum.

"İkisini de bir yere götürmüyorsun, o yüzden kışınızı bu hurda yığınının geri sokmanızı ve kulübümden defolup gitmenizi öneririm. Bir dahaki sefere sorduğumda, söz veriyorum bu kadar kibar olmayacağım," diyor Kai ve her zaman biraz korkutucu olmasına rağmen, ondan hiç şu anda olduğum kadar korkmamıştım.

İki pislik önce bana, sonra da hâlâ baygın olan Bree'ye bakıyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüyorlar, ama liderleri gözlerimin içine bakmadan önce değil.

"Seni göreceğim."

İKİNCİ BÖLÜM

ISLA

Her şey o kadar hızlı oluyor ki nefesimi zor tutuyorum.

Bryant'ın ofisinde otururken, en iyi arkadaşımın başını kucağıma koyduğumda, birdenbire uyuşturucunun etkisinin azalması ve içki ve dansla geçen bir gecenin yorgunluğu aklımdaki son şeyler oluyor.

Kulüp sakinleşmeye başlıyor, ama saat sabahın beşi, yani bu tamamen sürpriz olmamalı.

beklemediğim bir şey vardı.

Bryant'ın babamı aramasını.

Ailemizin Hayes ailesiyle herhangi bir ilişkisi olmayalı yıllar olmuştu, bu yüzden ilk etapta numarasının onda olmasına oldukça şaşırmıştım. Bree ve beni buraya ilk oturttuklarında Jaxon bana bir şişe su uzattı, Ama bunun dışında, çalışma modundalar ve ne haltlar döndüğünü gerçekten anlamıyorum.

Kapı ittirilerek açılıyor ve çok öfkeli babam odaya dalıyor, gözleri kocaman alanda geziniyor ve sonunda bana takılıyor.

"Isla," diye homurdanıyor bakışları benimle Bree arasında gidip gelirken. Nabzını kontrol etmemiş olsaydım, onu hastaneye götürmemizi talep ederdim ama en iyi arkadaşımın gece dışarı çıkarken biraz fazla sertleşmesi ilk kez olmuyor.

"Merhaba baba," diyorum sessizce. Bu durumdan utanmak istemiyorum. Yirmi yaşındayım. Kelimenin her anlamıyla neredeyse bir yetişkinim, bu yüzden babam gelip beni beladan kurtarmak zorunda kaldığında kendimi bok gibi hissetmemeliyim. Ama yine de berbat hissediyorum.

O telefonu aldığı anda çılgına dönecekti çünkü Clarissa Teyze öldüğünde polislerin aradığı kişi oydu ve o gece onu ne kadar mahvetmişti.

Dikkatini odanın diğer tarafındaki kardeşlere çevirmeden önce bana bir kez daha bakıyor. Kapalı bir yerde olmak boğucu.

Beni buraya getirdiklerinden beri varlığımı neredeyse hiç kabul etmemiş olsalar bile, dördüyle birlikte bir boşluk.

Parmaklarımı Bree'nin saçlarında gezdiriyorum ve gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum. Duygularımı içselleştirme konusunda her zaman iyi olmuşumdur, duygusal olarak bodur ailemde geçen çocukluğumda hayatta kalabilmek için öyle olmak zorundaydım ama şu anda sürekli üzerime çöken bir huzursuzluk var. Bilinmeyenin rahatsız edici hissi bilincimin kenarını yalıyor ve sokakta olanların hiçbir şey ifade etmediğini kendimle ne kadar rasyonelleştirmeye çalışsam da, zihnimin arkasında bana durumun hiç de öyle olmadığını söyleyen bir şey var.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Bir dakika ya da bir saat olabilir ama sonsuzluk gibi geliyor. Sadece eve gitmek istiyorum. Uyuşturucunun etkisi kıkımı başlıyor ve çok yorgunum ama odanın diğer tarafında gerçekleşen önemli konuşmaları böylece kadar da cesur değilim.

Babamın bizi alıp eve götürüp bana ve muhtemelen Bree'ye bağıracağını düşünmüştüm. Ama bunun yerine, saatlerdir bu kanepede oturmuş bekliyoruz.

Bryant ve babam nihayet bana döndüklerinde, onlar bana ulaşmadan bir sorun olduğunu anlıyorum.

Belki de babamın aslında bana kızgın değil de korkmuş gibi görünmesidir. Ya da Bryant'ın aynı anda hem üzgün hem de öfkeli görünmesi.

Ama kesinlikle bir terslik var.

"Biz eve gidiyoruz, sen de eşyalarını toplarsın," diyor babam kulağıma yaklaştığında.

"Toplanmak mı?" Kelimeyi boğuk boğuk söyledim. Nereye gidiyorum ben? Onsuz şehirden ayrılmama asla izin vermedi ve bu geceden sonra bunun değişeceğini pek sanmıyorum.

"Chicago'ya gidiyorsun."

"Neden Chicago'ya gideyim ki?" Bağırıyorum. Ne haltlar dönüyor burada? Tek yaptığım en iyi arkadaşımı bazı aptallar tarafından kaçırılmaktan kurtarmaktı, bu tüm hayatımı kökünden söküp başka bir şehre taşınmam anlamına gelmiyor.

"Çünkü ben öyle dedim," diye tersliyor. "Kendini bu belaya sen bulaştırdın ve ben seni bundan kurtaracağım."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım. Neden Boston'dan ayrılmak zorunda olduğumu anlamıyorum."

Bryant öne çıkıyor ve babama bu işi halledeceğini söylercesine hızlıca başını sallıyor. Elinde ne var, hiçbir fikrim yok ama babam açıkça aklını yitirmişken en azından bana mantıklı bir fikir verebileceğini umuyorum.

"O adamların kim olduğunu biliyor musun?" diye sorar.

Başımı salladım. "Hayır, onları tanımadım. Sadece Bree'yi aramak için dışarı çıktım ve onları onu arabaya bindirmeye çalışırken buldum."

Başını sallıyor, omzunun üzerinden babama bakıyor. "Mason Spade için çalışıyorlar."

Gözlerim açılıyor ve her şey yerli yerine oturmaya başladığında babama bir bakış fırlatıyorum. "Bu-"

"Teyzeni öldüren adam," diye onaylıyor.

Uzun saniyeler boyunca ona baktım, ne söylediklerini anlamaya .

Ben.

O adamlar beni arıyorlardı. Bree'nin *ben olduğumu* sandılar. Ama neden Beni isterler miydi? Mason Spade beni neden istesin ki? Teyzem 12 yıl önce öldü, onu hatırlamasına bile şaşırdım.

Ailem teyzem hakkında pek konuşmaz ama yıllar içinde onlardan edinebildiğim sınırlı bilgiye göre, teyzem raydan çıkmış, kötü bir gruba karışmış ve sonunda Spade'e borçlanmış gibi görünüyor. Ama belki de bundan daha fazlası vardır?

"Bunların benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," diye fısıldıyorum sonunda.

Bryant elini yüzünde gezdiriyor ve babam bizden uzaklaşıyor. "Bildiğiniz gibi, babam babanızla iyi arkadaştı. Teyzen öldürüldükten sonra baban Spade'in peşine düştü. Onu alaşağı etmek istedi ve babam onu vazgeçirmeye çalıştıysa da bu işin peşini bırakmadı."

"Kız kardeşin olsaydı da aynı şeyi yapardın," diye tersliyor babam ve gözlerim açılıyor.

Bryant başıyla onaylıyor. "Kardeşlerimden biri olsaydı ben de aynı şeyi yapardım. Ama Spade'i alt edemese de kardeşini öldürdü."

Dünyanın sonuna kadar güvenlik vaazları veren, son on yıldır beni lanet olası bir kafeste tutan babama dönüyorum, ama şimdi her şey anlam kazanıyor. Teyzemle aynı kaderi paylaşacağımdan endişe *ettiği* için değil, haksızlık ettiği adamın beni öğreneceğinden korktuğu içindi.

"Birini mi öldürdün?" Bree'yi uyandırmamaya dikkat ederek fısıltıyla bağıríyorum. Bu, onun bir parçası olması gereken bir konuşma gibi gelmiyor.

"Ve babam da bunu örtbas etmesine yardım etti."

"Böylece on yılı aşkın bir süredir içinden çıkamadığımız bir savaşı başlatmış olduk," diye ekliyor Kai ve ben şu anda ona cevap bile veremeyecek kadar şoktayım.

Ne oluyor lan?

"Bunun benimle ne ilgisi olduğunu ve neden Chicago'ya gitmem gerektiğini hâlâ anlamış değilim."

"Spade her zaman kardeşinin ölümüne karıştığımdan şüphelenirdi," diye açıklıyor babam. "Ama birkaç yıl öncesine kadar bunu kanıtlayamıyordu ve o zamana kadar isimlerimizi değıştirmiş, evlerimizi taşımış, Hayes ailesiyle aramıza mesafe koymuş ve onların radarından uzak durmak için aklıma gelen her şeyi yapmıştım."

Geçmişî düşünüp isimlerimizi değıştirdiğimizi hatırlamaya çalışıyorum. Eminim böyle bir şeyi hatırlardım. Ama görünüşe göre bilmediğim bir sürü şey varmış.

Kai zorlukla bastırđığı bir kızgınlıkla babamla Bryant'ın arasına bakıyor. "İkiniz de korkakça davranmayı bırakıp tüm bunların onunla ne ilgisi olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bryant kardeşine ters ters bakıyor ama başını sallıyor. "Birkaç hafta önce kulüpte bazı adamların seni sorduğunu duyduk. Ellerinde sadece adın ve eski soyadın vardı ama ben endişelendim ve babamı aradım, o da seninkini aradı. Biz sadece durumu izliyor, kulüpteysen güvende olduğundan emin olmaya çalışıyorduk ama bu gece işler değışti."

"Ama benimle sadece seninle ilgilendiklerini düşündükleri için ilgileniyorlardı," diye belirtiyorum.

Tüm bu lanet durum çok saçma. Eminim bu odada bunu görebilecek birileri vardır.

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm, Isla. Keşke öyle olsaydı ama korkarım durum bundan çok daha ciddi. Bu yüzden baban seni uzaklara göndermenin en iyisi olduğunu düşünüyor."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum çünkü bu tam bir delilik.

"Chicago'da tanıdığımız biri var mı?" Sonunda sordum.

"Doktor orada. kalacaksın," dedi babam.

"Doktor Amca mı? Clarissa Teyze'nin ölümü için suçladığın ve küçümsediğin Doktor Amca mı?" Tersledim. Ben de bundan daha saçma bir şey olamaz diye düşünüyordum.

"Sadece onunla kalmayacaksın." Kai sırtıyor, mutsuzluğumdan açıkça zevk alıyor. "O adamla evleneceksin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DOC

Bu şehirden nefret ediyorum.

Karım öldükten sonra bir daha Boston'a adımımı atmayacağıma yemin etmişim ve bu sözümü tutmaya niyetliydim.

Ve işte buradayım, eski kayınbiraderimin kapısının eşiğinde duruyorum, kızının başının belada olduğundan başka bir bilgin yok.

Bunun benimle ne ilgisi var bilmiyorum ama kız kardeşinin ölümüne benim sebep olduğumu nazikçe hatırlattığında, Chicago'dan kalkan ilk uçağa binmekten başka çarem kalmadı.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama yumruğum ahşap kapıya temas edemeden kapı açılıyor. Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir yüz bana öyle bir nefretle bakıyor ki neredeyse arkamı dönüp yaşadıkları eski kahverengi binanın merdivenlerinden aşağı kışımı yaya olarak ineceğim.

Onları tanıdığımda yaşadıkları evden bir adım daha aşağıda, ancak son on yılda değişen çok şey olduğundan şüpheleniyorum.

Biliyorum. Ben onların tanıdığı adam değilim. Ya da belki de öyleyim ve onlar beni hiç tanımadılar. Geçmişimi ve nasıl bir insan olduğumu düşündükçe, gerçekten mutlu olup olmadığımı, karımı gerçekten sevip sevmediğimi daha çok merak ediyorum.

Kulağa boktan geldiğini biliyorum ama biz lise aşıklarıydık. En iyi arkadaşımın kız kardeşiydi. Onun en iyi arkadaşı da onun lise aşığıydı. Dördümüz her zaman dünyaya karşıydık ve sık sık birlikte kalmamızın, bizim yaşımızdaki pek çok çift gibi yollarımızı ayırmamızın nedeninin aşktan çok aramızdaki bağ olup olmadığını merak etmişimdir.

Ya da belki de suçluluk duygusu geceleri beni yiyip bitirdiğinde kendime söylediğim şey budur.

" etme," diye homurdanarak kapıyı açmam için daha geniş bir şekilde itti. geç.

"Beni beş saat önce aradın. Başka bir eyalette yaşadığım düşünülürse buna pek de zaman ayırmak denemez."

Eski en yakın arkadaşım ve kayınbiraderimin yanından geçerken etrafımdaki boşluğu değerlendiriyorum. Ev harap ve iyi yaşanmış ama temiz ve düzenli, tıpkı onların evinin her zaman olduğu gibi.

Edward her zaman biraz temizlik delisi olmuştur ve Sandra da çok dağınık olmasına rağmen, birbirlerini dengeliyor gibi görünüyorlar.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" Lafi dolandırmanın bir anlamı yok. Gün bitmeden Boston'dan defolup gitmek istiyorum ve onun girişinde ne kadar çok zaman geçirirsem, bunun gerçekleşme olasılığı o kadar azalır.

Kapıyı kapatırken bana dik dik bakıyor ve sonunda onu içeri alıyorum. Bakır rengi saçları ağarmaya başlamış, kahverengi gözleri onu son gördüğümde olduğundan daha donuk. Bana ailesinden uzak durmamı söylediği günün kız kardeşinin cenazesinin olduğu gün olduğunu düşünürsek bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum.

Bakışları merdivenlere yöneliyor ve ben de gözlerini takip ediyorum ama orada hiçbir şey yok. Onu takip etmemi işaret ediyor ve ne olduğunu bilmeden bu yere bir adım daha atmak istemememe rağmen peşinden gidiyorum.

Aradan on yıldan fazla zaman geçmemiş olsaydı, beni buraya öldürmek için getirmiş olabileceğini düşünürdüm ama bunca zaman sonra bu pek mümkün görünmüyor.

Muhtemelen birkaç yıl önce değiştirilmiş olması gereken yeşil kanepeye oturuyor ve öne doğru eğilerek kendine bir kadeh votka dolduruyor ve sessiz bir soruyla bana bakıyor.

Başımı salladım ve karşısına oturdum. Eski kanepenin ağırlığının altında gıcırıyor ve umarım o şey çökmez.

Hayal gücümün hiçbir sınırında küçük bir adam değilim. Uykusuzluğum yüzünden spor yapacak vaktim olmuyor ve 1.80'lik bedenime kas eklemek beni çok ağırlştırıyor.

Edward kendi kadehini alıp hemen bir tane daha doldurduğunda ben hâlâ kendi kadehime uzanıyordum. Hiçbir zaman içkiyi fazla sevmezdi, bu da mideme huzursuzluk veriyor.

"Mason Spade'in kardeşini öldürdüm."

Birkaç uzun saniye boyunca ona bakarken kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. Onu doğru mu duydum? Eminim ki, benim bağınaz kayınbiraderim

Lisedeyken bizimle esrar bile içmeyen adam, sadece birini öldürdüğünü söylemedi.

"Clarissa öldükten sonra. Nathan Hayes olayı örtbas etmeme yardım etti."

Votka şişesini kendime yaklaşıtıyorum ve iki bardağı da tekrar dolduruyorum, çünkü söylediklerinden bir anlam çıkarabilmemin tek yolu aniden likör oldu.

"Ve şimdi de Isla'nın peşinde. Uzun hikaye ama seni bu yüzden aradım."

"Senin için ne yapabileceğimi düşündüğünden emin değilim, Edward. Boston'da hiçbir bağı yok, hiçbir bağlantım yok ve bildiğim kadarıyla tek ortak bağlantım Hayes ailesiyle."

"Isla'yla evlenmeni istiyorum."

Boğazımın yarısına kadar gelen votkada boğuluyorum ve ucuz likörün tüm yol boyunca yanmasına neden oluyorum. Az önce ne dedi lan?

"İmkânı yok." Başımı sallıyorum. "Aklını mı kaçırdın sen?" "Onu güvende tutmak için aklıma gelen tek yol bu," diye savunuyor Edward.

"Senin kızınla, benim lanet olası yeğenimle evlenmem onu nasıl güvende tutacak?" Sesimin yükseldiğinin farkındayım ama elimde değil. Ağzından çıkan her kelime bir öncekinden daha delice.

"O senin yeğenin değil," diye . "En azından kan bağıımız yok."

"Çünkü bu her şeyi çok daha iyi yapıyor," diye kestirip atıyorum.

"Eğer seninle birlikteyse, seninle *evliyse* Spade onun peşine düşmez. Saint James ailesiyle olan bağlarınız onu güvende tutacaktır." "Sen aklını kaçırmışsın."

Ayağa fırladı, gözleri öfke ve korkunun ölümcül kokteyliyle çılgına dönmüştü. "Bize borçlusun. Kız kardeşimin ölmesinin sebebi sensin. Tüm bunların katalizörü sensin. Onu kendi ölümüne sürüklememiş olsaydın, Daniel'ı asla öldürmezdim ve bunların hiçbirisi olmazdı."

Cidden bunu kabul edeceğimi düşünüyor olamaz.

Bir daha asla evlenmeyeceğime dair kendime yemin ettim. Başka bir kadına hızlı bir sikişten fazlası için dokunmayacağıma yemin ettim, o da sadece gerçekten çaresiz olduğumda.

Evlilik masadan kalktı.

"İmkânı yok. Böyle bir şey olmayacak. Onu Hayes oğlanlarından biriyle evlendirin. En azından onun yaşına yakınlar!" Onu son gördüğümde kaç yaşında olduğunu hesapladım, sanırım sekiz ya da dokuz, yani neredeyse bir yetişkin bile değil. Sanki

Yeğenimle evlenmek yeterince kötü olmazdı, ama denkleme yirmi yıllık bir yaş farkı ekleyince daha da berbat bir hal alıyor.

"Bu onu daha fazla hedef haline getirecektir. Yıllardır savaş halindeler ve ben bunu riske atamam. Küçük kızımı riske atamam." Sesi çatlıyor ve ilk kez ona bakıyorum. Yorgun görünüyor. Aslında, bir haftadır uyumamış gibi görünüyor. Gözlerinin altındaki siyah lekeler gördüğümü hiç hatırlamadığım kadar koyu ve buruşuk kıyafetleri sanki günlerdir giyiliyormuş gibi görünüyor.

Çocuğum yok, etrafta koşturan ve her şeye karışan bir velet istemedim. Ama sanırım neden stresli olduğunu anlayabiliyorum, sadece ona yardım edecek en iyi kişi olduğumu bilmiyorum.

"Ona bir pasaport, yeni bir kimlik bulabilirim. Nakitim var. Ona başka bir ülkede güvende olacağı yeni bir hayat kurmasına yardım edebilirim," diye teklifte bulundum.

Saint James ailesi bana gerçekten iyi para ödüyor ama ben bunu harcamıyorum. Pahalı hobilerim yok, dışarı çıkıp sosyalleşmiyorum ve gerçekten tek masrafım evim.

Geçen yıl taşınmak zorunda kaldım çünkü binam yeni bir merkezine yer açmak için yıkılıyordu ve çağrılara daha hızlı ulaşabilmek için şehrin merkezinde daha güzel bir daireye taşındım.

Başını iki yana sallar. "Bunu zaten düşünmüştüm. Ama onu ülke dışına tek başına gönderemem. Bu lanet eyaletten sadece birkaç kez ayrıldı, başka bir ülke bir seçenek değil."

Ellerimi yüzümde gezdirip votkaya uzanıyorum. Beni köşeye sıkıştırdığını çok iyi biliyor.

Tüm ailesi Clarissa'nın ölümü için beni suçluyor, o halde neden tek çocuğunu bana emanet etsin ki?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ISLA

"Amcan mı?" Bree telefonda çılgılık atıyor.

Onu ailesinin evine bıraktığımızda hala bilinci yerinde değildi ve annesi bu durumdan pek de memnun görünmüyordu.

İkimiz aylardır her hafta sonu dışarı çıkıyoruz, ancak ikimizden birinin dün gece yaptığı seviyeye ulaşması nadirdir ve bir şey kaçırmadığına tamamen ikna olmuş değilim. Aslında o kadar nadir ki, dün geceye kadar ailelerimizin hiçbirinin dışarı çıktığımızı dair bir kanıtı yoktu. Şüpheleri vardı ama kesin kanıtları yoktu. Ama bu oyun artık bitti, görünüşe göre hayatımla birlikte.

"Evet." Yastıklarına yaslanıyorum. Keşke kulağa daha az berbat gelmesini sağlayabilseydim, ama gerçek şu ki, tüm bu durum berbat. Babam lanet olası aklını kaçırmış ve ne kadar delirmiş olduğunu ona nasıl göstereceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Beni küçümsediği ve son on yıldır ailemizin çöküşünden sorumlu tuttuğu bir adamla evlendirmenin en iyi hareket tarzı olduğu sonucuna nasıl vardığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ancak sorun şu ki, bu anlık bir karar gibi görünmüyor.

Bu ihtimalden dolayı paniklemiş gibi bile görünmüyor.

Gerçekten de bunun en iyi fikir olduğunu düşünüyor ve muhtemelen en endişe verici kısım da bu.

Doc'u pek hatırlamıyorum. Hayatımın bir parçası olduğu zamanlarda bile hayatımın çok seyrek bir parçasıydı. Tekrar gitmeden önce sadece birkaç hafta evde olurdu, bu yüzden onunla hiçbir zaman gerçekten bir bağ kuramadım. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen size neye benzediğini bile söyleyemem.

Ve yine de onunla evlenmem mi gerekiyor? Kesinlikle hayır.

"Onunla evlenmen gerektiğini biliyor mu?" Bree beni kendi düşüncelerimden kopararak soruyor.

" sanmıyorum." Başımı salladım.

"O zaman kabul etmeme ihtimali var mı?"

İç çekiyorum. "Yani, sanırım. Ailemin bana anlattıklarına bakılırsa hiç de evlenilecek bir adama benzemiyordu. Yani, sanırım bir şans var?" şeyden çok hüsnükuruntu olup olmadığından emin değilim ama belki de onu vazgeçirebilirim? Belki onu ikna edebilir ve babamın planının ne kadar saçma olduğunu görmesini sağlayabilirim?

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

Yatağın karşısından taşan iki bavula ve ayrılmaya kıyamadığım kişisel eşyalarımın olduğu kutulara bakıyorum. Hayat boka sarmadan önce benim ve ailemin fotoğrafları. Clarissa Teyze'nin ölmeden önce bana verdiği birkaç şey. Bree ve benim dışarıda geçirdiğimiz gecelerde edindiğimiz rastgele eşyalar. "Bugün, sanırım. Chicago'ya taşınmak ve tüm ailemin nefret ettiği adamla evlenmek dışında bana pek fazla bilgi verilmedi."

Hattın diğer ucunda uzun saniyeler süren bir sessizlik oluyor ve hâlâ bağlı olup olmadığını kontrol etmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum. "Seni özleyeceğim," diye fısıldıyor Bree.

Biriken gözyaşlarımın yanaklarıma düşmesini engellemek için gözlerimi kapatıyorum. Ağlamayacağım. Dağılmayı reddediyorum. Hâlâ bundan kurtulma şansım varken olmaz. Babamı ikna edemesem bile, Doktor'u bu saçma plandan vazgeçirebilirim.

"Ben de seni özleyeceğim." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Boston'la ilgili o kadar çok şeyi özleyeceğim ki, bu çok saçma geliyor çünkü birkaç yıl önce buradan ayrılmak için can atıyordum.

Gözlerim parlıyordu ve yeni mezun olmuştum, tek istediğim buradan defolup gitmekti. Ailemle arama biraz mesafe koymak istiyordum. Omzumda asılı duran koruyucu bir baba olmadan dünyada kendi yolumu çizmeyi çok istiyordum.

Merdivenlerdeki ağır ayak sesleri nefesimi göğsümde tekletiyor. Bir süre önce ön kapının açıldığını ve katlardan boğuk sesler geldiğini duymuştum ama daha fazla zamanım olacağını umuyordum.

"Gitmem gerek," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum, Isla. Hâlâ her gün konuşacağız."

Başımı sallıyorum ama kelimeleri boğazımdan çıkarmaya zorlayamıyorum. İnsanlar bunu hep söyler. Biri ya da ikisi birden taşındığında irtibatı koparmayacaklarını iddia ederler ama liseye birlikte gittiğimiz ve mezun olduktan sonra taşınan kişilerle neredeyse hiç konuşmayız. Bu sadece büyümenin bir gerçeği.

"Sana sonra mesaj atarım," diye fısıldıyorum ve telefonu kapatıyorum. Ayak sesleri derin, sakinleştirici nefesler alıyorum ve kapıya geldiklerinde kendimi tekrar kontrol altına alıyorum.

Dağılmayacağım.

Koşulların kurbanı olmayacağım. Ve sevmediğim bir adamla evlenmeyeceğim.

Kararlılığım sertleşirken kapı açılıyor ve babam odama giriyor. Gözleri odada duran bavulların ve kutuların üzerinde geziniyor ama kahverengi gözlerinin ardında beklediğim üzüntüden hiçbir görünmüyor.

Birkaç saat önce beni buraya gönderdiğinde olduğundan daha da dağınık görünüyor ama geleceğimle ilgili verdiği karardan daha da emin görünüyor.

"Aşağıya gel."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor. "Lütfen bunu olması gerekenden daha zor hale getirme, Isla. Bu bizim tek seçeneğimiz ve seni güvende tutmak için bildiğim tek yol."

"Güvenliğimi sağlamanın tek yolu beni gerçekten tanımadığım bir adamla evlendirmek mi? Ailemizi parçalayan bir adamla." Sesimi alçaltma zahmetine girmiyorum, çünkü açıkçası Doc'un hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Aslında, hakkımda ne kadar kötü düşünürse, tüm bu maskaralığı iptal etme şansı o kadar artar.

İç çeker ve yatağa doğru ilerleyerek her iki bavulun da fermuarını hızla çeker.

"Annemin bunlardan haberi var mı?" Boşuna çabalıyorum çünkü annemin hâlâ onunla aynı çatı altında yaşadığını bildiğinden bile emin değilim. Benimle hiçbir ilgisi yok ve yıllardır da yok. Bu bilinçli bir seçim miydi yoksa uğraşması gereken bir çocuğu olmayınca acısından uzaklaşmak onun için daha mı kolaydı bilmiyorum.

"Bir saat önce annenle konuştum. Bunun en iyi yol olduğu konusunda hemfikir."

Ağzım açık kaldı. En iyi arkadaşının ölümünden sorumlu olan adamın, onu yıllarca bir şişenin dibinde acılarını boğmak zorunda bırakan aynı ölümün, tek çocuğuyla evlenmek için en iyi kişi olduğunu kabul ediyor mu?

Yavaşça nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Şu an için ona ulaşabileceğim hiçbir argüman yok. En iyi şansım

Doktor.

Babamı iterek geiyorurur, sadece siyah el çantamı almak için duruyorum ve

Merdivenlerden hışımla inmeden önce telefonumu içine atıyorum ve aşığıda beni bekleyen ziyaretçiyle gitmek istemediğimi gizlemiyorum.

Bu adamın hayatını cehenneme çevirmeye hazır bir şekilde salonun köşesini dönüyorum, ancak onu gördüğümde kendi ayaklarıma takılıyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en uzun adam, her santimi kaslı ve mürekkepli, oturma odamızın ortasında duruyor. Yoğun koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor ve koyu renk tuzlu biberli saçları yaşının tek belirtisi. Benim yaşımdaki çoğu erkekten daha formda görünüyor.

Kendimi kanepenin arkasına atmayı başarıyorum ama dudaklarının zoraki bir eğlence işaretiyle yukarı kıvrılmasını kaçırmıyorum.

Babam bu saçma planı yaptığından beri ilk kez, bundan kurtulmayı başaramayabileceğimi düşünüyorum ve hayatımın geri kalanını bu korkunç adamla geçirme fikri beni dehşete düşürüyor.

Yeni bir plana ihtiyacım var.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DOC

Hala bunun kötü bir fikir olduğuna ikna olmuş değilim.

Edward'ın sahip olduğu en kötü şey.

Ama beni nasıl çıkacağımı bilmediğim bir köşeye sıkıştırdı.

Aklıma gelen her bahaneyi, Isla'yı aşağı indirme zamanı gelene kadar yüzüme vurdu.

Kendisinin iki katı yaşında bir adamla evlenmekten heyecan duyacağını sanmıyorum. Sadece o da değil. Teyzesinin ölümüyle ilişkilendirdiği bir adamla.

Isla ve Clarissa çok yakındılar. Clarissa doğduğu andan itibaren yeğenine takıntılıydı ve ona kuzenlerini vermek istediğini gizlemiyordu. Ama ben hiçbir zaman bunu gerçekleştirecek kadar uzun süre yanında olamadım.

Bunun olmasını hiç *istemedim*.

Etrafta koşuşturan çocuklar hayal edemiyorum. Artık çok yaşlıyım, ama öyle olmadığım zamanlarda bile çığlık atan bir çocuğun beni gecede on kez uyandırıp her şeyimi mahvetmesi hiç ilgimi çekmiyordu.

Ve Clarissa bunu yaşamama asla izin vermedi.

Merdivenlerden gelen yumuşak adımların sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum ve kapıya doğru döndüğümde, evleneceğim kadınla tanışmayı beklerken, eğer ona böyle diyebilirim, karşıma çıktığında neredeyse votkamda boğuluyordum.

Hatırladığım küçük kız artık o kadar da küçük değil.

Aslında önümde duran kadınla, eskiden karımın her sözüne asılan ve kayıp bir köpek yavrusu gibi onu her yerde takip eden çocuğu bağdaştıramıyorum.

Derin kuzguni saçları yumuşak dalgalar halinde sırtına dökülüyor ve bol eşofman pantolonu ve kazağı kıvrımlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Ama bana bakan, kendi şaşkınlığımı yansıtan kehribar rengi gözleri nefesimin göğsümde kekelemesine neden oluyor.

Bir şeye, muhtemelen kendi ayaklarına takılıp tökezliyor ve kendini salonun arkasına zor atıyor ama ben içgüdüsel olarak ona doğru ilerlerken buluyorum kendimi.

Karım hayattayken bu içgüdülerimi nadiren göstermiş olsam da, koruyucu içgüdülerim genellikle oldukça güçlüdür. Bu yüzden Frost Industries'in endişeli erkekleri gece yarısı aradıklarında, eşlerinden birinin hamilelik sırasında yaşadığı garip aşermenin daha fazla bir şeyin işareti olabileceğinden endişe ederek telefonlarına cevap veriyorum. Ama Isla'da bu daha da artmış görünüyor.

Sadece suçluluk duygusu, diyorum kendime. Öyle olmak zorunda. Bu kıza teyzesini, her zaman güvenebileceğini düşündüğü kişiyi kaybettirdim. Hepsi bu.

Kendini düzeltiyor ve bu kez gözlerimiz çarpıştığında, göğsümde canlanan sahiplenme içgüdüsünü bastırmayı başarıyorum. O benim değil. Asla benim olamaz. Olmasını da istemiyorum.

Hayatımda böyle bir karmaşaya ihtiyacım yok.

Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

Edward onun arkasında beliriyor, gözleri beklentiyle aramızda geziniyor, ama ikimizin de onun hazırladığı planla ilgilenmediğimiz giderek daha belirgin hale geliyor.

Olmadığımı biliyorum.

"Bir sonraki uçakla gideceksiniz," diyor bize ve Isla ellerini meydan okurcasına kalçalarına dayayarak ona doğru dönüyor.

Bu hareket büyük beden kazağının hafifçe yukarı kalkmasına neden oluyor ve soluk teninin bir kısmı ortaya çıkıyor. Baştan çıkarıcı, hakkını vermeliyim, ama benim gibi bir erkek için değil.

Daha ilk nefesini alamadan onu çiğneyip tükürürdüm ve nedense Edward'ın bu planı yaparken aklından geçen şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

"Chicago'ya gitmiyorum," diye tersliyor. "Evlenmeyeceğim. Bunların hepsi delilik. Sen aklını kaçırmışsın."

"Dil," diye homurdanıyor ve bir parçam onun önüne geçip onu sert ses tonundan korumak için can atıyor.

Isla'nın bakışlarını üzerimde bulmadan önce kendime geliyorum. "Bunu yapmak istemiyor olamazsın, değil mi?"

"Ne istediği gerçekten önemli değil. Bize borçlu."

"Çünkü Clarissa Teyze'nin ölmesinin nedeni o!" diye bağırıyor. "Beni kız kardeşlerinin ölümünden sorumlu olan adamla mı göndermek istiyorsun? Öyle mi?"

Benim için istediğin bu mu?"

Sözleri çok derin, kimseye itiraf edemeyeceğim kadar derin, ama çok acıtıyor. Benim gibi bir adamı incitmek için çok şey gerekir, ama nedense, karşımdaki küçük tükürük ateşi hayatımın en kötü hatasını işaret ediyor, sanki doğrudan kalbime lanet bir bıçak çekiyor.

"O seni güvende tutabilir," diyor Edward ve bir sonraki cevabının bir mil öteden geldiğini görebiliyorum çünkü bana zarar vermeye çalışıyor. Ve ona. Bu planı bir şekilde durdurmak için elinden geleni yapıyor ve bunu yapmanın bir yolu da lanet bir velet gibi davranmak.

"Kız kardeşine yaptığı gibi mi?" diye meydan okuyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. Bu konuşma için burada olmamalıydım. Bu ikisi arasında bir konu ve ben de eğer başka bir alternatif bulamazsam ona eş olarak yapışıp kalacak zavallı bir aptalım.

Edward irkilmiyor bile, bana bu kararlar çoktan barıştığını söylüyor.

Bunu ne zamandır düşünüyordu?

Ve kesinlikle tek seçenek ben değilim. Hayes'in çocuklarından birinin neden onunla evlenmediğini hala anlayamıyorum. Onu güvende tutabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipler ve bu şekilde tüm hayatını kökünden söküp ülkenin diğer ucuna taşınmak zorunda kalmazdı.

"Sana söyleneni yapacaksın, Isla. Bu tartışmaya açık bir konu değil." Sesi düz ve kalpsizdi, birlikte büyüdüğüm adamdan çok uzaktı. Zorbalığa uğrayan çocuklara yardım eden ve o sırada hangi sporu yapıyorsa hafta sonları kamu hizmeti yapan adamdan. Bu kadar soğumasının sebebi ben miyim? Clarissa'yı ölüme sürükleyerek mi?

"Ben bir yetişkinim, *baba*. Beni kimseyle evlendiremezsin ve bunu yapabileceğini düşünmen bile çok boktan."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve o bir sonraki hamlesini yapamadan ben onlara doğru ilerliyorum. En iyi arkadaşımdan asla şiddet beklemezdim ama onun yanında büyüdüğüm kişi olmadığı çok açık.

Onunla Isla'nın arasına girerek Isla'nın bakışlarını engellediğinden emin oluyorum. "Bu kadar yeter," diye bağıyorum. "Bu saçma planını dinlemek için buraya gelmemde ısrar ettin ama Isla'nın bunu istemediği çok açık ve sen benim aşağılık bir pislik olduğumu düşünsen de, aşmayacağım bazı çizgiler var." Arkamdaki kuzguni saçlı baştan çıkarıcı kadına dönüyorum ve merakımı gizliyorum. O daha çok genç.

Sert eller omuzlarımı kavlıyor ve neredeyse her erkeği alt edebilecek olmama rağmen beni avlayıp duvara çarpıyor. Ön kolunu göğsüme bastırarak beni tuzağa düşürdüğü yanılsamasına kapılıyor, oysa gerçekte onu hiç terlemeden yere serebilirim.

"Kız kardeşimin öldüğü gibi kızımın da ölmesine sebep olmana izin vermeyeceğim," diye tükürür.

"Oturduğum yerden, kızını bu belaya bulaştıran senin davranışlarındı ve benden seni kurtarmamı bekliyorsun." Onu geriye doğru ittim ve ön kapıya doğru ilerledim. Yeterince dinledim. Bu benim ve onun zamanını boşa çünkü uydurduğu bu plan çok saçmaydı ve bir kadını benimle evlenmeye zorlamayı reddediyorum. Özellikle de varlığımdan nefret ettiği apaçık ortadayken.

Tam ön kapıyı açmak üzereydim ki bir silah sesi duydum ve elim kapı kolunda durakladı. Ne Edward'ın ne de Isla'nın beni takip edecek zamanı vardı, bu da demek oluyor ki...

Kapıdaki deliği fark edemeden silah sesi kulaklarıma çarpıyor ve daha iyi düşünemedim salona doğru koşmaya başlıyorum.

Isla görünür görünmez onu arkama itip evin önünden uzaklaşıyorum. Spade dikkatsiz değildir, bu yüzden evin önünde biri varsa, etrafımızın sarılmış olma ihtimali yüksektir.

ALTINCI BÖLÜM

ISLA

Daha önce hiç silah sesi duymamıştım, ama bunun ne olduğunu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde biliyorum.

Doc odaya geri döndüğünde geri adım atmaya fırsatım bile olmadı, gözlerini bana dikmiş bana doğru ilerliyordu.

Beni arkasına itiyor, benimle her ne olacaksa onun arasına giriyor ve ilk defa ailemin onu sattığı iblisin o olup olmadığını merak ediyorum. Hikâyenin sadece bir tarafını duydum ama bu kimin hatası? Cenazeden hemen sonra ortadan kayboldu, bir daha ne görüldü ne de haber alındı.

Bir el silah sesi daha sessiz evi dolduruyor ve boğazımı tırmalayan hırıltıyı güçlölkle yutuyorum. Bu kadar korunaklı bir hayat yaşadığım düşünöldüğünde bu tür bir duruma hazırlıklı olduğumdan emin değilim ama en iyi arkadaşımı kaçırılmaktan kurtardıktan, uykusuzluktan, hapların ve votkanın etkisinden sonra sinirlerim bozuldu.

"Arkamda kal, tükürük ateşi," diyor Doc sessizce ve ben gözlerimi kafasının arkasına dikiyorum. Az önce bana ne dedi?

Ön kapı çarparak açılmadan önce bunu çok fazla düşünecek zamanım olmadı, patlama o kadar yüksekti ki içgüdüsel olarak Doc'un gömleğinin arkasını tuttum.

Aman Tanrım.

Bu gerçekten oluyor.

Gerçekten tehlikedeyim. Babam sadece abartmıyordu. Gerçekten bu insanlar tarafından kaçırılabilirdim. Ya da daha kötüsü.

Bu düşünce alnımdan soğuk terler dökölmesine neden oluyor ve önümdeki devasa bedene doğru yaklaşıyorum.

Çoğu kişi Doc'u göz korkutucu olarak görür ve dürüst olmak gerekirse öyle de, ama şu anda cüssesi son derece güven verici.

Ben onunla duvar arasına sıkışana kadar birkaç adım daha geri gidiyor ve yaydığı ısı boğucu olmaktan başka bir şey değil.

Etrafımda babamı arıyorum ama göremiyorum. Akli varsa bir şeyin arkasına saklanmıştı ama bana olan aşkı onu aptal yapıyor. Beni en büyük düşmanı ile evlendirmek istediğine göre bu çok açık.

"Edward, aptallık etme," diye uyarıyor Doktor.

"Çıkarın onu buradan," diyor ve midem bulanıyor. Onsuz olmaz. Babam olmadan olmaz.

Babamın kapıya doğru bir silah kaldırdığını görmek için tam zamanında bedeninin etrafına bakıyorum ve midem bulanıyor. Son on yıldır her gece onunla birlikte televizyon izlediğim yere yakın olduğunu bilmek bir yana, bir silahı olduğunu bile bilmiyordum.

Doc nefesinin altından küfrediyor ve hızla kendi silahını çıkararak aramıza uzanıyor. Dur bir dakika. Boston'a daha yeni uçmamış mıydı? Bu kadar kısa sürede silahı nereden buldu? Ya da belki de cevabı istemiyorum, çünkü bu adamla evlenemememin bir başka nedeni olacak.

Gözlerimiz kilitlenene kadar başını çeviriyor ve karanlıkta nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan bir şey var. O ölümcül biri. Bunu bilmek için onun hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok. Ama ona karşı olan sertliğimin bir kısmını neredeyse yumuşatan bir endişe bakışı var. Neredeyse.

"Arkamda kalmanı istiyorum, Isla. Kaçmak gibi büyük fikirlere kapılma çünkü evi kuşattıklarını garanti ederim. Seni buradan çıkaracağım ama dediklerimi harfiyen yapmanı istiyorum."

Kapıya doğru dönmeden önce tartışmaya fırsatım olmadı. Kalbim göğsümde ağır ağır atıyor, organım fazla mesai yapıyor.

Bu tür şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanırdım. Bu yüzden Bryant'tan uzak durdum, çünkü böyle bir şeye dahil olmak istemedim.

Ama yine de kendimi burada buldum.

Doc'un siyah tişörtünün arkasına tutunuyorum, düşüncelerim kontrolden çıkarken beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım var.

Bunun sona erebileceği tüm yollar ve tam önümde oynayabilecek senaryolar, şu anda göze alamayacağım sonsuz bir panik döngüsü içinde dönüp duruyor. Herhangi birimizin ihtiyacı olan son şey benim bir erime yaşamam.

Ayak sesleri kapı aralığında durana kadar yaklaşıyor ve bir kıkırdama odayı dolduruyor. "Edward." Adam babamı selamlıyor. "Doktor. Babamı görmedim.

Uzun zamandır buralarda değildin. Son duyduğumda Saint James ailesinin asistan doktoruydunuz."

"Bana göz kulak mı oluyorsun, Spade?" diye homurdanıyor ve eğer mümkün olsaydı, onun adını duyunca kalbim odanın öbür ucuna fırlayacaktı.

Beni almaya çalışan adam bu. Babamın günahlarını benden çıkarmaya çalışan adam.

Bu düşünce Doc'un gömleğine biraz daha sıkı sağladı, beni buradan çıkaracağını söylediğinde ciddi olduğunu umuyordum.

"Görüyorum ki orada bana ait bir şey var," diyor adam ve benden bahsettiğini anlamam uzun bir anımı alıyor. Onun kafasında, *ben* ona aitim.

"Burada senin için bir şey yok, Spade. İşler çirkinleşmeden buradan defolup gitmeni öneririm," dedi babam ve ses tonu beni ikiye katladı. Daha önce sesinin bu kadar kötü çıktığını hiç duymamıştım.

Bu, diğer ebeveynlere güvenmediği için beni asla yatıya bırakmayan adam mı? Hiçbir bale resitalini kaçırmayan ve her spor maçına gelen aynı adam mı? Son on yılımı bikkınlıkla geçirdiğim aşırı korumacı adamı, önümdeki kas duvarının diğer tarafında duran adamlar zar zor bağdaştırabiliyorum.

"Bütün borçların vadesi eninde sonunda gelir, Edward. Bunu bilmen gerekir." "Kız kardeşimi öldürdün," diye dikkat çekiyor.

"Fahişe kız kardeşinin benimki gibi bir ailenin ikinci reisi ile aynı fiyata mal olduğunu mu sanıyorsun?" diye meydan okuyor.

Doc bana karşı sertleşiyor ama öfkesinin dikkatini beni korumaktan almasına izin vermeyerek yerinde sabit kalıyor.

"Saint James ailesi için bunca yıl çalıştıktan sonra, göze göz kavramını anladığına eminim," diyor, babamı tamamen görmezden gelerek, sanki beni ondan koruyan bir adamın tankıyla daha iyi mantık yürüteceğini düşünüyor mu gibi.

"İsla Aziz James'in koruması altında, bu yüzden bu özel durumda aynı fikirde olacaklarını sanmıyorum." Kelimeler dudaklarından o kadar kolay dökülüyor ki, gerçeği yakından bilmesem onlara inanabilirdim.

Neden beni umursasınlar ki? Onlarla hiç tanışmadım bile.

Ardından sessizlik geliyor ve kendime engel olamıyorum. Spade'e bakmak için dışarı bakıyorum ve onu tam bana bakarken buluyorum, karanlık gözleri ben tek kelime etmeden aradığı cevapları görecekmış gibi benimkilere bakıyor.

Belki de öyle olur. İnsanları okuyamadan onun pozisyonuna gelemesiniz.

"Neden hiç tanımadığın bir ailenin koruması altında olasın ki Isla?"

İkimiz de ona verecek bir cevabım olmadığını bilmemize rağmen cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Doc'un vücudu benimkinin önünde yeniden konumlanınca sözüm kesiliyor.

"Onunla konuşmana gerek yok," diye tersliyor. "Evleneceğimiz için onların koruması altında."

Gözlerim büyüyor ve midem alt oluyor. İşte son çarem de gitti.

YEDİNCİ BÖLÜM

DOC

Kelimeler, onları düşünmeden, sadece geleceğim hakkında değil, aynı zamanda sırtıma bastırılan zar zor yasal kadın hakkında da bilinçli bir karar vermeden ağızından çıkıyor.

Aşk için evlenmeyi hak ediyor. Ona hayal ettiği her şeyi verebilecek yaşta bir çocuk bulmayı.

Ama az önce onun kaderini imzaladım.

Az önce söylediğim sözler bir ölüm fermanı da olabilir çünkü ben ona özgürlüğünü verebilecek ve hayatını izin verebilecek bir adam değilim. Ben lanet olası bir pisliğim ve bırakın evliliği, bir ilişki bile dünyada isteyeceğim son şey olsa bile, ben sahiplenici lanet olası bir pisliğim ve bu kendimle ilgili asla değiştirebileceğim bir şey değil.

Isla'nın arkamda nasıl gerildiğini ya da az önce söylediklerimin ağırlığı onu sararken minik ellerinin sırtımdan nasıl uzaklaştığını kaçırmıyorum.

Spade'in ikimizin de yüzünde yalan aramasını özlemiyorum. Çünkü bir tane olduğunu biliyor. Oropsu çocuğunun kulağı her yerde. Yüksek mevkilerde dostları var ve Frost Industries'deki rolümü biliyorsa, ölmüş karımın yeğeniyle evlenmek gibi bir niyetim olup olmadığını da biliyordur.

"Anlıyorum." Spade sonunda sessizliği bozuyor ve midemdeki huzursuzluğun bir kısmı dağılıyor. Hem yurtdışında hem de yurtiçinde gördüğüm onca şeyden sonra neyin ölüm kalım meselesi olduğunu biliyorum ve bu da onlardan biri.

Eğer Spade pis ellerini Isla'ya bulaştırırsa, onu mahveder, tabii eğer şanslıysa. Spade ailesi hakkında duyduğum hikâyeler midemi bulandırıyor ve Clarissa'nın nasıl bulunduğunu hatırlamıyorum bile. Edward ve ben onu teşhis etmek zorunda kaldığımızda vücudu tanınmayacak kadar parçalanmıştı. Polis kimliğini tespit edebilmemiz için ikimizin de gitmesini önerdi ve çarşafı çektikleri anda her şey anlam kazandı.

Isla'yı umursamamalıydım. Tüm aile beni evlatlıktan reddetti, hayatımızın en zor dönemlerinden birinde beni taşınmaya zorladı. Ama onda bir şey var, gözlerinin ardındaki ateş, gözlerimiz ilk kez buluştuğunda verdiği tepki. Teyzesinin kaderiyle onun da karşılaşmasını istemiyorum.

"Bir tarih belirlendi mi?" diye soruyor, hikâyede bir boşluk arıyor.

"Yarın," diye cevaplıyor Edward ve hem Isla hem de ben ona dönüyoruz, vücudu

aniden tekrar sırtıma bastırdı.

Yıllar içinde ustalaştığım bir şey olan yüzümü hızla eğitiyorum ve sanki bunu ilk kez duymuyormuşum gibi onunla birlikte başımı sallıyorum. "Chicago'ya dönmem gerekiyor ama Isla'nın ailesi de katılabilsin diye düğünü Boston'da yapmak istedik," diye açıklıyorum.

Spade yavaşça başını sallıyor ama söylediklerimizin tek kelimesine bile inanmıyor. Bu durumdan blöf yaparak kurtulamayız ve ilk defa Edward'ın Isla'yı uzaklara gönderme teklifimi kabul etmiş olmasını diliyorum. Onu güvende tutmak için bu şehirden olabildiğince uzağa götürmeyi.

Ancak bu plan artık pencereden dışarı çıktı ve A planına geri döndük, aslında ikimizin de istemediği bir plan.

Evin içine dağılmış adamlarına bakıyor ve sonra keskin bir havlama sesi çıkarıyor. "Hadi gidelim."

Dikkati bana dönüyor ve bakışlarını arkamda gezdiriyor. "Tebrik ederim. Size ömür boyu mutluluklar dilerim." Sesindeki nefret Isla'nın arkamda gerilmesine neden oluyor, minik elleri sanki tek can simidiymiş gibi gömleğimi kavırıyor. "Umarım buna bir öncekinden daha iyi bakarsın."

İleri doğru hamle yapıyorum ama arkamdan gelen inilti, ondan bir adım bile uzaklaşmadan beni durduruyor.

Isla'nın bunu görmesine gerek yok. Evlenmek üzere olduğu adamın içinde yaşayan karanlığı görmesine gerek yok.

Spade topuklarının üzerinde döner ve geldiği yöne doğru yürür, ardında ziyaretini hatırlatan duvarlardaki kurşun deliklerini ve kırık kapıyı bırakır.

Hiçbirimiz uzun saniyeler boyunca konuşmuyoruz, her birimiz kendimizi içinde bulduğumuz durumun ciddiyetini kavırıyoruz. Hiç gelmemeliydim. Çağrısını görmezden gelip hayatıma devam . Şimdi ülkenin en kötü şöhretli suç patronlarından biri etrafımda dolanıyor ve istemediğim, neredeyse yasal bir karım var.

Gözleri hâlâ Spade'in az önce girdiği kapı aralığına dikili olan Edward'a dönüyorum ve ona doğru ilerliyorum. Öfke ölümcül dozda eroin gibi üzerime çöküyor, görebildiğim tek şey olana kadar damarlarıma yayılıyor. Bu adam benim en iyi arkadaşımdı, onun için defalarca ölebilirdim ve şimdi beni lanet olası kurtların önüne attı. Gerçekten.

"Bu da neydi böyle?" Hırlayarak elimi gömleğinin yakasına soktum ve onu sertçe duvara doğru ittim.

"Onu kaybedemem," diye fısıldıyor aramızdaki havaya, odanın öbür ucundaki Isla bir yana, benim bile duyamayacağım kadar yüksek bir sesle.

"Bunu onun lanet olası kardeşini öldürmeden önce düşünecektin!" Kükredim. Hiçbir zaman dengeli mizacımla tanınmadım ama içimden hiç bu kadar öfke aktığını hissetmiş miydim bilmiyorum. Onu duvara doğru daha sert itiyorum, tüm vücudunu yerden kaldırıyorum, tutuşuma karşı mücadele ederken ayakları kaval kemiğime çarpıyor. "Öğreneceğini bilmen gerekirdi. O Boston'daki en eski suç ailesinin lideri."

Küçük eller umutsuzca kolumu çekiştiriyor, ben de gözleri korku ve kararlılıkla dolu Islaya bakmak zorunda kalıyorum. "Ona zarar verme," diye fısıldıyor. "Bu onun suçu değil."

"O zaman bu kimin suçu?" Edward'ı yere düşürmeden önce son bir kez daha iterek bağııyorum.

Ayaklarımın dibindeki döşeme tahtalarına yuvarlanıyor ve onu düşürmek için tekrar yerden kaldırmamak için kendimi zor tutuyorum. Belki bu lanet olası salağın aklını başına getirirdi.

"Senin." Beni itti. "Bu senin suçun. Clarissa Teyze'yi öldürmesinin sebebi sensin ve şimdi de özgürlüğümü kaybetmemin sebebi sensin." Sesi kırılıyor, ateşle gizlenmiş hüznün neredeyse beni sarmalımdan çıkarmaya yetiyor. Ama tam olarak değil.

O geriye doğru tökezlerken ona doğru sinsice yaklaşıyorum, gözleri kocaman çünkü neler yapabileceğimi bilmiyor. Hay sikeyim. Umarım asla öğrenmez. Onun hakkında hiçbir şey bilmeden, masum olduğunu görebiliyorum. Sertmiş gibi davranabilir, kendi başına başarabilirmiş gibi davranabilir, ama içi korkmuş küçük bir kız.

Sırtı birkaç dakika önce büzüştüğü duvara çarpıyor ve iki avucumu iki yanına bastırarak yüzümü ona birkaç santim kalana kadar indiriyorum. "Eminim hayatın boyunca sana anlatılan olayların versiyonu budur, tükürük ateşi. Ama hikâyeler hakkında ne derler bilirsin.

Her zaman iki taraf vardır." Her kelime alçak bir hırıltıyla söyleniyor. "Senin benimle evlenmek istediğin kadar ben de seninle evlenmek istemiyorum, ama tahmin et ne oldu? Burada ikimiz de özgürlüğümüzü kaybediyoruz. Şimdi şöyle olacak. O güzel kıçını şu merdivenlerden çıkarıp eşyalarını toplayacaksın. Sen bunu yaparken ben de yarın için lanet olası bir düğün organize edeceğim, çünkü Spade'in kesinlikle katılacak biri olacak ve sonra karı koca Chicago'ya geri döneceğiz. Anlaşıldı mı?"

Isla'nın gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış ama isyanı orada, yüzeyin hemen altında, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor, sanki tartışmak isteyip istemediğine karar veriyor. Ama yakında bunun anlamsız olduğunu anlayacak. Kazanamayacak.

Ne kadar tekme atıp çığlık atarsa atsın, ikimiz de istesek de istemesek de o artık benim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ISLA

Dalga geçmiyor.

İçinde daha önce hiç görmediğim bir karanlık var. Tehlikeli insanlarla çok fazla zaman geçirdiğimden değil. Etrafım güvenlik önlemleri ve kurallarla çevriliydi. Her zaman sinir bozucu bulduğum şeyler benim iyiliğim için vardı.

Ama hepsini görmezden geldim ve şimdi buradayım. Bir duvara yaslanmış, açıkçası ödümü koparan bir adamdan kaçış yok. Bunu ona asla söylemeyeceğimden değil.

Sözleri zihnimde tekrar tekrar yineleniyor.

"Senin benimle evlenmek istediğin kadar ben de seninle evlenmek istemiyorum, ama tahmin et ne oldu? Burada ikimiz de özgürlüğümüzü kaybediyoruz. Şimdi . O güzel kıcını şu merdivenlerden çıkarıp eşyalarını toplayacaksın. Sen bunu yaparken ben de yarın için lanet olası bir düğün organize edeceğim, çünkü Spade'in kesinlikle katılacak biri olacak ve sonra karı koca olduğumuzda Chicago'ya geri döneceğiz."

Onu bu anlaşımdan vazgeçirmek için tüm umutlar çoktan tükendi ve şimdi geriye kalan tek şey soğuk, katı gerçeklik.

Doc'la evleniyorum.

Nefret etmek için yetiştirildiğim bir adamla evleniyorum. Ve bunu yarın yapacağım.

Gözlerimi kapatıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum, yalnız kalana kadar duygularımı eğitiyorum. Bu adamın bana ne yaptığını görmesine izin vermeyeceğim. Onun önünde yıkılmayı reddediyorum, bu tek başıma dağılmam anlamına gelse bile.

"Sana bir soru sordum Isla. Bana kendimi tekrar ettirme," diye hırlıyor ve ben irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

Dişlerimi sıkarak, "Evet, anlıyorum," diyorum.

Orada bir an daha kalıyor, bedenim duvar arasında sıkışıp kalıyor, sonra da kırık ön kapıya doğru ilerliyor.

Ayaklarım beni merdivenlerden yukarı taşıyor ama umutsuzluktan başka bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım. Umutlarım ya da hayallerim çoktan yok oldu ve aniden ders çalışmak yerine parti yaparak geçirdiğim her gece için pişmanlık duymaya başladım.

Çünkü sonuçta Spade'in radarına bu şekilde girdim.

Belki de tüm bunlarda benim de payım var ama şimdi mesele kendimi tekrar toparlayıp toparlayamayacağım.

Aşağıda duyduğum her ses beni zıplatıyor.

Alt kattaki ahşap döşemelerin gıcirtısı. Pencereme vuran dal. Hatta bir kilometre ötedeki bir arabanın geri tepme sesi. Her küçük ses yorganı üzerime daha sıkı çekmeme neden oluyor.

Spade beni almaya mı geldi? Yoksa

Doc yine bana bağırarak için mi burada?

Yoksa tamamen beni test etmek için başka bir şey mi?

Yan dönüyorum ve bir yastığı göğsüme bastırıyorum. Kaygımın beni alt etmesinin üzerinden uzun zaman geçti ama şu anda göğsümdeki panik yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

Saatler önce uykuya dalmış olmalıydım. Ne de olsa önceki geceden beri uyumadım. Bedenim yorgun ama zihnim tamamen uyanık ve sorun da bu.

Hayatımın her anı sanki bir döngüde tekrarlanıyormuş gibi .

Miles'in Bree ve bana ilk sahte kimliğimizi aldığı gece. İlk kez kendimi bıraktığım zaman. Beni uyuşturan küçük beyaz hapları ilk kez aldığımda. Yıllar sonra Bryant'ı gördüğüm gece. İlk kez dans ettiğimizde.

Beni bu pozisyonda bulan anı tam olarak bulmaya çalışırken her şey bir döngü halinde oynuyor. Eskiden beni gülümseten anılar, şimdi nemli tenimi dehşetle yıkıyor. Pişmanlık beni yiyip bitiriyor, tanıdık panik hissi göğsümü tırmalıyor, nefesimi zorlukla alabiliyorum.

Telefonuma uzandım ve iç

çektim. Sabahın üçü.

Bayan olmama sadece altı saat kaldı....

bile bilmiyorum, bu düşünce içime çöküyor. Teyzemin ölümünden sorumlu olması dışında hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla evlenmek üzereyim.

Telefon elimde titriyor ve şaşkınlıktan neredeyse düşürüyordum. Bu saatte kim bana mesaj atıyor?

Bryant: Babam az önce bana düğünden bahsetti.

Cevap verecek kelimeleri bulmaya çalışırken parmaklarım tuşların üzerinde dans ediyor. Birbirimiz için asla doğru kişi olmadık, bunu göz göze geldiğimiz ilk andan beri biliyordum ama o benim arkadaşım. Bree'ye söylediğimden daha fazla onunla bu konuyu nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

Isla: Bir yolunu bulmak için daha fazla zamanım olur diye düşünmüştüm.

Bryant: İşler bu hale geldiği için üzgünüm. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.

Isla: Neyse o. Sanırım bununla yaşamayı öğrenmek zorundayım.

Uzun dakikalar geçiyor, o kadar uzun ki hiç cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyorum, ama sonra telefonum tekrar elimde yanıyor.

Bryant: Bir şeye ihtiyacın olursa, bir arkadaş, konuşacak birine, bir kaçış planına, sadece bir mesaj uzağındayım.

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor ve düşmek üzere olan gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

Yeni hayatımda beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok, ancak Boston'da her zaman yanımda olan insanlar olacağını biliyorum ve bu da kalbimde en ufak umudun kök salmasını sağlıyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

DOC

Bir saat önce yerel bir terziden aldığım takım elbiseyi huzursuzca elime alıyorum.

Bu şeyleri giymekten nefret ediyorum, özellikle de üzerime hiç tam oturmadıkları için. Terzinin, hem boyuma hem de kaslarıma uyacak bir tane bulmak için envanterini karıştırırken durmadan yakındığı bir şey.

Kot pantolon ve Henley ile çok daha rahatım ama görünüşe göre bu bir düğün için uygun bir kıyafet değil. Katılmak istemediğim bir düğün için bile.

Bunu son dakikada bir araya getirmek zor olmadı, ama yine de Saint James ailesi için çalışıyorsanız pek bir şey yapamazsınız. Kardeşlerden herhangi biri bir telefon ettiğinde, insanlar bir şeyler yapmak için ayaklarına kapınıyor. İşte bu yüzden kardeşlerin en küçüğü olan Snow'u yardıma çağırdım.

Yüz bir sorusunu yanıtladıktan sonra, telefona sarıldı ve daha önce yüzlerce kez yapmış gibi ihtiyacımız olan her şeyi bir araya getirdi.

Chicago'ya döndüğümde cevaplamam gereken çok şey olacağından şüpheleniyorum, çünkü Snow bilgiyi kendine saklamakta pek iyi değil, ama bu, oraya vardığımda başa çıkmam gereken bir sorun.

Daha biz telefonu kapatmadan kiliseyi, nikah memurunu, yüzükleri, evrak işlerini ve Isla için bir elbise ayarladı.

Bu da bana bir takım elbise alıp oraya gitmekten başka yapacak bir şey bırakmadı.

Kilisenin ön tarafında duruyorum, nikâh memuru yanımda ve kalabalığın içinde sadece birkaç kişi var. Hayes ailesini tanıyorum, ben ayrıldığımda henüz ergenlik çağında olan dört erkek çocuk da dahil.

Isla'nın en iyi arkadaşı Bree, erkek kardeşi ve kız arkadaşıyla birlikte ön sırada. Kim olduklarını bilmemin tek nedeni dün gece hafif bir keşif yapıp müstakbel gelinim hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmem ve bildiklerimi daha derinlemesine araştırması için Everett'e göndermem. O benim kadar uzun süredir Frost Industries için çalışıyor ve ülkedeki en iyi hacker.

Hafta bitmeden Isla'nın yatağının altındaki her küçük kirli sırrı öğreneceğim, böylece sürpriz olmayacak.

Bir eş istemiyor olmam, onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmayacağım anlamına gelmez ve bunu yapmak için her şeyi bilmem gerekir.

Şimdiden, parti için bir kefareti olduğunu biliyorum, Chicago'ya döndüğümüzde devam etmeyeceği bir şey. O yoldan bir kez geçtim ve tarihi tekrarlamaya niyetim yok.

Sanki Isla'yı zorla evlendiren benmişim gibi kendi aralarında konuşurlarken gözlerindeki nefreti fark etmemek zor olurdu. Bu odadakilerin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Boston'dan ayrılmamın bir nedeni vardı ve Chicago'ya, görmeye dayanabileceğim insanlarla birlikte döndüğüm için memnun olacağım.

Hoparlörlerden hafif bir müzik çalıyor ve dikkatimi koridorun diğer ucundaki kapılara veriyorum. Birkaç saniye sonra çift kapı açılıyor ve Edward ile hayatımda gördüğüm en güzel gelin bana doğru yürüyor.

Sade beyaz saten bir elbise giymiş olan Isla bana doğru temkinli adımlarla ilerliyor. Zarif askıları boynunun arkasından geçip gözden kayboluyor ve kuzguni saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde, bukleler yüzünün etrafına dökülüyor. Tenindeki hafif makyaj, benimkilerle kilitlenen kehribar rengi gözlerini daha da aydınlatıyor.

Nutkum tutuldu.

Kekeleyerek bir nefes alıyor ve kendisinden iki kat büyük bir adamla evlendiğini görmek için toplanan insanlara bakıyor ve birinin eksik olduğunu fark etmeden önce dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Kendi annesi.

Kilisenin önüne geldiklerinde Edward elimi sıkmak için dönmeden önce kızının yanağına bir öpücük konduruyor.

Bu çok garip.

Adam hayatımın yarısından fazlası boyunca en iyi arkadaşımı ve şimdi tek çocuğunu benimle mi evlendiriyor? Kız kardeşiyle evli olduğum gerçeğini hesaba katmasak bile, tüm bu durum berbat.

Isla'nın elini tutuyorum ve önümde durana kadar basamakları çıkmasına rehberlik ediyorum.

Yakından bakınca ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum. Dün gece neden yeterince uyumadı? Gözlerinin altındaki koyu halkalar makyajla kapatılmış,

Ama onları görebiliyorum ve uyuduğundan emin olma dürtüsü beni yiyip bitiriyor.

Umurumda olmamalı.

Hayır, çiz onu.

Umurumda değil.

Elleri benimkilerin içinde küçücük görünüyor ve bana bakarken titremesi gözümden kaçmıyor. Korkuyor mu? Yoksa o güzel kafasının içinde başka bir şeyler mi dönüyor?

Nikâh memuru konuşmaya başlıyor ve ben söylediği her kelimeye kulak kabartıyorum. Chicago'ya dönebilmek için bu işin bitmesini istiyorum.

Bu lanet şehirden nefret
ediyorum. Ve içindeki
insanlardan da nefret
ediyorum.

Jüri hala önümdeki spitfire hakkında karar vermedi. Ne kadar baş belası olacağını sadece zaman gösterecek.

ONUNCU BÖLÜM

ISLA

Doc'un takım elbise içinde çok seksi görüldüğünü kabul edecek kadar dürüstüm.

Adam mükemmel bir şekilde yaşlanıyor ve kumaşın her kası sarma şekli hemen hemen her kadının ayaklarına kapanmasına neden olur.

Ama dizlerimin üzerine çökmem için güzel bir paket içinde ölümcül bir silahtan çok daha fazlası gerekecek.

Dün gece bir an önce Boston'a dönmenin yollarını düşünmekten gözüme uyku girmedi. Bu riskli çünkü Spade bu sahte evliliğin başarısız olmasını bekliyor olacak ama korkunun hayatımı mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum.

Bu evlilikten kurtulmanın ve Spade'in benim için gelmesini engellemenin bir yolunu bulacağım. Çünkü pes etmek için çok gencim.

Nikâh memurunun söylediklerinden tamamen habersiz bir şekilde Doc'un karanlık gözlerine bakarken kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Bir noktada konuşmam gerekecek ve bu odadaki herkes, Spade için çalıştıklarından emin olduğum yan kapıdaki iki adam da dahil olmak üzere, gerçekte ne kadar kararsız olduğumu duyacak.

Doktor bugün burada olacağını söylemişti ama hayatımın geri kalanını tanımadığım bir adamla geçireceğime yemin etmek üzereyken onların burada olması sinir bozucu.

Tam bana dönüp "Benden sonra tekrar et" dediği sırada söylediklerine odaklanıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, umutsuzca kendimi dengelemeye çalışıyorum. Karı koca olmamıza dakikalar kala müstakbel kocamın tam adını öğrenmek üzereyim ve bunun çılgınlığı gözümünden kaçmıyor.

"Ben, Isla Jade Stuart, sen William James Simpson'ı kocam olarak kabul ediyorum, bugünden itibaren iyi günde kötü günde, zengin günde fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta seni seveceğime ve sana değer vereceğime söz veriyorum."

Doc'a dönüyor ve ben nefesimi tutuyorum, umutsuzca adamın mantıklı düşündüğü anın bu olduğunu ve çok ileri gitmeden buna bir son vermesini umuyorum.

Ama ne yazık ki, az önce tekrarladığım aynı sözler, midem o kadar şiddetli bir şekilde protesto edene kadar bana tekrarlanıyor ki, içindekilerin yeniden ortaya çıkabileceğini düşünüyorum.

"Ben, William James Simpson, seni, Isla Jade Stuart'ı karım olarak kabul ediyor, bugünden itibaren iyi günde kötü günde, zengin günde fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta seni seveceğime ve sana değer vereceğime söz veriyorum."

Törenin en önemli ve en korkutucu kısmını unuttuğumu hatırlayınca midem bulanıyor.

Öpücük.

Nefesim boğazımda düğümlenerek onun mürekkep gibi bakışlarına bakıyorum. Partilere katılmama rağmen hayatımda sadece birkaç erkekle öpüştüm ve onlardan biri de ikinci sırada oturuyor. Kesinlikle benden yirmi yaş büyük biriyle öpüşmedim.

Sanki aynı şey onun da aklına gelmiş gibi gözleri benimkilere bakıyor. Acaba o da benimle aynı moral konuşmasını mı yapıyor? Eminim yüzlerce kadını öpmüştür ve daha önce de evlenmiştir, yani bu onun için muhtemelen hiçbir şeydir. Ama benim için bu her şey.

Eskiden düğün günümü hayal ederdim. Gelinliği ve çiçekleri hayal ederdim. Müstakbel kocamın koridorun diğer ucunda durup bana sanki Tanrı beni bu dünyaya sadece onun için göndermiş gibi baktığını hayal ederdim. Ve karı koca olarak ilk öpüşmemizi hayal ederdim.

Ama şimdi elimden alındı. Hiçbirini seçme şansım olmadı.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Şimdi gelini öpebilirsin."

Bir an ikimizin de kıpırdamayacağını düşünüyorum ama sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor, başını eğiyor ve dudaklarını hayatımda hissettiğim en nazik okşamayla dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

Onu öpmenin nasıl bir his olacağını hayal ettiğimin tam tersi. Sert olacağını düşündüğüm yerde, yumuşak. Acımasız olacağını düşündüğüm yerde, nazik. Ve ellerini belime dolamasından ve dudaklarını dudaklarıma bastırmasından nefret edeceğimi düşündüğüm yerde, kendimi ona doğru eğilirken buluyorum.

Öpüşme sadece birkaç saniye sürüyor, ama dudaklarının hissi o çekildikten sonra da devam ediyor, sanki dudakları benimkilere işlemiş, daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde üzerimde iz bırakmış gibi.

Doktor'un koyu renk gözleri sanki o da hissediyormuş gibi benimkilere takılıyor ama sonra kayboluyor, bize yaklaşan babama bakıyor.

Gelmiş olan az sayıdaki sevdiklerim tarafından kucaklanıp öpülmeden önce bunu düşünecek zamanım olmadı.

Annemin gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama gelmemesi yine de canımı yaktı. Yıllardır hayatıma ilgi göstermiyordu, bu yüzden beni şaşırtmamalıydı ama yine de reddedilmenin acısı zaten hassas olan kalbimi yakmaya devam ediyor.

Bree uzun saniyeler boyunca bana tutunuyor, ağlarken gözyaşları omzumu ıslatıyor. Miles'in sarılışı sonsuz ve hem çok sıkı hem de yeterince sıkı değil. Ama o bile çok erken bitiyor. Ve sonra Bryant. Benimkini tutarken vücudu gergindi. Aramızda ne olduğunu hiçbir zaman anlayamadım çünkü her zaman daha fazlası olmak için yeterli değilmiş ama sıradan bir şey olmak için de çok fazlaymış gibi hissettirdi. Ama sanırım sadece arkadaş olmaya mahkumuz.

Belki de hep böyle olmamız gerekiyordu.

Bryant'tan uzaklaştım ve başımı kaldırdığımda Doc'un mürekkep gibi siyah gözleriyle karşılaştım. Yüzü tam olarak okuyamadığım sert bir çizgide. Konuşmuyor. Onun yerine bedenimi kendine doğru çekiyor ve sahiplenici bir kolunu belime dolayarak beni kocaman gövdesine sıkıca bastırıyor.

Tüm varlığım geri çekilmem için yalvarıyor ama şimdiye kadar gördüğüm en güçlü kollarla sarılmış bir şekilde olduğum yerde donup kalıyorum.

Bryant uzun saniyeler boyunca bize bakıyor, tanımadığım duygular yüz hatlarında geziniyor ve sonunda elini aramızdaki boşluğa sokuyor. "Tebrikler, iyi bir tane kaptınız."

Doktor bizi babama doğru döndürmeden önce başıyla onaylıyor. Kapının yanında duruyordu ve midem bulandı. Düğünden sonra gideceğimizi söylediğini biliyordum ama düğünün bittiği anı kastettiğini fark etmemiştim.

Pişmanlık babamın gözlerini dolduruyor ve midem düşündüğümde daha fazla bulanıyor. Onu bir daha ne zaman göreceğime dair hiçbir fikrim yok. Chicago pek yakın sayılmaz ve Spade'in tehditleri göz önüne alındığında, başıma gelmeme izin verileceğinden şüpheliyim.

Beni Doc'un kolunun altından çekip alıyor ve her zaman beni yakalayacağını düşündüğüm ama tek yaptıkları beni ele vermek olan kollarıyla sarıyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor kulağıma. "Bunu neden yaptığımı ve neden gerekli olduğunu anlamadığımı biliyorum ama söz veriyorum seni güvende tutacak."

Gözlerimi kapatıp, özgürlüğümü ve bildiğim her şeyi kaybettiğim için akmayan gözyaşlarımı uyarıyorum. "Eğer gerçekten yaşamıyorsam, hayatta olmanın ne anlamı var baba?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Böyle şeylerin sadece kitaplarda ve filmlerde olduğunu sanırdım, ama işte buradayım, sadece tanımadığım değil, neredeyse kendimi bildim bileli nefret ettiğim bir adamla evliyim, hem de güvende olmak adına.

"söyleme," diye azarlar.

Geri çekiliyorum ve kahverengi gözlerine bakıyorum. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Başka bir şey söylemeden kocama doğru dönüyorum. Tanrım, bu kelimeyi düşünmek bile midemi rahatsız ediyor, ama bu benim gerçekliğim ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar alışmak zorundayım.

"Ben hazırım."

Doktor bana başıyla selam veriyor ve kolunu belime dolayarak beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Geriye bakmıyorum çünkü dağılacığımı biliyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DOC

Evliyim.

Ben evliyim. Tekrar.

Parmağımı süsleyen yüzüğe bakıyorum ve içimi bir bulantı kaplıyor.

Bunu ilk seferinde de istememiştim, şimdi de kesinlikle istemiyorum. Isla Chicago'ya indiğimizden beri bana bakmadı. Kiliseden beri bana baktığını sanmıyorum. Ama asıl soru, ben neden fark ettim?

Bu en iyi ihtimalle bir mantık evliliği. Aramızda onun nefretinden ve benim zorunluluğumdan başka bir duygu yok.

Dairemin -sanırım bizim- kapısını iterek açıyorum ve geçmesi için tutuyorum. Şu anda yanında sadece bir bavul var, geri kalan eşyaları haftaya burada olacak.

Gözleri, kaşlarının arasında derinleşen bir çizgiyle her bir yüzeyi inceleyerek, pek az dekore edilmiş bekâr evinde geziniyor.

Burayı aldığımda, sadece kendime ait olmasını istemiştim. Modern ve temiz olsa da, şehre ilk taşındığımda yaşadığım son bok çukurundan çok farklı olsa da, tam olarak biriyle paylaşabileceğiniz türden bir daire değil.

Sadece bir yatak odası var, ki bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışıyorum ve mutfak nadiren, hatta hiç kullanılmadı. Hatta eminim ki dolaplardaki eşyaların yarısının üzerinde hala fiyat etiketleri vardır. Ofis olarak kullandığım oda ekstra yatak odası olarak kabul ediliyor, ancak birisinin bu küçük, penceresiz alana bir yatak soktuğunu görmek isterdim.

Oturma odası, dairenin tüm arka duvarını kaplayan büyük bir kanepe ve televizyondan başka bir şey değil ve köşedeki yemek masasında sadece iki sandalye var çünkü diğerlerini bir araya getirme zahmetine hiç girmedim.

Bu yerin tek kurtarıcı özelliği, oturma odası, mutfak ve yatak odasını kapsayan dairenin bir tarafı boyunca Millennium Park'ın manzarasıdır.

Manzaraya doğru yöneliyor ve ben de peşinden gidiyorum, bavulunu arkamdan sürüklüyorum, hiçbir zaman iddia etmediğim bir beyefendi gibi davranıyorum. Peki neden şimdi başlıyorum?

"Bu çok güzel bir manzara," diyor Isla sessizce, aşağıda uzanan yeşile bakarak.

Başımı sallıyorum ama onu izlerken cevap verme zahmetine girmiyorum.

Henüz onu çözebilmem için birlikte yeterince zaman geçirmediğimiz, ama bu da olacak. İnsanları okumakta her zaman iyi olmuşumdur. Clarissa hariç. Yaptığı şeyleri yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Hiç tereddüt etmeden aldatması ve benimle paylaştığından çok daha parlak olduğunu düşündüğü bir dünyaya bahçe yolundan nasıl yönlendirildiği.

Kendimi spiralimden ayırdığımda Isla bana bakıyor. Uçağımıza binmeden önce gelinliğini değiştirmişti, Tanrı'ya şükür, çünkü ne kadar umursamaz olsam da, beyazlar içinde bana doğru yürüdüğü görüntüsünü asla aklımdan çıkaramayacağım.

Pek çok gelin gördüm ama ondan daha güzelini göreceğimi sanmıyorum.

Karım.

"Yatak odası şurada," diyorum, sırf düşüncelerimi onun bu sabahki halinden uzaklaştırabilmek için yatak odasına doğru ilerliyorum.

Kapıyı iterek açıyorum ve bavulunu kapının yanına bırakıyorum. Buraya onun için bir çekmece daha koymam ve eşyalarını asabileceği bir yer olması için dolaptan bazı eşyalarımı temizlemem gerekecek.

Bu kararı ne kadar çok düşünürsem, o kadar uygunsuz oluyor. Neden Spade'in onu almasına izin vermedim ki? Clarissa öldüğünden beri Edward benim için ne yaptı da onun tek çocuğunu ömür boyu sürecek bir sefaletten kurtardım?

Saint James ailesinin kadınları onun gibi erkeklerden kurtarmasına yardım ediyorsun, diye hatırlatıyorum kendime. Genelde onlara karşı sorumluluğum aynı gece başlıyor ve bitiyor. Onları kontrol eder, ihtiyaç duyabilecekleri acil tıbbi tedaviyi sağlar ve sonra giderim. Bu aynı şey değil.

Hayatımın geri kalanı için kendimi bu kadına bağladım. Benden yirmi yaş küçük ve ölen karımın yeğeni olan bir kadına.

Evet, bunu kendime kaç kez tekrarladığının bir önemi , kulağa daha az berbat gelmiyor.

Isla'nın gözleri, Chicago'ya ilk geldiğimde zaman geçirmek ve iblisleri susturmak için yaptığım sayvanlı sert ahşap yataktaki koyu renkli yatak örtüsünün üzerinde geziniyor.

"Burası senin odan mı?" diye soruyor sessizce.

"Bizimki," diye düzeltiyorum ve gözlerinin açılmasına neredeyse güleceğim. "Burası tek yatak odalı bir daire," diye ekliyorum, umarım bu onu eğlencemden uzaklaştırır.

"Oh." Isla başını sallıyor ve el çantasını bavulunun yanına bırakıyor. "Çok güzelmiş."

Kıkırdıyorum ama cevap veremeden telefonum cebimde titriyor. Kimlikte Everett'in adını gördüğümde kaşlarım çatılıyor. Bu orospu çocuğunun her otuz saniyede bir Wynter ya da Summer'ın çıkardığı her ses için beni aramayı bırakması gerekiyor. Nişanlısına ve yeni doğan kızlarına inanılmaz derecede düşkünüm ama ona o kadar da değil.

Odadan çıkıyorum ve cevabımı yapııştırıyorum. "Ne?"

"Sana da merhaba." Ses tonu eğlendirici.

"Meşgulüm. Ne istiyorsunuz?"

"Wynter'ın krampları var ve normal olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Evet, bu normal," diye bağıyor Saint James'in en büyük kızı yakınlardan bir yerden. "Daha yeni doğum yaptım, seni imkansız aptal. Şimdi Doktor'u rahatsız etmeyi bırak yoksa gerçekten bir sorun olduğunda telefona cevap vermez."

Elimi yüzüme sürüyorum ve iç çekiyorum. Bu adamlar benim sonum olacak. "Wynter'ın dediği gibi."

"Emin misiniz? Ne olur ne olmaz diye onu hastaneye geri götürmeli miyim?"

"Hayır," diye homurdanıyorum Wynter'la aynı anda. En azından onun saçmalıklarından bıkan tek kişi ben değilim.

Hattın diğer ucunda bir itiş kakış olur ve ardından Wynter'ın sesi hattı doldurur. "Seni tekrar aradığı için çok üzgünüm, Doktor. Onu durdurmaya çalıştım."

Yumuşuyorum, nadiren de olsa dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Sorun değil. Gerçekten iyi misin? İhtiyacın olursa gelip kontrol edebilirim?"

"Ben iyiyim." İç çekiyor. " yorgunum ama iyiyim."

"Bir bebeğiniz olduğunda böyle olur," diye hatırlatıyorum ona.

Gülüyor ama içindeki mutluluğu telefonda bile duyabiliyorum. "Biliyorum ama yorgunluğun en iyisi bu."

"Endişelenirsen haber ver, uğrarım ama aşırı korumacı nişanına sakın olmasını söyle." Kıkırdıyorum.

"Ona o kadar çok söyledim ki, konuyu iyice vurgulamak için alınma dövme yaptırmayı düşünüyorum."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tersliyor arka planda.

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Yolculuğun nasıl geçti? Storm bugün eve döneceğini söyledi."

"Kısa bir süre önce döndüm. Ve bu... karmaşıktı." Buradaki hiç kimse eski hayatım hakkında pek bir şey bilmiyor, belki Everett dışında, o da yıllar önce geçmişimi kontrol etmiş olabilir. Ama şu anda başka bir şey anlatmayı planlamıyorum.

Şimdilik sadece yeniden evli olma fikrine alışmam gerekiyor.

Neden Wynter'a Isla'dan bahsetmeden telefonu kapattığımı bilmiyorum, özellikle de çok iyi anlayacaklarını düşündüğüm için. Storm'un Ayvah'tan on iki yaş, Rayne'in Emerson'dan on yaş büyük olduğunu ve Elijah'ın Snow'u kaçırıp şantajla evliliğe ikna ettiğini düşünürsek, aileden hiç kimse beni yaş farkından ya da evlenme nedenimizden dolayı yargılamayacaktır. Ama belki de henüz doğru kelimeleri bulamadım. Ve ne zaman söyleyeceğimden de emin değilim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ISLA

Istare odadan çıkarken yatağa bakıyor.

Bir yatak.

Daha önce hiç bir erkeğin yanında yatmamıştım. Ve ilki kocam olacak. Kocamı ben seçmedim, hatta onun hakkında bir fikrim bile yoktu.

Mide bulantısı üzerime çöküyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Bu bir kâbus. Bunu tarif etmenin başka bir yolunu düşünemiyorum ve midemdeki az miktardaki içeriği boşaltmak için koşmam gerekirse diye gözlerim banyoya kayıyor.

Bree neredeyse Spade'in haydutları tarafından kaçırıldığından beri gerçekten bir şey yemedim ve ilk kez vücudumdaki besin eksikliğinden kaynaklanan zayıflığı hissediyorum.

Omzumun üzerinden Doktor'un gittiği yola bakıyorum ve iç çekiyorum. Sanırım burası artık benim evim, belki ikimize de yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim.

Clarissa Teyze ölmeden önce annemin bana öğrettiği tek şey yemek yapmaktı ve artık neredeyse tanınmaz halde olduğu için kendimi ona yakın hissedebilmemin tek yolu da bu.

Kapıya doğru bir adım atıyorum ve Doc'un telefonda konuştuğunu duyunca duraksıyorum. Belki de konuşması bitene kadar beklerim, böylece gizlice dinlediğimi düşünmez.

"Kısa bir süre önce döndüm. Ve bu... karmaşıktı." Sesi düz, söylediklerinde hiç duygu yok. Benim hakkımda. Ben bir karmaşayım.

Zorla bastırdığım gözyaşlarım yüzeye çıkıyor ve o geri gelmeden önce yatak odasından banyoya doğru geri dönüyorum.

Kapıyı sessizce kapatıyorum ve kilidi çeviriyorum, ardından parkeden aşağı kayarak vücudumu kendime doğru kıvrıyorum.

Sıcak gözyaşları, nefesimi kesen hıçkırıklar halinde gelene kadar yanaklarıma düşüyor.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz ve yalnız hissetmemiştim.

Kendimi toparlamam için ne kadar zaman geçmesi gerektiğinden emin değilim ama yüzüme su çarpıyorum ve aynada kendime bakıyorum, Doc'un sözlerinin beni ne kadar incittiğini görmesine izin vermemeye kararlıyım.

Sonuçta benim için tasarlanmamışlardı ve dürüst olmak gerekirse, tam olarak haber sayılmazlar.

O da en az benim kadar planlamamıştı. İkimiz de istemediğimiz bir evliliğin içine itildik ve benim de aynı şeyi yapmaktan çok uzak olduğumu düşünürsek, ondan bu konuda sevinçten havalara uçmasını beklemem haksızlık olur.

Yine de sözleri bedenimde yol alırken hala yanıyor. Uzun yıllar boyunca istenmediğimi hissettim ve yeni hayatımda da hiçbir şeyin farklı olmayacağı gerçeği... zaten yıkılmış olan kalbimi biraz daha kırıyor.

Derin bir nefes alıyorum, kapıyı açıp soğuk ve boş bir odayla karşılaşmadan önce birkaç saniye tereddüt ediyorum.

Gerçekten farklı bir şey bekliyor muydum? Teyzemin benden çalınmasına sebep olan soğuk kalpli adam Doc'un üzülmemi gerçekten umursayacağını mı sanıyordum?

Başımı sallıyorum ve oturma odasına doğru ilerliyorum, ancak onu mutfakta önünde bir bardak viski ile buluyorum. Aşağıdaki şehre bakarken kadeh hâlâ dolu.

Bir yanım düşüncelerini bölmemek için arkamı dönüp banyoya gitmek istiyor ama artık benim de olan bir evde yumurta kabuklarının üzerinde yürümeyi reddediyorum. Sanki evlilik sözleşmesi imzalamışız gibi, yani teknik olarak yarısı benim.

"Şunlardan bir tane alabilir miyim?" Soruyorum, sesim umduğumdan daha bozuk çıkıyor.

Kaşlarını çattı. "Reşit değilsin."

Alay edip gözlerimi deviriyorum ve odaya doğru ilerliyorum. "Eğer hayatımdan vazgeçecek kadar yaşlıysam, içki içecek kadar da yaşlıyım."

Bir süre beni izledikten sonra uzanıp başının üstündeki dolaptan bir bardak daha çıkarıyor. Bana dönüyor ve iki parmak viski doldurup tezgâhın diğer tarafına itiyor.

İçkiye uzanmadan önce derin bir nefes alıyorum ve hemen dudaklarıma götürüyorum. Likör boğazımdan aşağı inerken yanıyor ama tanıdık sıcaklık bugün ilk kez nefes almamı sağlıyor.

"Teşekkürler," diyorum sessizce ve küçük bir yudum daha alıyorum. Bu iyi bir şey. Sadece Bryant'la kulüpte takılırken içtiğim türden, ama bu aynı zamanda içmeyi ailemin alkol dolabından gizlice aldığım şeylerden çok daha kolay hale getiriyor.

"Kuralları tartışmalıyız."

"Kurallar mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen benim kocamsın, ebeveynim değil. Kurallar sözleşmede yok."

Tezgâhın üzerinden bana dik dik bakıyor, elindeki bardağı tuttuğu için parmak eklemleri bembeyaz. "Gizlice kaçıp ailenizin gözünü boyayabilirdiniz ama burada öyle olmayacak. Chicago Üniversitesi'ne kaydını yaptırmanı organize ettim. Tüm kredilerin transfer edildi ve Pazartesi günü başlayacaksın. Tüm derslerine gireceksin ve dersin olmadığı zamanlarda ya kampüsteki kütüphanede ya da bu dairede olacaksın." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor, ama yine de ağzımı açıyorum, ancak hemen . "Parti yok, gece dışarı çıkmak yok, aşırı içki içmek yok ve edindiğin tüm arkadaşlar okul dışında görüşmene izin verilmeden önce kapsamlı bir geçmiş kontrolünden geçecek. Yeterince açık olabildim mi?"

Cevap veremeyecek kadar şok oldum. Çünkü bu kurallar babamın şimdiye kadar uyguladıklarından daha kötü ve ben onun katı olduğunu düşünürdüm. Bu durum sadece sevmediğim bir adamla değil, beni bırakın eşit görmeyi, insan olarak bile görmeyen bir adamla evlilik yapmak zorunda kaldığım gerçeğini pekiştiriyor.

Kaşlarını kaldırıyor, tartışmamı bekliyor ama kelimelerimi bulamıyorum. Söylediklerinin tartışmaya yetecek bir kısmı bile yok, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Güzel. Bu iş hallolduğuna göre, ben dışarı çıkıyorum. Yapacak işlerim var. İsteddiğini yiyebilirsin, televizyon izleyebilirsin ya da canın isterse etrafı karıştırabilirsin. Sadece gitme." Bardağını boşalttı ve deri ceketini kolunun üzerine atarak ön kapıya doğru yürüdü. Dışarının soğuk olup olmadığını fark edemeyecek kadar uyuşmuştum, ama Şubat ayının ortasındayız, bu yüzden sadece öyle olduğunu varsayabilirim.

"Şaka yapıyor olmalısın." Sonunda kelimelerimi buldum.

Bana dönüyor, karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Oh, Isla. Kesinlikle şaka yapmıyorum. Bu evliliği kabul ederek senin hayatını kurtardım, bu yüzden mümkün olduğunca az rahatsızlık vermeni sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

"Yoksa ne olur?" Kollarımı meydan okurcasına göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kan dolaşımdan akan viski beni cesur yaptı ve şu anda

umursamayı geçtim. Benim varlığım söz konusu olduğunda nerede durduğunu zaten biliyorum, bu yüzden sözleri beni daha ne kadar incitebilir?

"Ya da eminim Spade seni elimden almaktan mutluluk duyacaktır ve ben de geçmişimdeki saçmalıklardan uzak, sakın hayatıma geri dönebilirim."

O kapıdan çıkıp kaybolmadan önce cevap verme şansım olmuyor ve bacaklarım altımda bükülüyor.

Umutsuzluğun nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum ama hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Ben bir mahkûmum ve ilk defa Spade'le olduğumdan daha iyi durumda olup olmadığımı merak ediyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DOC

Benim işimin en iyi yanı, her zaman düzeltilmesi gereken bir pislik olması.

Chicago bir yıl öncesine göre çok daha güvenli, şehirdeki tek gerçek güçler güçlerini birleştirdi.

Saint James ve Russo ailelerinin birbirlerinin peşine düşmeyecekleri günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama Russo erkeklerinin zehirli eski nesli yok edilip yerlerine Elijah geçtikten sonra bazı köprüler onarılmaya başlayabilirdi. Sonra da Aziz James'in en küçük kızını kaçırıp evlendi ve o da hemen kendisine aşık oldu. Sakın sormayın, çünkü Snow'un bu pislikte ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu da onları büyük ve mutlu bir aile yapıyor.

Ya da en azından mafya ailelerinin olabileceği kadar yakın.

The Circle'a giriyorum, başka bir dövüş gecesinin sesi içimi kaplıyor. Ringe çıkmayı çok istiyorum ama Tommy bana hep çok iri olduğumu ve hiçbir sikiğin benimle dövüşmek istemeyeceğini söylüyor.

Muhtemelen en iyisi buydu, çünkü onu dövdükten sonra puştun yaralarını sarmak zorunda kalacak kişi bendim.

Tommy ortalıkta görünmüyor, ki bu pek de şaşırtıcı değil. Wynter'in asistanı Claraya giderek daha fazla takıntılı hale geldiğini izledim ve birlikte oldukları için çok mutluyum, böylece zavallı kızı ölümüne korkutacağı endişesinden kurtulabilirim.

Rayne barın yanında, elinde bir bardak votka, barmenle konuşuyor, ta ki beni görene kadar, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. Bara dokunuyor ve barın arkasındaki adam hemen bana bir içki hazırlıyor. "Bu gece geleceğinden emin değildim."

Rayne'i uzun zamandır tanıyorum ama onu hiç şimdiki kadar mutlu görmemişim. O her zaman acı çeken biriydi ve ailedeki konumu nedeniyle hiçbir zaman hissetmesine izin vermedi. En azından Emerson gelene kadar.

"Herhangi bir ceset için temizlik ekibi çağırmak zorunda kalmayacağından başka kim emin olacak?" Koyu renk gözlerine bakarak meydan okuyorum.

Frost için çalışmaya ilk başladığımda, hiçbiriyle arkadaş olacağımı düşünmemiştim. Bu bir işti, nereye gidersem gideyim peşimi bırakmayan şeytanlardan uzaklaşmak için bir fırsattı. Tanık olduğum ölümlerden, sorumlu olduğum , unutmak için çırpındığım hayatımdan.

Ama bir şekilde hepsi savunmamın altına sızdı ve sürekli kadınlarının sağlığı hakkında yaptıkları aramalarla beni deli etseler de, başka türlü olmalarını istemezdim.

"Touché." Kıkırdıyor.

"Emerson nasıl hissediyor?" En iyi kararına rağmen soruyorum.

Elini siyah saçlarının arasında , belli ki maskeleyemeye çalıştığı stres yüzeye çıkıyor. "Bu hafta gerçekten çok yoruldu. Bunun normal olduğunu biliyorum ama bunun sebebi olduğum için kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum."

Başımı sallıyorum. "Sonsuza dek sürmeyecek ve çocuğu doğurduğunda her şeyi unutacaksın."

Başını sallıyor ama çatık kaşlarında endişesinin hayaleti hâlâ belli oluyor. "Boston nasıldı?"

"Karmaşık."

"Nasıl yani?"

Ona yalan söylemek için ağzımı açıyorum ama o en yakın arkadaşım. Ve eğer arkadaşlarınıza sizden yirmi yaş küçük bir kadınla evlendiğinizi söyleyemezseniz, böylece rahmetli eşinizin öldüğü gibi ölmezse, kime söyleyebilirsiniz?

"Evlendim."

Bana döndü, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Şimdi ne yaptın?"

"Karışık bir durum. Ama temel olarak, ölen karımın yeğeniyle evlendim. eski en iyi arkadaşım olan babasının, karım öldükten sonra öldürdüğü adamın kardeşi tarafından alınmadı."

Uzun saniyeler boyunca bana bakıyor, ona söylediklerimi anlamaya çalışırken birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Affedersiniz?"

"Dediğim gibi, karmaşık bir durumdu."

"Bu karmaşık değil, Doktor. Berbat bir durum. Ve bunu ben söylüyorum." Bunu bir hakaret olarak değil, şimdiki karısını onun haberi olmadan kendi dairesine taşımış ve en iyi arkadaşı on yıldan uzun bir süre boyunca kız kardeşini takip etmiş biri olarak söylüyor. Ve bu ailenin geri kalanından bahsetmiyor bile.

Başımı sallıyorum ve içkimi dikişte bitiriyorum. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Rayne bara vuruyor ve barmen şişeyi getirdiğinde, "Şişeyi bırak" diyor. İçkisinden uzun bir yudum almadan önce ikimize de birer bardak daha dolduruyor. "Bana ondan bahset."

"Neden?"

"Çünkü o senin karın olduğu için mi?"

"Onu çok az tanıyorum," diye iç geçirdim. "Everett bana söylemediği şeyleri öğrenmem için geçmişini araştırıyor, ama aslında onun hakkında baş belası olmasından başka bir şey bilmiyorum."

Rayne kıkırdıyor ve sanki kaçırdığım bir esprinin farkındaymış gibi başını sallıyor. "Oh oğlum, başın belada."

Neden bahsettiğini sormak için ağzımı açtığımda alkış sesleri sözlerimi yarıda kesiyor ve dikkatimi önümüzde gerçekleşmek üzere olan kavgaya çeviriyorum.

Şu ana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Kana. Havadaki öfke. Şiddet. İçimdeki şeytanları yatıştıran tek şey bu ve dövüş kulübünü açmaktan bahsetmeye başladıklarından beri ilk kez, yeni karımın beni zorladığı bu aşırı huzursuzluğun bir kısmını boşaltmak için ringe çıkmayı ciddi olarak düşünüyorum.

Yatak odasının kapısında durdum.

Son on dakikadır elim kapının kolunda, kendimi kendi lanet olası yatak odama sokmaya çalışıyorum.

Ama artık sadece benim değil.

Onun da ve bundan nefret ediyorum.

Bir daha hiçbir şeyi paylaşmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Hayatımın geri kalanını bir bekar olarak, sadece kendime güvenerek yaşamaya oldukça hazırdım.

Ama hayatın başka planları vardı.

Sonunda kendimi kapıdan içeri zorladım ve karanlıkla karşılaştım. Perdeler tavandan tabana pencerenin üzerine çekilmiş, aşağıdaki şehir ışıkları engellenmiş.

Gece boyunca uyumayalı uzun zaman olduğu için genellikle açık uyuyorum ama şu anda karanlıktan neredeyse memnunum.

Gözlerim alışıyor ve yatağın kenarında, yanımdan olabildiğince uzakta yumruyu görüyorum. Nasıl oldu da

hangi tarafta uyuduğumu bilirdi, ama bir şekilde doğru tarafı seçti.

Sonunda temizlenmek için kendimi banyoya sürüklemeyen önce uyurken vücudunun nazikçe yükselip alçalmasını izliyorum. Başkalarının kanına bulanmışım ve bu gece The Circle'da özellikle şiddet içeren bir gösteriden sonra Tanrı bilir başka neler oldu. Dolunay falan olmalı çünkü o pislikler bambaşka bir seviyeydi.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve kavurucu sıcak duşa giriyorum. Sıcak su kanı yıkıyor, geçmişimin izlerini ve onları kapladığım dövmelemleri geride bırakıyor.

Sonunda duştan çıkıp kurulandığımda, bir çift boxer külotu çekiştirirken, kapıda tekrar duraklıyorum.

Bunca yıldan sonra yatağımda birini görmek çok garip. Kadınları becermediğimden değil, çünkü becerdim, ama onları asla buraya getirmedi. Geceyi bile onlarla geçirmedim.

Bu her zaman vücudumdaki aşırı gerginliği atmanın bir yolundan başka bir şey olmadı, böylece eve gidip kendim için seçtiğim yalnızlık hayatına devam edebilirim.

Ama artık değil.

Artık bir karım var. Bana güvenecek, ikimizden biri zamansız bir sonla karşılaşana kadar yanımda yürüyecek biri.

Sonunda yatağına doğru ilerliyorum ve onun yanına tırmanıyorum, yatağı kenarına sarılma şekline uyuyorum ve kral boy yatağı çoğunu boş bırakıyorum.

Bu gece çok geç saatlere kadar dışarıda olmadığım için uykuyu bulmakta zorlanacağımı düşünmüştüm ama bunun yerine başımı yastığa koyduktan birkaç dakika sonra keyifli bir uykuya daldım.

Ve kabuslarla dolu huzursuz bir gece yerine, son on yılda hiç olmadığı kadar rahat uyuyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ISLA

Boğucu sıcaklık beni huzursuz uykumdan uyandırıyor ama kaynağın ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Her zaman soğuk uyuyan biri olmuşumdur. Yazın sıcağında bile yatakta üç battaniyeye ihtiyacım olur, yoksa donarım ama hiç bu kadar sıcak olduğumu hatırlamıyorum.

Tek gözümü açıyorum ama dün gece uyumadan önce kapattığım jaluziler başka türlü içeri süzülebilecek ışığı engelliyor. İlk iki saat boyunca yatakta uzanıp aşağıdaki şehre baktım, koşullar beni buraya getirmeseydi olabilecek her şeyi hayal ettim ve sonra uykuya dalabilmek umuduyla perdeleri kapatmak zorunda kaldım.

İşe yaradı ama şimdi saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Sıcaklığın kaynağını bulmam uzun dakikalarımı aldı.

İki metre boyundaki dev bana yapışmış, kolları onu uyandırmadan kurtulma şansımın olmadığı bir mengeneyeyle ortama sarılmış ve çok sert vücudu sırtıma bastırıyor.

Hafifçe kayıyorum, aramıza en ufak bir mesafe koymaya çalışıyorum, ama kıcıma eşit derecede sert bir şeyin bastırıldığını hissettiğimde hızla donuyorum.

Bu onun...

Soruyu kendi lanet zihnimde bitirmeye bile cesaret edemiyorum çünkü eğer öyleyse... Tanrım, büyük ayaklı ve büyük elli büyük adamlar hakkında söyledikleri her türlü doğrudur.

Uyumadan önce, yatağın kenarına düşmeden olabildiğince yakın olduğumdan emin oldum, ancak gecenin bir noktasında ya yatağın ortasına geçtim ya da Doc beni buraya sürükledi.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum ama tek yaptığım deri ve vanilyanın sarhoş edici kokusunu içime çekmek oluyor; bu sahte evlilik ne kadar sürerse sürsün, alışabileceğimden emin olmadığım bir kokteyl.

Bu durumda olabileceğimi düşündüğüm kadar sakinleştiğimde, vücudumun artık onunkine dayanmaması için dikkatlice ilerliyorum. Ama yine de kolunu belime doluyor ve bırakın uzanmış ve yarı uykulu halimi, en iyi zamanlarda bile kaçamayacağım bir şekilde kavırıyor.

Umutsuzca bir sonraki adımlarımı belirlemeye çalışırken alt dudağımı kemiriyorum. Her şeyden önce, alternatif bir uyku durumu üzerinde çalışmam gerekecek çünkü her sabah bana karşı bastırılmış horozuyla uyanmak istememin bir yolu yok.

Ayak sürüyerek ilerliyorum ama Doktor'un inlediğini duyunca hemen yerimde duruyorum.

Lütfen . Lütfen . Lütfen .

Gecenin en azından bir kısmını kucaklaşarak geçirdiğimizi bilmeden de aramız yeterince garip.

Yatağın kenarı sadece birkaç santim ötemde ve bu battaniyelerin dışındaki keyifli, serin havanın tadını neredeyse alabiliyorum. Ama sanki son birkaç gün evrenin benden ne kadar nefret ettiğinin bir göstergesi değilmiş gibi, Doc bir kez daha ona doğru bastırılana kadar beni yatağa doğru sürüklüyor.

Adamı kucaklayan biri olarak görmezdim ama yine de .

Sahip olduğum en eski eşofman altı ve yıllar önce babamdan çaldığım eski bir tişörtle uyumayı tercih ettim ama şu anda bunların hepsi çok fazla geliyor. Battaniye olmadan çıplak olsaydım aşırı ısınacağımdan eminim.

Kucağından kurtulabilmemin tek yolunun onun uyanık olması olduğu fikriyle barışarak, gözlerini açtığı anda karşılaşacağım her türlü boktan tavra karşı kendimi çelikleştiriyorum ve kendimi yapabildiğim kadar ileri iterken öksürüyorum.

Kolu beni hemen bırakıyor ve yataktan fırlıyorum, bir sonraki nefesimi alamadan yere yuvarlanıyorum.

Evli bir kadın olarak ilk sabahımda yatağın kenarından düşmek ister miydim?

Hayır.

Ve yine de buradayız.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, izler.

Uyumaya devam edeceğini ve utançtan kurtulacağımı umarak yerimde kalıyorum ama o kadar şanslı değilim.

Doc'un başı yatağın kenarından fırlıyor. Tuzlu ve biberli saçları uykudan dağılmış ve karanlık bakışları tamamen akli başında olduğu zamanki kadar tehditkâr.

"Düştün mü?" diye homurdanıyor.

Ona küfretmek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Ne anlamı var ki? İkimiz de bu evliliğin içinde sıkışıp kalmışız ve o pisliğe sarılmanın sahte evliliğimize dahil olduğuna karar verdiğini söylemekten daha çok istediğim bir şey olmamasına rağmen, bunun yerine yüksek yolu seçip başımı sallıyorum. "Evet."

O cevap veremedi ayağa kalkıyorum ve fikrimi değiştiremeden kapıdan kayboluyorum.

En azından yeni hayatım düşündüğüm gibi bir kabus gibi.

Sabah boyunca Doc'tan kaçmak için oldukça iyi bir iş çıkardım ya da belki de o benden kaçıyor. Her iki durumda da, yarından itibaren ders programıma göz atarken onu pek göremiyorum. Boston'dayken bölümümü sevmiyordum, ama şimdi hiçbir arkadaşım ya da son birkaç yılımı geçme çizgisinin yanlış tarafında olsam bile beni geçmeye ikna etmek için harcadığım öğretmenlerim olmadığı için çok daha fazla nefret edeceğimi hissediyorum.

Dizüstü bilgisayarımı masanın diğer tarafına itip telefonuma uzanıyorum ve beni bekleyen hiçbir mesaj bulamayınca şaşırmıyorum.

Bree muhtemelen dün gece dışarı çıktı ve geçmişe bakılırsa öğleden sonra en az üçe kadar uyuyacak. Ya da en azından göğsümdeki acıyı hafifletmek için kendime böyle söylüyorum. Beni bu kadar çabuk unutmuş olamaz. Yürümeye başladığımızdan beri çok iyi arkadaşız, bu kadar çabuk unutmasına imkân yok.

Sanki kötü ruh halim tarafından çağrılmışım gibi, Doc yüzünü buruşturarak kapıda beliriyor. Ya da belki de sadece öyle görünüyordur, çünkü şimdi düşününce onu yüzünü buruşturmadan hiç görmediğimi fark ettim.

"Ben dışarı çıkıyorum," diyor huysuzca, bana bir bakış bile atmadan.

"Tamam."

"Yarın okula başlamak için ihtiyacın olan her şey yanında mı?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım."

"Eğer bu işe yarayacaksa, iletişim kurma konusunda çok daha iyi olmalısınız."

"Konuşmaktan çok homurdanan kişi söylüyor bunu." Alay ediyorum. "Sen kimi kandırıyorsun? İletişim ne olursa olsun bu iş yürümeyecek. Evliliklerin yüzde ellisi boşanmayla sonuçlanıyor ve eminim ki bu sayıya bizimki gibi sahtekârlıklar dâhil değildir."

Bana o kadar hızlı yaklaşıyor ki, sandalyemden kalkmaya fırsat bulamadan karşıma dikiliyor ve aramızdaki boy farkını son santimine kadar hissedinceye kadar üzerimde yükseliyor. "Evliliğimizin bitmemesini umsan iyi olur, tükürük ateşi, çünkü bu Spade'in ellerinin senin üzerinde olduğu anlamına gelir ve bu benimle evli olmaktan çok daha kötü olur."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama bırakın cümlemin tamamını, ilk kelimeyi bile düşünmeden topuklarının üzerinde dönüp kapıdan çıkıyor.

Belki de okula başlamak o kadar da kötü bir şey değildir. En azından o zaman biraz daha özgür olurum.

Kesin olan bir şey var ki, bu gece kanepede uyuyacağım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DOC

Isla tam da düşündüğüm gibi bir baş belası.

Şımarık kıcını onu çiğneyip tükürecek bir adama teslim etmediğim için minnettar olmak yerine, her fırsatta bana sataşıyor, sürekli olarak benim istediğimden daha fazla burada olmak istemediğini belirtiyor.

Tam olarak kavrayamadığı şey, burada bulunmasının ona bir şey kazandırdığı. Hayatta kalıyor ve bedeni pes edip yavaş, acı dolu bir ölümle ölene kadar kirletildiği bir hayata satılmıyor.

Benim bundan kazancım ne? İstemediğim halde her ağzını açtığında dizime yatırmak istediğim bir oda arkadaşı.

Bugün, son üç ay içinde gerçekten yapacak bir şeyimin olmadığı birkaç günden biriydi ve yine de Isla'nın benden kaçtığı çok açık hale geldiğinde dairemden çıktım.

Hiçbir zaman kadın zihnini anladığımı iddia etmedim, ancak bunca yıldan sonra pratik yapmıyorum ve Isla'nın önemsiz saçmalıklarına inanmaya hiç niyetim yok.

Ben de bütün gün dışarıda kaldım.

Wynter ve Summer'ı ziyarete gittim, bir yandan da Everett'in anne tavuk rutinine katlandım. Sonra Rayne'in çok yorgun olduğunu söylemesi üzerine Emerson'a uğradım. Normalde ona sakın olmasını söyledim ama evden uzak durmak için başka bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Sonra arabamda bir saat boyunca Everett'in gönderdiği Isla'nın dosyasındaki her ayrıntıyı okudum.

Kız başını nasıl belaya sokacağını iyi biliyor.

Son altı aydır haftada en az bir kez kulüplere gidiyor, ondan önce de üniversite partilerine hakkı yoktu. Boston'da çok fazla uyuşturucu satıcısıyla tanışmış, notları en iyi ihtimalle ortalama ve okudukça onu evime getirerek ne kadar büyük bir hata yaptığımı daha iyi anlıyorum.

Elimi yüzüme sürüyorum ve dosyayı yolcu koltuğuna atıyorum. Artık geri dönmek için çok geç. Sadece hayatta kalma isteğinin, varlığıma tamamen zarar vermeyecek kadar güçlü olmasını ummak zorundayım.

Bakışlarım gösterge panelindeki saate kayıyor. Isla'nın çoktan yatmış olması için yeterince geç bir saat ve yarın erkenden derse gidecek. Normalde çalıştığım saatler ve onun okul saatleri göz önüne alındığında, birbirimizden uzak durmak kolay olmalı.

Kendimi merdivenlerden yukarı sürüklüyorum, en üst kata ulaşana kadar her birini normalde yaptığımdan daha yavaş yapıyorum. Normalde gecenin bu saatinde asansöre binerdim, böylece komşularım tahta basamaklarda botlarımın duymak zorunda kalmazdı, ama bu eve daha erken dönmek anlamına gelirdi ve ben bunu istemiyorum.

Daha fazla düşünmeden ön kapının kilidini açıyorum ve daireyi, salondaki televizyonun uğultusu dışında sessiz buluyorum.

Lanet olsun. Eğer televizyon hala açıksa, muhtemelen hala uyanıktır.

Gözlerimi kapatıp bu küçük veletle uğraşmak için kendimi zorluyorum. Her gün Chicago'daki en iri yarı pisliklerle uğraşıyorum, kötü tavırlı, bir metre boyunda, hiçbir şey olmayan bir tükürük ateşinden bu kadar rahatsız olmamalıydım.

Ve yine de varlığımın en küçük felaketi olduğunu kanıtlıyor.

Dairenin içine doğru sürünerek ilerliyorum, umarım bu gece onunla bir alışverişten kaçınabilirim. Bu bokla barışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Ve o yarın okulda olana ve bir zamanlar tek sığınağım olan dairede nihayet yalnız kalana kadar buna sahip olamayacağım.

Şimdi bir savaş alanı, tıpkı Chicago sokakları gibi.

Kanepeye baktığımda Isla'nın köşede bir topun içinde uyuduğunu fark ediyorum, battaniyesini çenesine kadar çekmiş, sanki dünyanın geri kalanından tek koruması buymuş gibi.

Kendimi uzun dakikalar boyunca ona bakarken buluyorum, televizyonun ışığı onun yumuşak yüz hatlarını aydınlatıyor, ta ki ayaklarım kendiliğinden hareket edene ve ben sadece gezintiye çıkana kadar.

Kızın büyüleyici olduğunu kabul eden ilk kişi ben olacağım ve normal şartlar altında sikimi içine gömüp onu sistemimden çıkarmak için her şeyi yapardım ama bu durumda seks işleri daha da karmaşık hale getirecekti.

Arkamı dönüp yatak odasına doğru ilerliyorum, kapıdan girer girmez kıyafetlerimi çıkarıyorum ve günü tenimden için banyoya giriyorum.

Sıcak su yaralı tenimi yakıyor ama yetmiyor. Asla yetmiyor.

Ne kadar acı hissedersen hissedeyim, birkaç saniyeden daha uzun süre geçmiyor.

Havluyla kurulanıyorum ve yatağa doğru ilerlemeden önce bir çift boxer külot giyiyorum. En azından bu gece için yolumdan çekilmiş olacak ve kartlarımı doğru oynarsam, sabah hazırlanırken uyuyabilirim.

Işığı kapatıyorum ve battaniyeleri geri itiyorum. Geceleri üzerime bir şey örtülmeyecek kadar sıcaktan bunalıyorum, bu da yatağın üzerinde fazladan duran iki battaniyeyi daha da sinir bozucu hale getiriyor, her ne kadar yatağın onun tarafında düzgünce dursalar da.

Gözlerim kapanıyor ve son birkaç günün yorgunluğunun üzerime çökmesine izin veriyorum, uykunun bir kez olsun kolayca gelmesini umuyorum. Yatakta sadece bir gece geçirmiş olmasına rağmen kokusu çarşafların kumaşına sinmiş. Tanrı aşkına, kendimi ondan kurtarabilecek miyim? Yoksa yaratıcımla karşılaşana kadar onu hatırlamaya mahkûm muyum?

Zaman yavaş, hatta normalden daha yavaş geçiyor ve koltuğumdaki minik kadını düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Ayrıca dün gece o yanımdayken uykunun beni ne kadar kolay bulduğunu ya da bedenimin onu ait olduğu yere, yatağa götürmem için nasıl çılglık attığını düşünmeme de izin vermemeye çalışıyorum.

Çünkü o buraya ait değil. Bu daireye değil.

Yatağında olmaz.

Ve kesinlikle benim soğuk, ölü kalbimde değil.

Hışımınla oturma odasına giriyorum, gözlerim yine onun uyuyan bedenine takılıyor ve olduğum yerde duruyorum.

İçeri ilk girdiğimde, salonun arka tarafında tuttuğum kilim onu çoğunlukla örtüyordu. Ama o zamandan beri onu atmış ve üzerinde eski bir tişörtten başka bir şey yok.

Bunu ona eski bir erkek arkadaşı mı verdi? Everett'in bana verdiği raporda bunlardan pek fazla yoktu ama bu, onun çeklerinde görünmeyecek kaçamaklar yapmadığı anlamına gelmiyor. Onun başka bir adamın gömleğini giydiği fikri kalbimi göğsümde gümbürdetiyor ve öfke damarlarımda genellikle kanım için ayrılmış bir kolaylıkla dolaşıyor.

Bilinçli bir düşünce olmadan, ona doğru ilerledim ve ikinci bir düşünce olmadan onu kanepeden aldım. Aklımdan geçen ilk düşünce

Ne kadar hafif olduğunu. Yeterince yiyor mu? Bu yaptığı partilerin bir etkisi mi?

Önümüzdeki haftalarda yemeklerini takip etmek için aklıma bir not alıyorum.

İkinci ve daha istenmeyen düşünce ise göğsüme bastırıldığında ne kadar doğru hissettirdiği. Ağırlığı kollarıma nasıl yerleşiyor, nefesi çıplak göğsümde nasıl fısıldıyor, sanki onu her şeyden çok güvende tutacağımı biliyormuş gibi bilinçsizce bana doğru nasıl kıvrılıyor.

Kendimi silkeleyip ikimizi de yatak odasına götürüyorum ve onu dikkatlice yatağın kendi tarafına yatırıyorum. Saçları başının etrafında bir hale oluşturuyor ve göğsümde beni ona doğru çeken bir şey var.

Ona doğru uzanıyorum, gözlerinden kaçan saç tellerini dikkatlice fırçalıyorum, teninin parmaklarımın altında ne kadar yumuşak olduğunun tadını çıkarıyorum.

Uykusunda kayarken giydiği gömleğin etekleri kalkıyor ve bacaklarının arasındaki cenneti hayal edebildiğim şeyi örten pamuklu külotu bir anlığına görebiliyorum.

Bir hırıltı boğazımı tırmalıyor ve ben daha ne yapacağıma karar veremeden odanın öbür ucuna fırlayıp çekmecelerimden birini açıyor ve Henley'lerimden birini hızla çekiştiriyorum. Geceleri üşüyor gibi görünüyor, bu yüzden belki uzun kollu onu sıcak tutar.

Yatağın kenarına geri döndüğümde, siyah kumaş elime dolanıyor ve içimdeki öfkeyi yatıştırmak için derin nefesler alıyorum.

Onu uyandırmadan bunu yapmak istiyorsam nazik olmalıyım ve şu anda bunun dışında her şeyi yapmak istiyorum. Onu yüzüstü çevirmek ve durmam için yalvarana kadar şaplak atmak istiyorum. Onu lanet yatağa bağlamak istiyorum, böylece her zaman nerede olduğunu bileceğim. Ama her şeyden önce, daha iyi bir yargıya rağmen, o tonlu uylukların arasına kaymak ve horozumu içine sokmak istiyorum.

Ona karşı bir şey hissetmemem gerekiyordu, ama bir şekilde beni etkisi altına aldı ve bu da ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyor.

Üzerindeki tişörtü dikkatlice yukarı iterek solgun tenini daha fazla ortaya çıkarıyorum. Yaralı ellerimin altındaki yumuşaklığının kontrastı, ona daha fazla dokunmak, onu kirletmek, benimle birlikte cehenneme sürüklemek istememe neden oluyor.

Şu anda tehlikeli bir oyun oynuyorum, oynamaya hakkım olmayan bir oyun ama yine de kendimi durduramıyorum. Şımarık göğüslerinin alt tarafına ulaştığımda değil,

Ya da kollarını gömleğin deliklerinden dikkatlice geçirirken ve çıplak yatarken bile, onu benden koruyan dayanıksız bir pamuk parçasından başka bir şey yokken bile.

Ona çok uzun süre baktım. Hem de çok uzun. Ama her saniye bir öncekinden daha çelişkili.

Isla için bir şey hissetmemem gerekiyor. Belki küçümseme, ama başka bir şey değil. Yine de ağrıyan sikimi sıkma, onun bilinçsiz bedenini görünce kendimi boşaltma, onu döllerimle kaplayana kadar kendimi okşama dürtüsü neredeyse ezici.

Geri dönemeyeceğim bir şey yapmadan önce, gömleğimi başının üzerinden geçiriyorum ve kollarını dikkatlice kolların içine itiyorum.

uyandırmadan yastıklara yaslamayı başarıyorum ve yatağın kendi tarafıma geçip yanına uzanmadan önce ona bakarak birkaç dakika daha geçiriyorum.

Yerleşir yerleşmez yorgunluk üzerime çöküyor ve uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey Isla'yatağa sürükleyip göğsüme yaslamak oluyor, bunun şimdiye kadar hissettiğim en bütün halim olduğu gerçeğini görmezden gelerek.

ON ALTINCI BÖLÜM

ISLA

Deja vu gibi.

Bir kez daha aşırı sıcak bir şekilde uyanıyorum ve bu sefer kaynağını hemen anlıyorum. Gözlerimi zorla açıyorum ve belimi saran sert kol bandına bakıyorum.

Ama nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan şey bu değil.

Hatta kanepede uyuyakaldığımı bile hatırlamıyorum.

Uyumaya gittiğimde üzerimde babamın eski tişörtü vardı. Ve şimdi kesinlikle bana ait olmayan uzun kollu bir Henley giyiyorum.

Doktor beni değiştirdi mi?

Gömleklerinden birini giydirmek için beni soydu mu?

Çünkü giydiğim şeyi açıklamak için düşünebildiğim tek açıklama bu ve o kadar berbat ki akla bile zor geliyor.

Ama bu adam teyzemin ölümünden sorumlu olan ve tüm hayatım boyunca nefret etmem gerektiği söylenen kişi. Sanırım o kadar da abartılacak bir şey değil.

Dikkatlice yatağın kenarına doğru kıvrılmaya çalışmıyorum, çünkü bu noktada dün gece nasıl uyuduğumuzu bildiği oldukça açık ve bu sabah onun saçmalıklarına oynamakla ilgilenmiyorum.

Kolunu üzerimden atıp o bana uzanamadan yataktan kayarken inliyor. Yapacağından emin değilim ama riske de girmek istemiyorum.

Yatak odamızda bana hâlâ yer açmadığı için valizimi karıştırmaya başlarken oflayıp pufluyorum, olası kıyafetleri yatağın genel yönüne doğru fırlatıyorum. Ortalığı dağıtmak umurumda bile değil. Bu daireden çıkmam gerek.

Okulun ilk günü düşüncesi her seferinde olduğu gibi ürkütücü, ama en azından bu sefer Doc'tan uzaklaşacağım anlamına geliyor.

Belki ölmeden Boston'a dönmemi sağlayacak bir kaçış planı bulabilirim.

Belki hüsnükuruntu, ama ben sonsuz iyimserlikten başka bir şey değilim.

Suyu kadar sıcak hale getirerek hızlıca duş alıyorum. Gerçi bu müstehcen genişlikteki alanda tadını çıkaracak kadar zaman geçirmiyorum.

Giyindikten sonra hafif bir makyaj yapıyorum ve saçlarımı kurutup dağınık bukleler yapıyorum, bir yandan da bulunduğum odanın yanındaki odada uyuyan bir adamın tankını ya da derslere başlayalı birkaç hafta olduğu için şimdiden geride kalacağımı ve muhtemelen arkadaş edinme şansımın olmayacağını düşünmemeye çalışıyorum.

Hazır olduğumda, kot pantolonumu ve sade siyah uzun kollu gömleğimi deri ceketim ve botlarımla eşleştiriyor, kuzguni sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum.

Yatak odasına doğru ilerliyorum ve Doc'u yatağın ortasına yayılmış, gözleri açık ve dudaklarında bir sırıtişla buluyorum. Çarşafı atmış, üzerinde her bir kasını ve mükemmel mürekkepli tenini gösteren bir çift dar boxer külottan başka bir şey yoktu.

Hayatımda gördüğüm en büyük ereksiyonla yüz yüze kadar gözlerim kendi isteğiyle aşağı iniyor. Çok gördüğümünden değil. Ama Tanrım.

Aleti dimdik duruyor, ucu iç çamaşırının kemerinin altından zar zor görünüyor.

"Gördüğünü beğendin mi, ateş parçası?" Kıkırdıyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama onun yerine topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıkıyorum. Dün gece çantamı hazırlamayı akıl etmiştim ve apartmandan hızlıca çıkarken çantamı aldım.

Ben de işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşünüyordum. Yanılmışım.

Kampüse giden trene binmeden önce köşedeki kafede durmayı planlamıştım ama kaçma ihtiyacım beni gördüğüm ilk taksiye bindirdi.

Bu da neydi böyle?

Dün bana bakmaya dayanamadı, ama bir şekilde beni yatağa taşıdı, ben uyurken beni soydu ve bütün geceyi

bana karşı. Sanki her an üzerine atlayacağımı düşünüyormuş gibi kocaman aletini gösteriyordu.

Demek istediğim, teknik olarak ve elimde ağırlıkla duran yüzük bunun için ihtiyacım olan tek kanıt, ancak evli bir çiftten genellikle beklenen her şeyi yapıp yapmayacağımızı hiç tartışmadık.

Sonucun böyle olacağını tahmin etmemiş olmam hatam mı?

Doc gibi bir adamın benimle evlenmeye zorlanacağını ve seks beklemeyeceğini düşünecek kadar saf mıydım?

Taksiye yerleşir yerleşmez evlilik yüzüğümü elimden çıkarıp çantamın bir cebine sokuyorum.

Başımı serin pencereye yaslayıp şehrin geçişini izliyorum, nihayet biraz olsun içine girme şansım oluyor.

Chicago'hiç gitmedim ama her zaman ziyaret edilecek yerler listemdeydi. Sadece burada yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Burası çok güzel bir şehir ve bunu Boston'da doğup büyümüş biri olarak söylüyorum. Herhangi bir yerle kıyaslamamanın zor olacağını düşünmüştüm, ancak gördüğüm sınırlı miktardaki şehirden yola çıkarak, bu şehri evim olarak görebileceğimi düşünüyorum.

Taksi bir otoparkta duruyor ve arabadan inmeden önce şoföre yol parası ve bahşiş olarak birkaç banknot veriyorum.

Henüz erken ama etrafta koşuşturan bir sürü insan var. Büyük bir ağacın altında oturan bir çift, futbol topuna vuran birkaç adam, okulu oluşturan eski taş binalardan birinin yanındaki bankta kitap okuyan bir kız.

Doktor bana kabul belgelerini fırlattığında, aslında buraya kaydolacağım için oldukça heyecanlıydım. Arazi ve mimari bir filminden fırlamış gibi görünüyor ve keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Doc'un benim için bıraktığı klasördeki harita, kampüste dolaşırken işime yarıyor ve etrafımdaki manzaraları takdir etmek için zaman ayırıyorum. Boston'da iyi bir öğrenci olmaktan çok uzaktım ama kocamın burada buna izin vermeyeceğini hissediyorum.

Bir sonraki dersimin olduğundan emin olduğum binanın yakınında bir kahve arabası görüyorum ve hemen oraya yöneliyorum. Bir şey öğrenmeyi düşünmeden önce o tatlı nektara ihtiyacım var, özellikle de zaten geride olduğum için.

Kız kahveyi bana uzatır uzatmaz bir yudum alıyorum ve kafein tat tomurcuklarıma değdiği anda rahatlayarak inliyorum.

"O kahveye gerçekten ihtiyacın vardı, değil mi?" diye soruyor kadınsı bir ses arkamdan.

Dönüyorum ve benimle aynı yaşlarda, sarışın, pixie kesimli ve gözleri neredeyse yanımızdaki binaya tırmanan sarmaşıklarla eşleşecek kadar yeşil bir kızla yüz yüze geliyorum.

Blink 182 tişörtü, yırtık kot pantolon ve Doc Martens giyiyor ve sanırım o benim ruh hayvanım olabilir. Her zaman alternatifin daha hafif tarafına yönelmiş olsam da, sık sık daha ileri gidecek özgüvene sahip olmayı diledim.

"Hiçbir fikrin yok." Gülüyorum.

Gülümsemesi bana Bree'ninkini hatırlatıyor, o kadar içten ki onunla birlikte gülümsemeden edemiyorsunuz ve bu en iyi arkadaşımı daha da çok özlememe neden oluyor. "Bunu hissediyorum. Profesör Dorian bugünkü ders için bizi bir sınava soktu ve ben de geç saatlere kadar ders çalıştım."

Nefesimi tutuyorum ve ilk dersimin hocasının adını kontrol ediyorum. Profesör Dorian'ın adı gün gibi açık bir şekilde yazılı. "Elbette," diye homurdanarak kahvemden bir yudum daha alıyorum. Bu noktada, gerçekten başka bir şey beklememeliydim.

Kendi içkisini sipariş ederken bana sempatik bir gülümseme verecek kadar kibar. "Dur tahmin edeyim, ilk günün mü?"

Başımı salladım. "Evet."

"Eesh, bu berbat, bebeğim." Baristaya teşekkür ediyor ve binanın kapısına doğru eliyle işaret ediyor. "Ben Bella, bu arada."

"İsla." Gülümsüyorum ve onun yanına düşünüyorum.

"Oturalım ve sana notlarımı göstereyim. Belki en azından birkaç soruyu doğru cevaplayabilecek kadar özümseyebilirsin."

"Sen Tanrı'nın bir lütfusun!"

"Elimden geleni yapıyorum." Sırıttırıyor ve var olmayan saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

Ve hiç tanımadığım, hatta sevmediğim bir adamla evlenmek için tüm hayatımı altüst etmek zorunda kaldığımdan beri ilk kez kendimi biraz daha az yalnız hissediyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DOC

Bugün dairemde yalnız kalmayı dört gözle bekliyor olsam da, kendimi normalden daha da huzursuz hissettim.

Baktığım her yerde Isla'ya ait bir şey olduğu için mi, yoksa tüm apartman onun gibi koktuğu için mi, yoksa artık kıyafetlerinin altında ne sakladığını bildiğim ve tadına bakmak için yanıp tutuştuğum için mi emin değilim.

Ne olursa olsun, üç saat önce gittiğinden beri bir seferde birkaç dakikadan fazla oturamadım.

Pazartesiler benim için genellikle sakın bir gündür ve birinin vurulmasını bugün dilediğim kadar hiç dilememiştim ve inanın bunun kulağa ne kadar berbat geldiğini biliyorum.

Bunun yerine, Tanrı bilir hangi nedenle, bütün günümü daireyi onun için daha yaşanabilir hale getirerek geçiriyorum.

Giysilerini asabileceği bir yer olsun diye dolaptaki eski eşyalarımın bir kısmını temizledim ve taşındığımdan beri depoda tuttuğum uyumlu çekmece setini getirdim.

Hatta bu sabah gelen kutuları açmaya ve kendini biraz daha evinde diye dairenin etrafına onun duygusal eşyalarını koymaya kadar gittim.

İşte bu noktada viskiye uzanıyorum. Çünkü benim neyim var böyle?

Daha önce hiçbir kadın için böyle bir şey yapmadım, o halde neden hayatıma atom bombası gibi fırlatılan bu küçük velet için bu kadar çaba sarf ediyorum?

Kendime iki parmak kadar iyi maldan doldurup bir dikişte içiyorum ve boğazımdan aşağı inerken yanmanın tadını çıkarıyorum.

Hay sikeyim. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bardağı yeniden dolduruyorum ve ofisime gitmeden önce geri deviriyorum. Bir mafya ailesi için el altından tıbbi işler yapıyor olabilirim.

prosedürler, ama hala yapmam gereken şaşırtıcı miktarda yönetici işi var.

Bu şerefsizler beni sürekli boktan şeylerle uğraştırıyor.

Bardağımı masanın üzerine bırakıyorum ve sandalyeme çöküyorum. Bugün bana lanet olası bir sonsuzluk gibi geldi ve bunun nedenini düşünmek bile istemiyorum.

Kendimi viskiye kaptırıp birkaç saat daha çalıştıktan sonra ön kapının açıldığını ve ayak seslerinin apartmandan içeri girdiğini duyuyorum.

O etrafta dolaşırken yerimde kalmak için kendimi zorluyorum, ön kapıdan girer girmez üzerine atlamamaya çalışıyorum ama kapıda durup benimkilerin yanında duran eşyalarına bir yüzeyden diğerine bakmasını izlemeden önce sadece birkaç dakika dayanabiliyorum.

"İlk günün nasıldı?" Onu şaşkınlığından uyandırarak sordum.

Bana döndü ve gözlerindeki yaşlar beni şaşırttı. Kadınlar söz konusu olduğunda roket bilimci olmadığımı biliyorum ama onu ağlatacak bir şey yaptığımı sanmıyorum. En azından son zamanlarda.

"İyiymiş," diye fısıldıyor. "Hayatında hiç görmediğin bir içerikle ilgili bir sınavın seni derinlere atması gibisi yok." Titrek bir kahkaha atıyor ve dikkatini tekrar televizyonun altına dizdiğim fotoğraflara veriyor. Özellikle bir tanesini alıp görmem için havaya kaldırıyor. "Bu senin için garip değil mi?"

Yaklaşp başımı sallıyorum, rahmetli eşimin ve Isla'nın küçüklük hallerini gözümün önüne getiriyorum. "Neden olsun ki?"

Omuz silkiyor ve diğerleriyle aynı hızda olduğundan emin olarak dikkatlice yerine yerleştiriyor. "Bilmiyorum. Burada ona ait hiçbir şey yok, rahatsız edici olabileceğini düşündüm."

İçimi çekip koltuğun koluna yaslanıyorum ve pencereye doğru ilerlerken onu izliyorum. "Uzun zaman oldu, Isla. Hem kendimin hem de Clarissa'nın davranışlarıyla barıştım. Elbette her şeyin farklı olmasını isterdim ama geriye dönüp geçmişi değiştiremem."

Yavaşça başını sallıyor, gözlerindeki aynı camsılık kalbimin çoktan öldüğünü sandığım parçasının canlanmasına neden oluyor.

Bana tekrar baktığında, kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda beklediğim nefretin hiçbirisi yok, yerine sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

"İçki?" Bardağımı kaldırarak soruyorum.

"Lütfen." Tanıştığımızdan beri ilk kez onun gerçek gülümsemesini görüyorum. En yakın olduğu insanlar için sakladığı gülümsemeyi... Sanki güneşi ilk kez görüyormuşum gibi.

Mutfağa doğru ilerleyip ona bir bardak doldurduktan sonra, sanki onları bir daha göreceğini hiç düşünmemiş gibi hâlâ kişisel eşyalarına baktığı yere dönüyorum. Onları depoya göndermek yerine içinde bulundukları kutulardan çıkarmamı sağlayan ne olduğunu bilmiyorum ama tekrar bu kadar mutlu görüneceği anlamına gelseydi bunu milyonlarca kez yapardım.

Bardağa uzandığında parmakları benimkilere değişiyor ve teninin yumuşaklığı neredeyse beni mahvediyor. Vücudunun geri ne kadar yumuşak olduğunu, nasırlı avuçlarımın pürüzsüz kıkına şaplak atarken nasıl hissettiğini hissetmek istiyorum.

Hafifçe dönüyorum, evimi ve zihnimi ele geçiren küçük tükürük ateşine şaplak atma düşüncesiyle aletimin nasıl canlandığını gizliyorum.

"Teşekkürler." Bir yudum alıyor ve oda sessizleşiyor. Irak ve Afganistan'daki görevlerimden sonra hiçbir zaman sosyalleşmeyi sevmedim, ama şu anda nasıl havadan sudan konuşulacağını bilmeyi çok isterdim.

Kanepeye doğru ilerleyip köşeye kıvrılmasını, bacaklarını altına sıkıştırmasını ve yudumlar arasında viski bardağını dizine koymasını göz ucuyla izliyorum.

Ona katılmalı mıyım? Ofisime mi döneyim? Daireyi tekrar terk etmek için bir bahane mi bulayım? Ben burada değilken daha rahat olduğundan neredeyse eminim ve güvenlik için evin her yerine yerleştirdiğim kameraların daha fazla kullanılmaya başlayabileceğini hissediyorum.

Onu rahatsız etmemek için aramızda yeterince boşluk bırakarak kanepenin kenarına, onun yanına tünemeye karar verdim. Neden birdenbire onun rahatını önemsemişime dair hiçbir fikrim yok, ama istesem de buna karşı koyamazdım.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim, Doktor." Sesi sessizliği bozuyor ve beni iç savaşımdan uzaklaştırıyor. "Bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyor."

"Rica ederim," diye homurdanıyorum ve onu üzecek bir şey söylemeden önce gözlerimi kaçırıyorum.

Boş bardağı yan masaya koymadan önce viskisinden birkaç yudum daha alıyor.

Gitmem gerek. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce bu odadan . Ama yine de bacaklarımı beni götürmeye zorlayamıyorum.

uzakta. Isla'nın her hareketine, başka hiç kimseyle olmadığım şekilde kendimi kaptırılmış durumdayım ve bu benim için ilk sorun işareti olmalı.

Ayağa kalkıp boş bardağıma uzanması için tam zamanında kendi içkimi boşaltıyorum, ona uzatıyorum ve sonra onları yeniden doldurmak için mutfığa doğru ilerliyorum.

Tüm sağduyuma rağmen onu takip ediyorum. Dün onu görmeye dayanamazken bugün kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden gidiyor olmam bana bile saçma geliyor, belki de özellikle bana, ama kendimi durduramıyorum.

Dolaba uzanıp şişeyi indiriyor ve dikkatlice iki kadeh dolduruyor, ben de arkasından izliyorum, kendimi onun sırtına yaslanmaktan ve o tatlı kalçayı ağrıyan aletimin üzerinde hissetmekten alıkoyamıyorum.

Belki de sadece hızlı bir sikişe ihtiyacım vardır.

Etrafta bir sürü istekli kadın var, hatta bazılarını son birkaç yıldır ara sıra becerdim. Yine de hiçbiri bende Isla'nın uyandırdığı tepkiyi uyandırmıyor.

İşte tam da bu yüzden taşınmalıyım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ISLA

Varlığı o kadar büyük ki, tek bir ses bile çıkarmamasına rağmen, ayağa kalkıp peşimden geldiği anda anlıyorum.

Bir içki daha almak için ayağa kalkmamın tek nedeni aramıza biraz mesafe koymaktı. Çünkü işler değişiyor ve bunun en iyisi olduğundan emin değilim. Chicago'ya ilk geldiğimizde bana bakışı ile şimdiki bakışı tam bir tezat oluşturuyor ve değişmeye başladığı anı tam olarak kestiremiyorum.

Dün gece kanepede bilerek uyuyakaldım, çünkü dün *sabahki* gibi uyanma riskini almak istemedim ve yine de beni hareket ettirdi. Sadece bu da değil, beni soydu ve kendi kıyafetlerini giydirdi. Beni çıplak gördü. Benim rızam olmadan.

Bok atıyor olmalıydım, ona bir içki daha dolduruyor değil.

İki elimde birer bardak, dün gece hakkında onunla yüzleşmeye niyetli bir şekilde arkamı dönüyorum. Bu bir daha olamaz ve bunu açıkça belirtmem gerekiyor.

Ama beklediğimden daha yakındı ve döner dönmez doğrudan sert bedenine çarptım. biraz mesafe koymak için umutsuzca bir adım geri atıyorum ama tezgah omurgamın tabanına baskı yaparak beni mermerle Doc arasına hapsediyor.

Ona bakmak için boynumu eğiyorum ama hiçbir şey beni gözlerindeki bakışa hazırlayamazdı. Karanlık erimişti ve sonsuz bir uçurum yerine, ilk kez, kendisi için inşa ettiği kişiliğin altındaki adamı görüyordum.

Aramıza giriyor, elimdeki bardakları alıp bankın üzerine koyuyor ama aramıza hiç boşluk girmesine izin vermiyor.

"Doktor," diye uyarıyorum ama ikimiz de sesimdeki tedirginliği fark etmiyoruz.

Kocaman elleri kalçalarımaya yerleşiyor ve ben onun her bir sert santimini hissedinceye kadar yaklaşıyor. Ve *her santimini* kastediyorum. Erkek anatomisinin alt bölgesiyle ilgili çok fazla deneyimim olmayabilir ama bu şeyin tek bir nefes bile alamadan beni ikiye bölebileceğini biliyorum.

Onu becermeyi düşünmeyi bırak, seni şıfıntı, diye kendimi azarlıyorum ama işe yaramıyor. Derinin sarhoş edici kokusu üzerime sinmişken ve onun sıcaklığı bedenimi ateşlerken olmaz.

Ben daha tek kelime edemeden dudakları dudaklarıma yapışıyor ve düğünde gösterdiği soğukkanlılıktan eser kalmıyor.

Bu öpücük vahşi. Dudakları benimkilere karşı hiç hissetmediğim bir vahşilikle hareket ediyor, dişleri yumuşak yastıkları ısıyor ve dili ben rahatlamaya zorlanana kadar içeri girmeyi talep ediyor.

Ama onu itmek yerine, ki itmem gerektiğini biliyorum, ellerim tişörtünün önünü yumrukluyor ve daha fazlası için çaresizce onu kendime doğru çekiyorum.

Ağzımdan istediğini alıp sertliğini karnımın alt kısmına sürttüğünde tüm zaman algımı kaybediyorum.

Boğazından çıkan her inilti beni teşvik ediyor. Dilinin her darbesi beni daha da içine çekiyor. Ve her ısırık onu daha da yakınımaya çekmemi sağlıyor.

Bir sürü erkekle öpüştüm. Bazıları çok fazla diyebilir. Ama *hiç* böyle öpülmemiştim. Hiç dudaklarım karşımdaki için ölümle yaşam arasındaki farkmış gibi öpülmemiştim ve bu duyguyla sarhoş oldum.

Doc'un elleri kalçalarımdayken kalkıyor ve ceketimi iterek çıkarıyor, hemen ardından gömleğimin eteklerine uzanarak beni şaşkınlığımdan kurtarıyor.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve dudaklarımı dudaklarından ayırıyorum, açgözlülükle hava emiyorum. "Bunu yapamayız," diye fısıldıyorum aramızdaki boşluğa, kelimelerimin düzgün çıkacağına güvenmeden.

"Neden olmasın? Biz rızası olan iki yetişkiniz."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama çok yakınımdayım. Bana bu şekilde dokunurken, dudaklarımda hâlâ onun tadını alabiliyorken ve parmaklarının hayaletini kalçalarımdayken hissediyorken düşünemiyorum.

Bir yanıt formüle etmeye çalışmadan önce onunla tezgahın arasından sıyrılıyorum. "Çünkü bu ilişkide zaten büyük bir dengesizlik var. Ben senin için bir yüküm. Benimle evlenmeye ve beni evinde barındırmaya zorlandın. Seksin bunu daha az karmaşık hale getireceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Ve buraya geldiğimden beri benden sürekli kaçtığın gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Eğer ben uyanıksam, sen burada değilsindir. Sen

Benim hakkımda istediğın kadar düşünebilirsin ama varlığıma tahammül edemeyen bir adam için uygun bir sikiş olmaya niyetim yok."

Yüzü buruşuyor ve az önce ağzımdan çıkan her kelimededen pişmanlık duyuyorum. Yanlış mı yorumlamıştım? Bana aslında burada olmamdan nefret etmediğine dair işaretler mi gönderiyordu?

Tek kelime etmeden topuklarının üzerinde dönüyor, sadece yemek sandalyelerinden birinin arkasından deri ceketini alacak ve kapıdan çıkmadan önce cüzdanını, anahtarlarını ve telefonunu cebine sokacak kadar uzun süre duruyor, beni dudaklarımda onun tadı ve ağrıyan bir kalple bırakıyor.

Herhangi bir ilişkimiz olması için bir şans varsa bile, ben onu yerle bir ettim.

Otomatik pilotta yatak odasına doğru ilerliyorum, kıyafetlerimi banyoya girmeden önce sepete atıyorum.

Banyoyu çalıştırıyorum, çok sıcak suyun içine biraz banyo tuzu atıyorum ve kenarına tüneyip dolmasını izliyorum. Telefonuma uzanıp Bree'nin buraya geldiğinden beri ona gönderdiğim üç mesaja cevap verip vermediğini kontrol ediyorum ama vermemiş.

Her zaman yaptığım gibi, her şeyi berbat ettim ve bunun geri dönüşü var mı yoksa Doc ve ben birbirimize bakamadığımız bir evlilikte yaşamaya mahkum muyuz, daha fazla bir şey hissetmek şöyle dursun, hiçbir fikrim yok.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DOC

Arabaya binene kadar gidecek bir yerim olmadığını fark ettim.

Ama tek bildiğim şu anda o dairede olamayacağım. Isla'nın yakınında olamam.

Vücudumdaki her kemik aptalca bir fikir olduğunu biliyordu ama yine de yaptım. Onu öptüm. Hayır, bu mutfakta olanları anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değil.

Onu yiyip bitirdim.

Onun tadı sarhoş ediciydi. Tatlılığı, günahı, doyamadığım küçük inlemeleri. Bu beni teşvik etti ve bedenim dümeni ele geçirip zihnimi arka koltukta bıraktığında güçsüzdüm.

Ağrıyan sikim kotumun içinde hâlâ sert, neredeyse yaptığım hatayı sürekli hatırlatıyor. Hay sikeyim. O küçük ateşli vücuda asla girmeyeceğimizi unutmış gibi görünüyor. Ve bu en iyisi.

Bu kesinlikle ihtiyacım olmayan ek bir komplikasyon.

Bunca yıldır bekar olmamın iyi bir nedeni var. Yapışkan kadınlarla ilgilenmiyorum. Bir kere sakin tadına bakınca ilişkiniz olduğunu sanıyorlar. Çiçekler, çocuklar ve düğün çanları görüyorlar. Bir kadına vermekle ilgilenmediğim her şey.

Sanırım Isla'ya bu üç şeyden birini verdim, ama bu ikimiz için de bir seçim değildi. Bu bir zorunluluktu.

Spade'in bu küçük kan davasına olan ilgisini kaybettiği bir zaman gelebilir ve Isla hayatını yaşamaya geri dönebilir ve ben de kendi hayatıma geri dönebilirim.

Ancak bu arada, neredeyse aştığımız çizgiyi geçmemizin bir yolu yok. Uzun vadede her şeyi daha da kötüleştirmeden olmaz.

Aletim ne düşünürse düşünsün, birkaç saatlik zevk, potansiyel olarak yıllarca süren garip sefaleti telafi etmek için yeterli değil.

Isla ile arama koyabildiğim kadar mesafe koyma niyetiyle kaldırımdan uzaklaşıyorum ve yıllar sonra ilk kez sadece sürüyorum.

Harley'im varken bunu hep yapardım ama Chicago gibi bir şehrin göbeğinde yaşarken arabaya ve bisiklete çok az ihtiyaç duyuyorum ve bu tür şeyler için nadiren zamanım oluyor. Her zaman çalışıyorum. Her zaman dikkatimi dağıtacak bir *şeyler* yapıyorum.

Şehir arka planda kaybolana ve uzun dolambaçlı yollar giderek daha az kalabalıklaşana kadar sürüyorum ve sürmeye devam ediyorum.

Ama aramıza ne kadar mesafe koyduğumun bir önemi yok gibi görünüyor, tek düşünebildiğim Isla.

İstemeyerek de olsa eve döndüğümde saat gece yarısını çoktan geçmişti ve Isla'nın çoktan uyumuş olacağından emindim. Ama yine de emin olmak için kameraları kontrol ediyorum.

Yine lanet kanepede uyuyor ve nedense bu benim damarlarımda sadece benim küçük tükürük ateşime ayrılmış gibi görünen bir şekilde öfke atıyor.

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını umarak arabanın kapısını çarpıyorum, ama bunun yerine sadece kötü ruh halimi daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. Bütün gece bir telefon bekledim. Bir kurşun yarası. Bıçaklanma. Üzerindeki uyuşturucuyu almak için üzerine atlayan zavallı bir enayi. Ama hiçbir şey gelmedi. Lanet olası radyo sessizliği.

Bunun en son ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorum. Frost Industries büyüklüğündeki bir organizasyonda her zaman dikişe ihtiyacı olan birileri vardır, ama hayır, bu gece değil.

Ne var biliyor musunuz? Saint James'in adamlarından biri arayıp yeni doğan sesleri ve hamilelikte yemek yeme isteği hakkında aptalca sorular sorsaydı muhtemelen atlardım.

Beni evden ve hızla varlığımın felaketi haline gelen kadından uzak tutacak *herhangi bir şey*.

Basamakları tepinerek çıkıyorum, botlarımın sesi parke üzerinde o kadar yüksek çıkıyor ki bu binadaki her orospu çocuğunun beni duyabileceğinden eminim. Ama umurumda değil. Burada yaşayan hiçbir puşt umurumda değil ve çıkardığım gürültü konusunda benimle yüzleşemeyecek kadar benden korkuyorlar.

Anahtarı kilide sokup kapıyı iterek açıyorum ve bir kez daha televizyonun sessiz uğultusuyla karşılaşıyorum.

Isla inekler eve gelene kadar yine televizyon izlerken uyuyakaldığını iddia edebilir ama ben tek kelimesine bile inanmam. Burada bilerek uyuyor ve ben buna izin vermeyeceğim. Ait olduğu yerde, bizim yatağımızda uyuyacak.

Onu yanımda görmek için duyduğum ani sahiplenme ihtiyacı beni duraksatmalıydı. Ama yapmadı.

Kanepeye doğru yürüyorum, televizyonu kapatıyorum ve Isla'yı dikkatlice koltuktan kaldırıp kollarıma alıyorum. Tıpkı dün geceki gibi, göğsümde ne kadar rahat hissettiğini fark ediyorum ama duraksamıyorum. Muhtemelen gardını dün gecedan daha yüksek tutuyor ve onu muhtemelen güvenli yer olarak gördüğü yerden taşırken uyanırsa, vahşi bir kedi yavrusu gibi tekmeleyip çılgık atacak ve şu anda bununla uğraşacak durumda değilim.

Onu yatağın kendi tarafına yatırdım. Odadaki tek ışık pencereden süzülen ay ışığı ve bu ışık onun yumuşak tenini aydınlatarak parlıyormuş gibi görünmesini sağlıyor.

Bu gece bulduğum tek teselli, dün gece ona giydirdiğim gömleğin aynısını giymiş olması, sanki başka bir şey giymeye cesaret ederse zaten onunla uyanacağını biliyormuş gibi ve bu düşünceyle dudaklarımın kenarlarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

Kendi kıyafetlerimi çıkarıp yatağın ucunda bir yığın halinde bıraktıktan sonra onun yanına sürünüyorum.

Ama bu gece, onu yatağa sürükleyip kendime doğru çekmekte tereddüt etmiyorum, yumuşak nefesleri tenimde fısıldıyor.

İlk defa gerçekten ne kadar boku yediğimi fark ediyorum.

YIRMİNCİ BÖLÜM

ISLA

Her gece kanepede uyuyorum ve her sabah Doktor'un yatağında uyanıyorum.

Tek başına.

Tahmin edilebileceği gibi, benden kaçıyor ve uyuduğum yerden farklı bir yerde uyandığım gerçeği ve çarşaplardaki onun kokusu olmasaydı, gece boyunca evde olmadığını düşünürdüm.

Uyandığımda çoktan gitmiş oluyor, gecenin içindeki bir hayalet gibi ve bu gerçekten sinirlerimi bozmaya başlıyor.

O kırk yaşında bir yetişkin, kesinlikle bundan daha iyi olabilir.

Ama sonra kimden bahsettiğimi ve teyzemin ölüm nedenini hatırlıyorum. Gerçekten onurlu bir şey olan ülkesine hizmet etmeyi sürekli karısına tercih etti. SEAL'lerin ona ihtiyacı olmadığı zamanlarda bile gönüllü olarak gitti ve Clarissa Teyzemi, ölümüne neden olacak bir adamın kollarına itti.

Evdeyken bile onunla vakit geçirmekten kaçınıyor, her zaman karısıyla birlikte olmaktan başka bir şey yapmayı tercih ediyordu.

Gerçekten daha azını beklememeliydim.

Telefonum kanepenin minderinde titriyor ve ona uzanıyorum, Boston'dan biri, herhangi biri olabileceği umudu karnımda çiçek açıyor. Ama bana mesaj atanın Bella olduğunu görünce heyecanlandığım kadar hayal kırıklığına da uğruyorum.

Bella: Ben, sen, bu gece, , dans?

Seçeneklerimi düşünürken alt dudağımı kemiriyor, küçük resmimle ekrana dokunuyorum.

Doktor buraya döndüğünde ben gitmiş olursam çok kızacak. Açıkça parti yok dedi. Ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten umurumda değil.

Aşırı büyümüş bir çocuk gibi davranan o, öyleyse neden onun kurallarına uyayım ki?

Evet! Seninle nerede
buluşacağım?

Tanıdığı yerel bir kulüpte buluşmak için bir plan yapıyoruz ve ben hemen hazırlanmaya başlıyorum. Dışarıda bir gece geçirmek için iki saate ihtiyacım yok, ama geçirdiğim haftadan sonra, alabildiğim her saniye kendime bakacağım.

Okula yetişmeye çalışmak tam bir kabus oldu. Tüm ilk değerlendirmelerin zamanı geldiği için yeterince gerideyim, ancak ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok çünkü materyali öğrenmedim. Beklediğimden daha da kötü olduğunu kanıtlıyor ve dürüst olmak gerekirse, başlangıçta çıtayı oldukça düşük tuttum.

Partiye Doc'un ortadan kaybolma numaralarını da ekleyince tekila ve dans dolu bir geceye hazırım. Ayrıca eve yeterince erken gidersem, huysuz herifi tamamen kaçırabilirim ve o eve geldiğinde çoktan uyumuş olurum.

Sicilime bakılırsa pek olası değil ama mucizeler her gün gerçekleşiyor.

İki saat ve bir taksi yolculuğu sonra, sırada bekliyordum.

Bella. Yeni arkadaşımın da öyle yapacağını varsayarak eskisinden biraz daha koyu renk giyinsem de parti kıyafetlerime geri dönmek iyi hissettiriyor.

Kıçımı zar zor örten kısa deri bir etek giyiyorum, üstümde müstehcen dantel bir sütyen ve file bir kırıntı var, geçen yıl Noel için kendime aldığım diz boyu deri botlarla eşleştirdim. Koyu renk saçlarım dağınık bir at kuyruğu şeklinde tutturulmuş ve dalları yüzümün etrafına düşüyor. Havaya uyması için makyajımı koyu tuttum ve görünümü kan kırmızısı rujla tamamladım. Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar iyi göründüğümü sanmıyorum.

Önüme bir taksi yanaşiyor ve Bella dudaklarında megawatt gücünde bir gülümsemeyle iniyor. "Vay anasını, çok seksisin." Kollarını bana doladı. "Kadınlardan hoşlanıyor , şu anda başın her türlü belada olurdu."

Başımı geriye atıyorum ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen ilk gerçek kahkahamı atıyorum. Her şey o kadar büyük ve hayatımı o kadar değiştirmiş hissettirdi ki, kendimi serbest bırakmak için kendime hiç zaman tanımadım.

Ama bu gece değişecek.

"Bilmiyorum bebeğim." Kırmızı ve siyah kareli eteğini hafifçe yukarı kaldırıyorum, platform çizmelerin içinde kaybolan yırtık çorapları daha fazla ortaya çıkarıyorum. "Sanırım seni kovalayan ben olurdum."

Gülüyor ve kolunu dolayarak beni kapıcıya doğru sürüklüyor, o da ikimize el sallayarak içeri girmemizi sağlıyor. "Hadi kafayı bulalım."

Çekimler ve danslarla saatler bulanık bir şekilde geçiyor ve geçen haftanın ağırlığının bir kısmı yavaş yavaş erimeye başlıyor.

Tüm bunların bir hafta önce başlamış olması çok çılgınca. Bunun gibi bir gecenin tüm hayatımı değiştiren bir katalizör olması.

Bu düşünceyi bir kadeh daha içerek çabucak bastırıyorum ve Bella'nın bir başka eziğin teklifini savuşturmasını izliyorum. Bu gece ikimizin de üzerindeydiler. Hayır kelimesinin anlamını bilmeyen erkek öğrenciler. Daha yeni bir modele geçmek isteyen yaşlı adamlar. Bir iş gününden sonra sıkılmış iş adamları.

Ama aklımda sadece bir erkek varken başka erkeklere dokunmak doğru gelmiyor.

Aklımdan çıkmasını istemediğim aptal, dik kafalı bir pislik, ama tekila bile onu aklımdan çıkarmama yardımcı olmuyor.

Kulüp tıklım tıklım dolu ve herkes bu geceki müziği hissediyor. Rock ve metalin bir karışımı olan müziğe, herkesi mutlu etmek için house müzik de eklenmiş ve gerçekten de çok etkileyici.

Bir kadeh daha içmek için uzanıyorum, dans pistine geri dönmeye ellerimi kalçalarımnda hissediyorum. Bu gece bir erkek bunu ilk kez yapmıyor ama beni tutuşunda farklı bir şeyler var ve bu tüylerimi diken diken ediyor.

Atışımı geri atıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, sadece saatler önce reddettiğimiz frat boy pisliklerinden biriyle yüz yüze geliyorum. Bu orospu çocuğu hayır cevabını kabul etmiyor mu?

"Yardımcı olabilir miyim?" Ellerini itiyorum, ama o bunu kabul etmiyor. İpucu.

"bebeğim, dans et benimle." Nefesindeki içki kokusu ezici ve ben Bella'yı destek olarak arıyorum. Hangi cehennemde o?

Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve ona doğru dönüyorum. "Sana hayır dedim. Ailen sana bu kelimenin anlamını hiç öğretmedi mi?"

Boncuk gözleri kararıyor ve geri adım atmamak için mücadele ediyorum. Bu pisliğe karşı geri adım atmayacağım. O sadece bacaklarının arasında sallanan fazladan bir uzantıya sahip olduğu için tüm kadınlara bir hediye olduğunu düşünen başka bir adam. Vay be, ona bir haberim var. "Senin sorunun ne?" Benim alanıma doğru bir adım atıyor ve ilk defa içimi bir panik ateşi kaplıyor.

Dışarıdayken her zaman arkamı kollayan biri olmuştur. Bryant ve kardeşleri bir adamın bu şekilde karşıma çıkmasına asla izin vermezdi ve beni kurtarmaya gelecek kimsenin olmadığını bilmek çok üzücü.

"Benim sorunum, istedikleri herkese dokunabileceklerini düşünen erkekler. Flaş haber, göt herif, ben senin malın değilim. Asla senin malın olmayacağım ve benden uzak durmanı öneririm çünkü bir bademle aynı sayıda beyin hücrelerine sahip biriyle uğraşacak durumda değilim."

Hayatımda hiç kimseyle böyle konuşmamıştım ama bu adamın kadınların ona hiçbir şey borçlu olmadığını ve hayır dediğimizde hayır demek istediğimizi bilmesi gerekiyor.

Beni o kadar sert itiyor ki, yere düşmeden önce kendimi tutma şansım olmuyor ve başımı sert beton zemine çarpıyorum.

Acı kafatasıma yayılıyor ve birdenbire tüm gece boyunca bastırdığım müziğin sesi çok yüksek geliyor. Sesler ve bedenler birbirine karışıyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözlerimi açık tutmaya zorlayamıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

DOC

Çok uzun bir gün oldu.

Saint James ve Russo ailelerinin onlarca yıldır süren bölge savaşına ara verip güçlerini birleştirmelerinden bu yana hatırlayabildiğim en uzun süre.

Aileler için çalışan her orospu çocuğunun benim düzeltmem gereken bir yarası varmış gibi görünüyordu ve bunun da ötesinde, Tommy ve ardından Emerson arayıp ailenin Clara'yı Florida'dan getirdikleri sırada kurtardıkları bir kıza bakmamı istediler.

Zavallı kız o kadar uzun süredir deri ticareti yapıyordu ki vücudu bunun kanıtlarıyla kaplıydı ve bu kaç yıl yaparsam yapayım asla kolaylaşmıyor.

Yoruldum.

Gerçekten çok yoruldum.

Bu yüzden Isla'nın uyuduğundan emin olana kadar evden kaçmıyorum, sadece benim onu görmezden gelmeyi planladığım gibi onun da beni görmezden geleceğini umarak eve geliyorum. En azından o uyuyana ve ben onu kollarıma alana kadar.

Şu anki yorgunluğum bir yana, geçen hafta askere gitmeden önce uyuduğumdan daha iyi uyudum ve her ne kadar bundan çok fazla anlam çıkarmamaya çalışsam da, yatağımdaki küçük tükürük ateşine teşekkür edebilirim.

Konuştüğümüzden değil. Hayır, öpüştüğümüzden beri birbirimizle tek bir kelime bile konuşmadık ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum.

Saat gece yarısından biraz önce ve merdivenlerden çıkarken sert bir içki ve yatağa hazırım. Bu hafta ilk kez ön kapıyı itmeden önce tereddüt etmiyorum ama her zamanki televizyon sesiyle karşılaşmıyorum.

Belki de sonunda lanet olası kanepede uyumasına izin vermeyeceğimi anladı ve beni onu oraya taşımak zorunda kalmaktan kurtardı.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı mutfak tezgahına bırakıyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum, olması gereken yerde olduğunu gördüğümde daha rahat hissedeceğimi biliyorum.

Ama hafif aralık kapıyı itip açtığımda, her gün eve geldiğimde olduğu gibi yatak mükemmel bir şekilde hazırlanmış oluyor.

Hangi cehennemde o?

Bir parça panik göğsümü sıkıştırıyor. Ya ona bir şey olduysa? Bu hafta çoğu gün onu kameralarla kontrol edecek vaktim oldu ama bugün olmadı.

Derin bir nefes alıyorum ve cebimden telefonumu çıkarıp hızlıca bu gecenin yayınını açıyorum.

Saat beşte onu kanepede oturmuş, kucağında ders kitabı açık bir dilim pizza yerken buluyorum. Saat altıda da telefonuna bakıp gülümsüyor. Kiminle mesajlaşıyor?

Odaklan, onu bulduktan sonra kontrol edebilirsin.

Çünkü kontrol ediyor olurdum. Buraya geldiği ilk gün Bryant'ın numarasını engelledim, yani gönderdiği hiçbir mesaj ona ulaşmıyor. Kötü bir hareket miydi? Evet. Karıma ilgi gösteren herhangi bir erkek için de aynısını yapar mıydım? Kesinlikle.

Kanepeden kalkıyor ve yatak odasına gidiyor. Yayın akışını değiştiriyorum ve elinde kıyafetlerle görünmeden önce onu gardırobu karıştırırken buluyorum.

"Nereye gidiyorsun, tükürük ateşi?" Özellikle kimseye sormuyorum.

Bu daireden bir not bile almadan ayrıldığı için başının büyük belaya gireceğini biliyor olmalı, özellikle de bunu ilk günden yasakladığım için.

Onu cezalandırabileceğim tüm yollar aklımdan geçiyor. Düşünmemem gereken iğrenç görüntüler, ama bu beni durdurmayacak. Öpüştüğümüzden beri Isla'yı becerebileceğim her yolu hayal etmiyorum değilim. Sıkım sürekli sert ve bu da birlikte yaşamayı öğrendiğim bir şey.

Telefonundaki takip cihazını açmadan önce yayının geri kalanını izleme zahmetine girmiyorum. Herhalde benim gibi bir adamın kendisine ait olanın izini sürmeyeceğini düşünmüyordur.

Adresi gördüğümde "Siktir," diye homurdandım.

Bir gece kulübünde, kim bilir kiminle, kim bilir ne yapıyor. Benim küçük tükürük ateşim bana itaatsizlik ettiğinde ne olacağını öğrenmek üzere, ve bundan hoşlanmayacağı da kesin.

Ignite'a giden yol kısa ama Isla'nın iyi olup olmadığını bilmediğim için bana sonsuzluk gibi geliyor.

Onu güvende tutmak için duyduğum sahiplenme ihtiyacı, onu gördüğüm andan beri üzerime yağıyor ama onu Spade'den koruduğumdan beri ilk kez beni çığına çevirdi.

Sokağın karşısına park ediyorum ve fedainin beni görünce gözlerinin açıldığı ön kapıya doğru ilerliyorum. Müziğin hafif sesi kapalı kapıdan içeri sızıyor. Kulüplerden hiç hoşlanmadım ve elimden geldiğince uzak durmaya . Isla'yı cezalandırmak için bir neden daha.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor iki fedaiden daha uzun olanı.

"Karımı almam gerekiyor," diyebildim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Herkes gibi sıranın en arkasına geçmeniz gerekecek," dedi diğeri.

Biri bana söylüyor. Boncuk gibi gözleri ve yağlı saçları yumruğumu suratına indirmek istememe neden oluyor. Ama kaçınıyorum.

"Storm Saint James için çalışıyorum."

Birbirlerine bakıyorlar, sessizce bunun beni kapıdan geçirmeye yetip yetmeyeceğine karar veriyorlar, ama ben çoktan telefonuma uzanmış, bir iyilik yapmaya hazırım. Buranın Frost'un sahip olduğu kulüplerden biri olduğuna eminim ve bu pislikleri tek bir kelimeyle dışarı atabilirim.

Ama sonra beni başlarıyla onaylıyorlar ve ben de hiç vakit kaybetmeden kulübe giriyorum. Hiç bitmeyen günü sonlandırabilmek için buradan olabildiğince çabuk çıkmak istiyorum.

Yanlarından geçerken insanların boğazları düğümleniyor ve boyum sayesinde çoğunun kafasının üzerinden bakabiliyorum. Altı ayak yedi olmak bazı kapılar ve ticari uçuşlar söz konusu olduğunda tam bir baş belası, ama böyle zamanlarda gerçekten işe yarıyor.

Bu gece burada binlerce insan olmalı ve istesem bile kimseye onu görüp görmediklerini soramam çünkü dans pisti çok gürültülü.

Koridorda yürüdüğünden beri ilk kez, keşke Isla'yı tanımak için daha fazla zaman ayırsaydım, böylece nerede takılacağını bir araya getirmeye çalışabilirdim.

Dans pistinin kenarına ulaştığımda, takip cihazını tekrar açıyorum ve bazı yüksek masalara doğru ilerlemeden önce hala binada olduğundan emin . Bunu benim için kolaylaştıramazdı, değil mi?

Alanın kenarında bir kargaşa var ve içgüdüsel olarak oraya doğru ilerliyorum. Bu kadar çok tur yapmamın bir sebebi vardı.

Yeterince insanın arasından sıyrılmayı başarıyorum ve Isla'nın, her erkeğin dizlerinin üzerine çökmesine neden olacak bir , ona ellerini sürmüş gibi görünen bir pisliğin etrafında döndüğü anı görüyorum.

Kadın ona bir şeyler söylüyor ve adamın yüzündeki öfke hissediliyor. Keşke aralarındaki konuşmayı duyabilseydim, çünkü yüzünün öfkeyle nasıl buruştuğuna bakılırsa, bir sonraki yaptığı şeyi yapmasaydı eğlenceli olurdu.

Isla'yı hazırlıksız yakalar ve onu geriye doğru iter.

Kendini yakalama şansı yok ve ben de ondan çok uzaktayım, bu yüzden düşmesini ve kafasının sert beton zemine çarpmasını izlemek zorunda kalıyorum.

Etrafımdaki insanları pek umursamadan, sahneyi izlemek için toplanmış olanların arasından geçiyorum, her birinin yüzünde farklı derecelerde iğrenme var.

Onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, aynı anda kısa boylu bir kız da çöküyor, ikimiz de Isla'nın gözlerinin kapanışını izlerken bakışlarında panik parlıyor.

Onu kucağıma sürüklüyorum, gerçek bir hasar vermiş olma ihtimaline karşı boynunu ve omurgasını sabit tutmaya dikkat ediyorum.

"Hey, ona dokunma," diye kız.

"O benim karım," diye homurdanarak yanaklarından dökülen saçları fırçalıyorum.

Panik, alışılmadık dalgalar halinde üzerime çöküyor, çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ben lanet olası bir doktorem. Bir şeyler ters gittiğinde herkesin başvurduğu kişiyim. Ama şu anda, nasıl ilerleyeceğimi değerlendirmek için kör edici paniğin içinden düşünemiyorum.

Kız şaşkınlıkla bana bakıyor. Isla ona benden bahsetmemiş olmalı, ki onun varlığından pek kimseye bahsetmediğimi düşünürsek bu pek de şaşırtıcı değil.

Yine de onun karım olduğunu kimsenin bilmeyeceği düşüncesi, paniğin yanı sıra sahiplenici bir öfkenin de ortaya çıkmasına neden oluyor.

Sol eline bakıyorum ve alyansının fark ediyorum. Oh, küçük tükürük ateşi, gerçekten ateşle oynuyorsun.

BÖLÜM YIRMI İKİ

ISLA

Bedenim havada süzülürken kulübün gürültülü bas sesi kayboluyor.

Soğuk, yapışkan zeminden kaldırılmadan önce insanların müzik eşliğinde bağırıklarını hayal meyal fark ettim, ama bir anlam çıkaramayacak kadar kendimde değildim.

Arada bir gözlerimi zorla açıp nerede olduğumu ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorum ama çok sersemlemiş durumdayım ve sonunda denemekten vazgeçip bedenimin beni kulüpten taşıyanın merhametine kalmasına izin veriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen son zamanlarda verdiğim en iyi karar değil, ancak şu anda buna katlanmaktan başka seçeneğim yok ve eğer organlarımı toplamaya niyetli biri ya da aynı derecede korkunç bir şeyse, o köprüye geldiğimde geçeceğim.

"Ben Bella, bu arada. Isla ile aynı okula gidiyorum." Tanıdık ses bana bir nebze huzur veriyor, ama yargılamayı saklı tutuyorum.

Yanıt olarak tanıdık bir homurtu geliyor ve neredeyse beni şaşkın halimden çıkarmaya yetiyor.

Neredeyse.

"Kocası olduğunuzu söylediğinizde kafam karıştığı için özür dilerim. Birbirimizi sadece bir haftadır tanıyoruz, bu yüzden şaşırdım ve parmağında bir yüzük fark ettiğimi söyleyemem." Duraksıyor. "Yani, adil olmak gerekirse oldukça dikkatsizim, bu yüzden muhtemelen benim hatam."

Gergin ve ben de buna pek şaşırmadım.

Doktor cehennem kadar korkutucu. Onu daha yakından tanıyıp biraz daha iyi yönlerini görsem bile, hala gözümü korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Bir homurtu daha.

Çok kızgın, ki bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü sadece incinmekle kalmadım, aynı zamanda sadece olmamam gereken değil, aynı zamanda ona haber vermediğim bir gecede .

Bu da Şu soruyu akla getiriyor, beni nasıl buldu?

Yumuşak deri üzerine yavaŐa indiriliyorum ve belime bir kemer sarılıyor.

"Bak, yanlış anlama ama sormazsam boktan bir arkadaş olurum. Bana evli olduğuna dair bir kanıt gösterebilir misin? Onu almana izin verirsem ve sonra bir yerlerde bir hendekte ortaya çıkarsa kendimle asla yaşayamam."

Bunu sert bir kakhaha izliyor ve eğer yapabilseydim, bu benim yüzüme bir gülümseme getirirdi.

Dudaklar.

Doktor'un kakhahaları çok , ama bir Şey var ki

Bu beni gülümsetiyor ve bunu kaçırdığım için biraz hayal kırıklığına uğradım çünkü bir daha ne zaman dinleyebileceğimi bilmiyorum.

"Sen iyi bir arkadaşsın Bella," demeden önce birkaç saniye sessizlik oldu.

"Vay canına, ikiniz de inanılmaz görünüyorsunuz!" Bella ısıık ıalıyor.

"Uyandığında bana mesaj atmasını ve nasıl olduğunu bildirmesini sağlayabilir misin? Dışarıdaki ilk gecemizde incindiği için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Yapacağım." Kapı kapanıyor ve beni onların konuşmasından koparıyor.

Sessizlik etrafımı sarıyor ve zihnim beni tekrar dibe ıekiyor, istesem de karşı koyamayacağım rüyasız bir uykuya zorluyor.

Bir süre sonra, aniden tekrar süzölme hissinin ve başımı patlatmak isteyen yüksek sesli, ritmik vuruŐların farkına varıyorum.

Tanrım, bu da ne böyle?

Doktor beni kollarında yeniden düzenlerken küfrediyor ve kilitteki anahtarın sesi bana nerede olduğumu gösteriyor.

Eve geldik.

Bu düşünce beni ürkütüyor çünkü ilk kez bu daireyi evim olarak görmeye başladığımı fark ediyorum ve bu fıkirden nefret etmediğimi anlıyorum. Chicago'dan düşündüğüm kadar nefret etmiyorum. Bir arkadaş edindim, okulda yolumu bulmaya ıalıŐıyorum ve Doc'la ben garip bir Şekilde normale döndük.

Kuşkusuz, bu normal olan birbirini tamamen görmezden gelmektir, ama hey, bu her gün bütün gün birbirini ıekiŐtirmekten daha iyidir. Daha kötüsü de olabilirdi.

Yatağa, hatta oturma odasına yerleştirilmeyi bekliyorum ama beklediğim son şey akan suyu duymak.

Banyo bu mu?

Dikkatlice yere indiriliyorum ama Doktor'un kollarından hiç ayrılmıyorum ve burada olmaktan hoşlandığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum. Sıcak, güzel kokuyor ve adam huysuz ve bazen kaba olsa bile, burada güvende olduğumu biliyorum.

Ne de olsa Doc'un yaptığı her şey beni güvende tutmak içindi, yarı yaşında bir yabancıyla evlenmek de dahil.

"Benim için gözlerini açmanı istiyorum, tükürük ateşi." Boğuk sesi sessizliği bozuyor ve dediğini yapmak için can atıyorum. Bu gece onu zaten hayal kırıklığına uğrattım, yapmak istediğim son şey bunu tekrar yapmak.

Ama göz kapaklarım çok ağır, zihnimin önündeki pus çok kalın.

Sıcak bir avuç yanağıma yerleşiyor ve ben de ona doğru eğiliyorum. Ya da en azından öyle sanıyorum. Gerçeklik ve bilinçsizlik arasındaki çizgi şu anda biraz bulanık.

"İsla, o güzel gözlerini benim için aç. Seni temizlemeden önce iyi olduğundan emin olmalıyım."

Kendimi sersemletici bulanıklığın ötesine geçmeye zorluyorum, onun sıcaklığının ve sunduğu güvenliğin beni çekmesine izin veriyorum.

Işığın kapalı olduğunu, sadece yatak odasının ışıklarının etrafımızda süzüldüğünü fark ettiğimde şükrediyorum. Başım bunun için ekstra minnettar, ama gözlerim hala çok ağır ve onları açık tutmak bir mücadele.

Doktor rahat bir nefes almış gibi görünüyor, ama bunu hayal etmiş olma ihtimalim var, bu yüzden buna takılmamaya karar verdim. "İşte orada."

İnliyorum ve ağırlığa karşı koyamayarak gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum.

"İsla," diye uyarıyor. "Birazdan dinlenebilirsin. Şu anda beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol etmem gerekiyor, sonra da seni banyoya sokacağız."

Gözlerim açıldı. Az önce beni banyoya mı söyledi? Yani burada benimle mi olacak? Ben yıkanırken mi?

Soluk gözlerim onun kendinden memnun gülümsemesine takılıyor ve şu anda ne kadar yakışıklı görüldüğüne şaşıyorum. Biraz buruşuk ve bana bakarken gözlerinde bir bakış var.

"Gözlerinize parlak bir ışık tutmam gerekecek ve onları benim için açık tutmanızı istiyorum."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama başını yavaşça sallıyor.

"Üzgünüm, Isla. Ama bu pazarlığa açık bir konu değil, o yüzden nefesini boşa harcamış olursun." Kim bilir nereden uzun bir kaleme benzeyen bir şey çıkardı ve uyarıldığı gibi beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi kontrol etmeye başladı.

"Tamamen temizsin,
tükürük ateşi." "Teşekkür
ederim," diye fısıldadım.
"Ayağa kalkabilir misin?"

Başımı sallıyorum ve o da sallantılı ayaklarımı kaldırmama yardım ediyor. Umarım başarısız olurlarsa beni yakalar.

Hiç vakit kaybetmeden üzerimdeki file gömleğe uzanıyor ve aynısını sütyenime yapmadan önce onu hızla kafama geçiriyor.

Tepki verme sürem o kadar yavaş ki, karşısında gömleksiz durduğumu fark etmem birkaç saniye alıyor ve bu görüntüden ne kadar hoşlandığını gizlemiyor.

Kollarımı göğüslerimi örtmek için yukarı kaldırıyorum, aniden onlardan utanıyorum. Daha önce kimse beni çıplak görmemişti ve uykumda beni soyduğunun farkında olmama rağmen, o zaman kendimden utanacak kadar uyanık değildim. Şimdi öyleyim.

Eteğimin fermuarına uzanıp hızlı bir hareketle indirirken başını sallıyor, üzerimde daracık bir G-string ve diz üstü çizmelerimden başka bir şey kalmıyor.

Aç bakışları açıkta kalan teninin her santimetresinde geziniyor ve ardında sıcak bir kızarıklık bırakıyor.

"Doktor," diyorum usulca ve ona durması için yalvarıyor muyum yoksa devam etmesini mi istiyorum emin değilim. Bu adam söz konusu olduğunda aklım sürekli bir çelişki içinde, bu yüzden bu benim için gerçekten sürpriz olmamalı.

"Ağzını kapalı tutabilirsin, Isla. Şu anda başın çok büyük belada. Eve geldiğimde burada olmadığını fark ettiğimde ne kadar korktuğumu biliyor musun?" Sesi alçaktan geliyor ama içinde barındırdığı öfke yoruma yer bırakmıyor, bana gerçekten ne kadar kızgın olduğunu anlatıyor. "Sana partiye gitmemen gerektiğini açıkça söyledim. Bunun kendi sesimi sevdiğim için mi olduğunu sanıyorsun?"

"Özür dilerim," diyorum zayıfça, ama bu yeterli değil.

"Şu anda bunu duymak istemiyorum. Çeneni kapatacaksın, seninle ilgilenmeme izin vereceksin, hayatta olduğunu ve bu gece benden alınmadığını kendime tekrar tekrar hatırlatmama izin vereceksin ve sonra konuşacağız."

Yutkunuyorum ama ağzımı kapalı tutmayı tercih ediyorum. Muhtemelen bütün gün yaptığım en akıllıca hareketti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

DOC

Fokur fokur kaynıyorum.

Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum.

Spade'in ülkenin her yerinde adamları olduğunun farkında değil mi? Onun için koyduğum kuralların onun iyiliği için olduğunu bilmiyor mu, güç gösterisi yaptığım için değil?

Demek , bunun bir unsuru vardı, ama çoğunlukla, her zaman onun güvenliğiyle ilgiliydi ve onun için koyduğum her bir kurala meydan okuması...

Bu gecenin nasıl bitebileceğini düşünmeye bile dilim varmıyor.

Ya orada olmasaydım?

Ya onu her zaman bulabilmem için telefonuna bir takip cihazı yüklememiş olsaydım?

Ya Bella benim varlığımdan bile habersiz, her şeyi kendi başına halletmek zorunda kalsaydı?

Ve beni konuda konuşturmayın.

Isla, onu leğene oturtup günah kadar seksi çizmelerini düzgün bacaklarından sıyrırken tek kelime etmeden itaat ediyor. Ona dokunduğum her saniye yeni bir işkenceye dönüşüyor ama yine de durmak istemediğimi fark ediyorum. Hatta ellerim onun üzerinde ne kadar çok olursa, onları o kadar az çekmek istiyorum.

Benim sert olduğum yerde o inanılmaz derecede yumuşak ve bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor. Eğer bu mümkün olsaydı.

Botlarını diğer kıyafetleriyle birlikte attıktan sonra, ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve külotunu dikkatlice aşağı iterek bacaklarının arasında yattığını bildiğim cenneti ortaya çıkarıyorum.

Kahretsin, çok güzel.

Kendini gizlemeye çalışsa bile. Benden saklanmaya çalışsa bile, onu görüyorum. Her şeyini görüyorum ve takıntılıyım. Olacağımı biliyordum. Bakışlar

Kendime izin verdim. Onu gömleklerimden biriyle değiştirdiğim gece. Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Tüm ihtiyaımıyla ona bakmak yerine hareket etmeye devam etmek için kendimi zorlayarak onu küvete yönlendiriyorum ve ılık suya girmeden önce adım atarken onu .

Hiçbir zaman insanlarla ilgilenmeyi seven bir adam olmadım. Aslında, bunu sinir bozucu buluyorum. Mesleğimi düşününce ironik ama en azından bir doktor olarak her şey tamamen klinik ve sonunda çekip gidiyorum.

Bu farklı.

Isla ile her şey farklı.

Hayatım boyunca içinde bulunduğum kayıtsızlık yok oldu ve onun yerine onu korumak, ona bakmak, isteyebileceği her şeyi ona vermek için yanıp tutuşan bir ihtiyaç var ve bu cehennem kadar yabancı.

Su etrafında hareket ederken sessiz bir inilti çıkarıyor ve sikim hemen tepki veriyor. Tanrım, böyle sesler çıkarmaması gerekiyor çünkü kontrolüm zaten bir iplik tarafından tutuluyor.

Kısa bir süre duşa uzanıp şampuanını, saç kremi ve vücut losyonunu alıyorum ve küvetin kenarına koyuyorum.

Isla beni endişeyle izliyor ama tek kelime etmiyor. Belli ki en ufak bir ipin ucundan tuttuğumu anlayabiliyor ve onun güzel ağzından çıkacak bir kelime beni koparabilir.

Banyonun kenarına eğilip saçlarını dikkatlice ayırıyorum ve kulübün zeminindeki yapışkan bokun arasında kesik olmadığından emin oluyorum.

"Arkana yaslan ve saçlarını ıslat," diye emrediyorum, tartışmaya yer bırakmadan, o da tam olarak söyleneni yapıyor.

Vücudu aşağı kayıyor ve saçlarını suya daldırırken gözleri kapanıyor, bana vücudunun tadını çıkarma şansı veriyor.

Sikeyim. Onun sıkı vücudu bir sirenin çağrısı gibi ve ne kadar uzak durmam gerekse de bunu yapacak gücüm yok.

Denedim. Hem de çok denedim. Ama her gece eve gelip onu yatağa sürüklüyorum, ta ki kollarıma sarılana ve zihnim huzur bulana kadar.

Ve bu noktada, sanırım denemeyi bırakmamın zamanı geldi. Isla benim karım.

Ben yarı yaşındaki bir kadına sarkan bir sapık değilim.

Eğer evleneceksek, kelimenin tam anlamıyla *evleneceğiz*.

Bu kadına olan ihtiyacımla savaşmaktan bıktım ve o da lanet programa uymak zorunda kalacak.

Saçları yeterince ıslandığında oturup şampuana uzanıyor ama ben ondan önce davranıyorum. Kocaman avucuma bolca sıktım ve tartışmaya fırsat bulamadan kafasına masaj yapmaya başladım.

Çıkardığı inilti sikimin kot pantolonumun içinde sertleşmesine neden oluyor ama görmezden geliyorum. Çok acı verici ama Isla'yla ilgilendikten sonra bununla başa çıkacağım. O benim önceliğim.

Dokunuşuma kendini bırakırken gözleri kapanıyor ve güveninde güçlü bir şey var.

Saçının temizlendiğinden emin olduğumda, onu tekrar suyun içine yatırıyorum ve işlemi saç kremiyle tekrarlamadan önce köpükleri durulamasına yardımcı oluyorum.

Vücut yıkama suyuna ve süngere uzandığımda, küçük ateşim avuçlarımın içinde macun haline geliyor.

Süngere gereğinden fazla sıktığımda gözlerinde ufak bir tereddüt beliriyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece porselene yaslanıyor ve vücudunda serbestçe dolaşmama izin veriyor.

Kollarından başlıyorum. Güvenli bir yer. Kendimi asla sürükleyemeyeceğim tavşan deliğinden aşağı düştüğümü görmeyecek bir yer. Ama çok geçmeden göğsüne doğru ilerliyorum ve parmak eklemimin göğüs ucundaki sıkı tomurcuğa ilk dokunuşu bardağı taşıran son damla oluyor.

Her hareket nazik, ama geçişler arasında çaldığım küçük dokunuşları gizlemiyorum. Vücudunda aşağı doğru ilerlerken parmaklarımın meme uçlarından birini çimdiklemesi gibi. Diğer elimi süngerin izlediği yolda nasıl gezdirdiğimi.

Ve Isla tek kelime etmiyor. Sadece beni izliyor ve ara sıra inleme ihtiyacıyla savaşırken alt dudağı dişlerinin arasında sürükleniyor.

Amcığını es geçip doğrudan bacaklarına yöneliyorum, o güzel amcığa bir kez dokunduğumda tüm bahislerin kapanacağını biliyorum ve kendimi cennette kaybetmeden önce en azından onunla ilgilenmek istiyorum.

Bir bacağına büküp süngeri üzerinde gezdirdikten sonra aynı hareketleri diğer bacağında da tekrarlarlarken bana uyuyor ama amına yaklaştıkça nefesinin boğazında düğümlenmesini kaçırmıyorum, sanki başına gelecekleri hissediyor gibi.

Sünger ilk kez amcığına değdiğinde, boğazımı tırmalayan sahiplenici hırıltıyla savaşıırken gözleri bir saniyeliğine kapanıyor. Bu canavarın nereden geldiğini bilmiyorum çünkü başka hiç kimseyle böyle olmamıştım. Ama şu anda kendi zihnimi analiz etmekten daha iyi yapacak işlerim var.

İkinci geçiş geldiğinde, İsla iniltiyi yutamıyor ve aklımda bir fikir oluşurken gözleri benimkilere kayıyor.

Eminim bağırıp çağırabilir ve bundan sonra kurallara uymasını talep edebilirim ama benim daha iyi bir fikrim var. Asla geri dönemeyeceğim her bir çizgiyi aşan bir fikir ama bu yarınki benim sorunum.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ISLA

Hiçbir erkek bana böyle dokunmamıştı ve yavaş ama emin adımlarla aklımı kaybediyorum.

Doc'un saçlarını özenle yıkayış şekli, onu tanıdığım acımasız adamla o kadar çelişiyor ki, tanıştığım iki versiyonunu uzlaştıramıyorum.

Ağrıyan sıcaklığıma ulaşması an meselesiydi, ama süngerin sadece iki geçişten sonra atılmasını beklemiyordum, nasırlı parmakları narin kıvrımlarımda ilerlerken numara pencereden dışarı çıktı.

Sikeyim. İnlememek, sadece onun yapabileceğini bildiğim gibi vücudumla oynaması için yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum ama parmakları yavaşça klitorisimin etrafında dolaştığında neredeyse çığlık atacağım.

"Çok iyi bir kız oluyorsun, Isla," diye mırıldanıyor ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Bana bakan karanlık muhtemelen beni korkutmalı, ama bunun yerine onun için daha derin acı çekmeme neden oluyor.

Parmakları girişime dayanana kadar dokunuşu aşağıya iniyor ve ben nefesimi tutuyorum. Doc'un kendime bu şekilde dokunan tek kişi olduğumu bilmesine imkân yok. Dünyaya gösterdiğim yüzüme ve her zaman olduğum parti kızına rağmen, ilk seferimin bir gece dışarı çıktıktan sonra bir pislikle olmasını asla istemedim. Bekaretimi alan iki pompalı bir ahmağın kurbanı olmak ve sonunda gösterecek hiçbir şeyim olmasını istemedim.

Ben de beklemeye karar verdim. Sonra biraz daha bekledim. Ve şimdi buradayım, ateşle oynayan yirmi yaşında bir bakir.

Doktor tek bir parmağını ağrıyan ateşime daldırıyor ve çığlık atmamak için dudağımı ısırıyorum. Tek bir parmak bile onun cüssesindeki bir adam için kocaman hissettiriyor ve bu iş biraz daha tırmanırsa beni ortadan ikiye ayırmasından korkuyorum.

"Çok sıkı," diye mırıldanıyor, gözleri elinin beni kendi kişisel enstrümanı gibi çaldığı yere yapışmış. "Ve benim için çok ıslak."

Derin bir kızarıklık yanaklarımdan boynuma doğru iniyor ve tüm göğsüm ısınana kadar devam ediyor. Sanırım bu iyi bir şey. Seksin mekaniğini ve neyin iyi neyin kötü olduğunu anlayacak kadar müstehcen kitap okudum ama bu bir kurgu, o yüzden bazılarının abartılı olma ihtimali yüksek.

"Doktor," diye yalvarıyorum dudaklarımdan dökülürken. Ne istediğimi bile bilmiyorum ama umarım bana verir çünkü şu anda onun dokunuşu olmadan varlığımı sürdüremeyeceğimi düşünüyorum.

"Şşş, tükürük ateşi. Seni yakaladım." Parmağı içime girip çıkıyor, içimde bir efsane olduğunu düşündüğüm bir yeri süpürüyor. Başparmağı klitorisimin etrafında yavaşça, işkence edercesine hareket ediyor ve kıvranmamak, ona daha fazlası için yalvarmamak için içimdeki her şey gerekiyor.

Boştaki eli uzanıyor ve diğer eliyle tekrarlamadan önce meme ucumu acının sınırına gelene kadar sıkıyor. Her seferinde nefesim kesiliyor ama durmasından korktuğum için umutsuzca sessiz kalmaya çalışıyorum.

İkinci bir parmak girişimi deliyor ve yanık nefesimi kesiyor. Lanet olsun, nasıl oluyor da sadece iki parmağı giriyor? Bu hafta her sabah kıcımda hissettiğim pantolonunun içindeki canavarla nasıl başa çıkacağım?

Biraz aceleci davranıyorsun Isla, kendimi kınıyorum. Bu sadece bir kerelik bir şey. İkimiz için de bir zayıflık anı ve eğer daha güçlü olsaydım, ondan şimdi ve burada durmasını isterdim.

Ama bunu düşünürken bile, bunun ikimiz için de bir zayıflık anından çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Bu bir başlangıç. Bu kaçınılmaz. Ve sonunda, bu bizim çöküşümüz olacak.

Daha fazla temas için çaresizce ona uzanıyorum ama başını yavaşça sallıyor. "Ellerini başının üstüne koy." Sesindeki emir tartışmaya yer bırakmıyor ama yine de tartışmak istiyorum. Kendini kaybetmeden önce onu ne kadar zorlayabileceğimi bilmek için yanıp tutuşuyorum.

Ama belki de bunu onun kurallarını henüz çiğnemediğim başka bir güne saklamalıyım.

Kollarımı kaldırıyorum, vücudumu ona açık bırakıyorum ve o da bana olan açlığını gizlemiyor.

"Başın nasıl?"

"Acıyor," diye fısıldıyorum, sesimin beni ne kadar etkilediğini ele vermeyeceğine güvenemiyorum.

"Durmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum, çünkü bu istediğim son şey. Eğer şu anda onun parmakları içimdeyken ve başparmağı klitorisimin etrafında, görüşümde yıldızların dans etmesine yetecek kadar basınçla dönerken ölürsem, dünyanın en mutlu kadını olarak ölürüm.

Dudaklarının kenarları memnun bir sırıtışla yukarı kalkıyor ama dikkatini tekrar parmaklarıyla beni yavaşça sikmeye veriyor.

Tanrım, eğer sadece parmaklarıyla böyle oluyorsa, ağzı ve sikinin neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

Orgazmın habercisi bana doğru koşuyor ve üzerime çöken zevkten zar zor nefes alabiliyorum.

Sonunda Doc'la göz göze geliyorum, zirveye ulaştığımda karanlığa bakmama izin veriyorum, sadece parmaklarını beni sersemleten hızlı bir hareketle çıkarması için.

Orgazmımın gölgesi üzerime düşüyor, vücudum hareketleri yaparken amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor, ama serbest kalmanın olağan zevkinin hiçbirinden zevk almıyorum. Aksine, daha çok hayal kırıklığına uğruyorum.

Ne oluyor lan?

Ona bakıyorum, zaten karışık olan beynim ne olup bittiğini anlayamıyor, orgazmım bana doğru hızla ilerlerken aynı hızla geri çekiliyor.

"Bu gece kuralları çiğnedin, Isla. Kendini tehlikeye attın ve bir not bile bırakmadın. Nasıl davranman gerektiğini öğrenene kadar gelmene izin verilmeyecek." Sesi dengeliydi ama kendi soğukkanlılığını zar zor koruduğu belliydi.

"Bu hiç adil değil," diye çıkışıyorum ve sesimin ne kadar küstah bir çocuk gibi çıktığını fark etmiyorum.

"Eve geldiğimde evde olmadığında karım için endişelenmek de öyle," diye karşılık veriyor ve banyonun yanında diz çöktüğü yerden kalkıyor. Bir havluya uzanıyor ve bana dönüyor. "Ayağa kalk."

Birkaç saniye daha ona bakıp ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama ciddi olduğu çok açık ve söz konusu Doc olduğunda savaşlarımı seçmem gerekiyor.

Hayatımda tanıdığım en sinir bozucu adamın önünde çırılçıplak durana kadar kendimi dikkatlice yukarı itiyorum.

Beni içine çekerken gözleri kararıyor ve kendimi örtmemek için tüm gücümü harcıyorum. O da benim gibi acı çekmeyi hak .

duyulabilir homurtusu ve kot pantolonunun önündeki devasa şişkinlik bir yana, yapmayı başardığı tek şey ikimizi de hayal kırıklığına uğratmak oldu.

Elini uzattığında tutuyorum ve küvetten çıkıyorum, soğuk hava nemli tenime çarpıyor ve meme uçlarımın sertleşmesine neden oluyor.

Doktor sonunda beni elindeki havluya sarmadan önce baktığını gizlemiyor. Uyluklarımın arasındaki hayal kırıklığı ve ağrıya rağmen çok yorgunum ve başım çatlıyor.

Etrafından dolanmak için hamle yapıyorum ama Doc tek kelime etmeden beni kollarına alıyor.

Bir yanım hep başıboş, hiçbir yere ait değilmişim gibi hissetti. Ama Doc kollarını bana her doladığında, evimdeymişim gibi hissediyorum. Ve bu beni korkutuyor. Çünkü bu iş bittiğinde ne olacak? Spade artık bir tehdit olmadığında ve hayatıma geri dönmek için güvende olduğumda ne olacak?

Beni yatak odasına götürmeden önce saçlarımı kurutmak için leğenin üzerine bırakıyor, düğümleri taramak için zaman ayırıyor, geçen hafta her gece beni koyduğu yatağın yanına ulaşana kadar durmuyor. Beni bir kolunda dengede tutarken, diğer koluyla çarşafları açıp beni aralarına yerleştiriyor.

"İçinde uyuyacak bir şeye ihtiyacım var," diyorum sessizce. "Hayır."

"Affedersiniz?"

"Hayır dedim. Bundan sonra çıplak uyuyacaksın."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ne diyebilirdim ki? Geçen hafta boyunca uyuduğum zamanlar dışında varlığımı görmezden geldi ve şimdi birdenbire ne giyip giyemeyeceğimi mi dikte ediyor?

"Bu konuda benimle tartışmanın bir anlamı yok."

"Seninle çoğu konuda tartışmak öyle," diye düzeltiyorum onu. "Ama yine de bunu yapıyorsun."

Gözlerimi bastırarak kapatıyorum ve köşelerde biriken gözyaşlarını engelliyorum. Ne kadar mantıksız davrandığının farkında mı? "Çıkmamam gerekirken çıktığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Yalnızdım. Bütün hafta bu dairede kilitli kaldım. Ben uyuyana kadar dışarıdasın ve ben uyanmadan gitmiş oluyorsun ve bana tek kelime bile etmedin. Sadece hayatımın artık bana ait değilmiş gibi hissetmediğim bir gece istedim."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DOC

Savunmasız kadınlarla oldukça düzenli bir şekilde çalışıyorum ve yaşadıkları travma her zaman korkunç olsa da, bu durumdan belli bir düzeyde ayrı kalabiliyorum.

Isla için durum böyle değil.

Onun acısı benim acım.

Onun üzüntüsü benim üzüntümdür.

Ve onun gözyaşları soğuk, ölü kalbimi kesen bir bıçak gibi.

Onları uyarmaya çalışıyor ama yorgunluk ve acının karışımı galip geliyor ve yumuşak yanaklarına düşmelerini engelleyecek gücü yok.

Ama bu hiçbir konuda fikrimi değiştireceğim anlamına gelmiyor. Yaptıklarının sonuçları olduğunu öğrenmesi gerekiyor ve ben de artık dayanma gücümün sonuna geldim.

Eğer bu, onun her gece kollarımda çıplak uyumasının ek faydasını göreceğim anlamına geliyorsa, bu benim hoşuma gidecek bir avantaj.

"Sabah daha çok konuşuruz." Yorganı vücudunun üzerinden kaldırıyorum ve tekrar çekip çıkarma dürtüsüyle savaşıyorum.

Isla'nın daracık vücudunu sergilemek başlı başına bir işkence ve kıyafetlerinin altında ne olduğunu bildiğim için aletimin sertleşmekten başka bir şey yapacağından şüpheliyim.

"Doktor," diye fısıldıyor ve sesindeki acı beni duraksatıyor. "Bu gece için teşekkür ederim."

Yanaklarındaki gözyaşlarını silmek için uzanmadan önce birkaç dakika ona bakıyorum. "Sana başın için bir şeyler getireceğim, sonra da uyuyacağız."

Isla başını sallar ve gözlerinin kapanmasına izin verir.

Dairenin içinde ilerleyerek bu gece eve geldiğimde sağlık çantamı ön kapının yanına bıraktığım yere geliyorum. Eski çanta daha iyi günler görmüştü ama ondan ayrılmayı kendime yediremiyordum. Hele ki Clarissa'nın bana verdiği ve sakladığım tek şey o iken.

Yan cepte sakladığım ilaçları karıştırarak bir paket ağrı kesici alıyorum ve bir şişe su almak için mutfaka geçiyorum.

Yatak odasına döndüğümde Isla yan yatmış oluyor ve hafif bir horlama odayı dolduruyor, gülümsemeden edemiyorum. Uyanırken tekmeleyip çılgık atabilir ve kızgın bir kedi yavrusu gibi kavga edebilir ama biliyorum ki çarşafların arasına girip yanına uzandığım anda, sanki onun güvenli yeriymişim gibi bana kıvrılacak.

Ve bunlar günün en sevdiğim anları.

Çünkü yavaş yavaş benim için o yere dönüşüyor. Bir haftadır konuşmamış olmamızın bir önemi yok. Tüm bu evliliğin sahte olması önemli değil gibi görünüyor. O kollarıma sarıldığında ve her şey yerli yerine oturduğunda hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Yatağın kenarına tünüyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Burada olduğu her gece onu kucağıma almış olmama rağmen, ona gerçekten dokunmak için kendime zaman ayırmamıştım. Parmaklarımin altındaki yumuşaklığını hissetmek, yanaklarındaki her çili takdir etmek için, ama bu değişmek üzere.

Her şey değişmek üzere.

"Isla," diyorum sessizce, böylece onu ürkütmemiş oluyorum.

Hafifçe dönüyor, yarı kapalı gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarının kenarlarında uykulu bir gülümseme beliriyor. Hay sikeyim. Bu gülümseme. Şu anda en büyük öfke nöbetini geçiriyor olabilirdi, ama bunun yerine kendini benim ellerime bıraktı, ona bakmam için bana güveniyor.

Ve şimdi anlıyorum ki hep öyle olacak.

Tükürük ateşimi güvende tutmak için yapmayacağım şey yoktur. Bunun için benden nefret etse bile.

"Bunları al ve uyumaya devam et."

Hapları dudaklarına bastırmadan önce bir yudum su içmesine yardım ediyorum, yuttuğunda gözlerim narin boynuna yapışıyor. Boğazına kadar soktuğum sikimin ve boynuna doladığım elimin suratını acımasızca sikerkenki görüntüsü beni ele geçirdiğinde iniltimi güçlkle bastırıyorum.

Tanrım. Soğuk bir duşa
ihtiyacım var.

"Teşekkürler."

Başımı sallıyorum ve suyu komodinın üzerine koyup banyoya doğru ilerliyorum.

"Yatağa gelmiyor musun?" Isla soruyor, kırılganlık iması izlerimde durmama neden oluyor.

Her gece onu yatağına götürdüm, bunu onun isteğıne karşı yaptığımı düşündüm ama yine de yaptım çünkü buna ihtiyacım vardı. Ama onun da benim gibi yakınlığa ihtiyacı var mı?

"Hemen döneceğim," dedim ona.

Ve öyleyim. Sikimi ağrıyormuş gibi okşamak yerine, sıcak su spreyine giriyorum, kanı ve günün diğer her şeyini yıkıyorum, kurulanıp yatak odasına geri dönmeden önce.

Onu kendime çektiğimde küçük ateşim hızla uyuyor ve ikimizin de çıplak olduğu ve istesem bir saniye içinde onun içinde olabileceğim gerçeğini görmezden gelmek için içimdeki her şeyi almam gerekiyor.

Kollarımdaki kadının beni yok etme gücüne sahip olduğunu bilerek ve umurumda olmadığını fark ederek kendimden geçiyorum.

Kısmen açık perdelerin arasından sızan güneş, uyuyan meleği aydınlatıyor. Saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor, teni üzerine vuran bir tutam ışıktaki parlıyor ve dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyor. Örtüler çoktan unutulmuş, onu tamamen benim merhametime bırakmış.

Vücudu benimkine yaslanmış durumda ve nihayet gözümü ondan ayırıp saate bakacak kadar uzun süre baktığımda, yıllardır uyumadığım kadar geç uyuduğumu fark ediyorum.

O uyurken yumuşaklığını keşfetmeme izin vererek onu kendime daha sıkı sarıyorum. Nasırlı parmaklarım kıvrımlarında geziniyor, yumuşaklığın tadını çıkarıyor.

Parmaklarımı onun sivri meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum ve dokunuşumun altında çakıllaştıklarında inlememek için yanağımın içini ısııyorum.

Tanrım.

Tekrar ergen gibi hissediyorum. Sanki ilk kez çıplak bir kadına dokunuyormuşum gibi. Sanki öyleymişim gibi. Son on yılda siktiğim her kadın aynen böyle bir sikişti. Benim için yeterince ıslak olduklarından emin olmak için onlara nadiren birkaç dakikadan fazla dokundum. Bir kadını keşfetmeye zaman ayırmayalı uzun zaman olmuştu ve Isla'nın vücudunun her santimini yakından tanıyarak eğleneceğim.

Elimi uyluklarının tepesine doğru götürüyorum, mükemmel amına ulaşabilmek için onları nazıkçe ayırıyorum.

Bu sefer parmaklarım ıslaklığında ilerlerken iniltisini bastırmak mümkün değil. Uykusunda bile benim için hazırды ve şimdi ve burada sikimi ona sokmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Ama ilk seferimizi hatırlamasını istiyorum.

Onu acıtan şeyin tam olarak ne olduğunu bilmesini istiyorum.

Uyurken ona bu şekilde dokunmak, aramızda halledilmesi gereken bu kadar çok şey varken riskli ama onun çıplak ve elimin altında olması karşı koyamayacağım kadar cazip.

Boştaki elimle ağrıyan sikimi sıkıyor ve basınçtan dolayı homurdanıyorum. Bütün gece sertleşmişim. O bana kendi kişisel elektrikli battaniyesiymişim gibi bastırırken nasıl olmazdım ki?

Aklıma bir fikir geldiğinde biraz olsun rahatlamak için çaresizce elimi aşağı yukarı gezdiriyorum. Kötü bir fikir, ama istesem de kendimi uygulamaktan alıkoyamayacağım bir fikir.

Sikimin ucunu kıvrımlarının arasından geçirene kadar bizi hafifçe yeniden ayarlıyorum ve her bir Noel aynı anda gelmiyorsa lanet olsun. Dayanılmaz derecede yumuşak ve kendimi onun sıcaklığına gömülmekten zor alıkoyuyorum. Sonuçlara lanet olsun.

Ama kaçınıyorum. Zar zor.

Elimi uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum, ucunu merkezine doğru tutarken homurdanmalarımı yutmaya zahmet etmiyorum. Bu işkencenin en mükemmel şekli.

Orgazmım bana doğru koşuyor. Tohumlarımın kök salması umuduyla ucunu içine sokma ve içine boşalma dürtüsü neredeyse çok cazip geliyor, ama onu bir erkeğin yapabileceği her şekilde işaretlemek için sahiplenici ihtiyacı bastırmayı başarıyorum.

Karım da dahil olmak üzere hiçbir kadını prezervatifsiz sikmedim ama Isla farklı. Onun güzel amına ilk kez girdiğimde, hiçbir engel olmayacak. Aramızda bir şey olmasını reddediyorum ve o da programa uymak zorunda kalacak.

Omurgamın dibindeki karıncalanma bana geri dönüşü olmayan bir noktada olduğumu söylüyor ve zevk vücudumda roketler atarken ve salıverilmem onun amını, kalçalarını ve karnını kaplarken kükremeyi yumuşatmak için yastığı ısıriyorum.

Ben 40 yaşında bir adamım. Bir sürü orgazm yaşadım. Ama hiç beni parçalara ayırırken aynı zamanda tekrar bir araya getiriyormuş gibi hissettiren bir boşalma yaşamamıştım.

Sonunda kendime geldiğimde, orgazmım yatışmaya başlamıştı, kehribar rengi gözler korku ve tahrik karışımı bir duyguyla bana bakıyordu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ISLA

Beni huzurlu uykumdan neyin sürüklediğini anlamam birkaç dakikamı alıyor.

Pencereden bir parça güneş geliyor ama o kadar olduğunu sanmıyorum.

Yanımdaki devden yayılan boğucu vücut ısısı var ama ondan da emin değilim.

Ve sonra duydum.

Doc muazzam bir kükreme çıkardı, ses o kadar ilkeldi ki bir insanın böyle bir ses çıkarabileceğini bile bilmiyordum, hemen ardından sıcak ve yapışkan bir şey karnıma, kalçalarım ve amıma çarptı.

Az önce...

Gözlerinin karanlığı benimkilerle buluşuyor ve yakalanmaktan tamamen etkilenmemiş bir sırtış dudaklarının kenarlarına yerleşiyor ve ben nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Bir yanımda kızgınlığın da ötesinde, çünkü sürekli seçimlerimi elimden alıyor. Ne giymeme izin verdiğini. Bir şey giyip giymeyeceğimi. Ve şimdi de ben uyurken vücudumu kullanıyor. Ama başka bir yanımda, hiç keşfetme fırsatı bulamadığım daha karanlık bir yanımda, kızgın değil.

Erkeklerle o kadar az deneyimim var ki, bu tür şeyler söz konusu olduğunda ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kocanız üzerinize gelirken uyanmanın çok normal olduğunu düşünmüyorum.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hemen kapattım, çünkü ne demem gerekiyordu ki? Kızmalı mıyım? Gururum mu okşandı? Heyecanlanmalı mıyım? Bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok ve görünüşe göre bu da sersemlemiş bir sessizlik.

İyi iş, Isla, içimden kendimi azarlıyorum. Doc'a karşı boyumu aşan bir şey yaptığımı zaten bilmiyordum ama artık kesinlikle biliyorum. Adam bir muamma, anlayabileceğimden şüphe duyduğum tam bir gizem. Ve bu beni korkutuyor.

"Kedi dilini mi yuttu, tükürük ateşi?" Sırıttıyor.

Aklımdaki gibi çıldırmak yerine kendimi sakın kalmaya zorlayarak sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bunun ne kadar boktan olduğunun farkında mısın?"

Kıkırdıyor, bir parmağını vücudumda yarattığı karmaşada gezdiriyor. Aynı parmaklarını dudaklarıma götürüp, yumuşak yastıkların üzerine bıraktığını silerken gözlerimi hareketlerinden ayıramıyorum. "Farkındayım Isla. Beni delirtiyorsun."

İçgüdüsel olarak dilimi dudaklarımin üzerinde gezdiriyorum, geride bıraktığı tuzluluğu yalayıp yutuyorum ve bu hareketle gözlerinin nasıl karardığını kaçırmıyorum.

"gerek," diyorum sessizce, bu sözler üzerine yanaklarımda oluşan kızarıklığın farkındayım.

Ben yatağın kenarına doğru yuvarlanamadan, Doc şimşek gibi hareket ediyor ve kocaman vücudunu kullanarak beni yatağa sabitliyor. "Hayır."

Kaşlarımla şaşkınlıkla havaya kalkıyor ve birkaç dakika boyunca ona bakıp ne haltlar karıştırdığını anlamaya çalışıyorum. Geçen hafta boyunca uyanık olduğu saatlerde benimle aynı odada bile bulunamayan adam bu muydu?

Sinirli bir nefes üflüyorum çünkü sabah insanı sayılmam, başım hâlâ deli gibi çarpıyor ve açıkçası Doc'un kişiliğinden dolayı biraz kırbaçlandığımı düşünüyorum. "Her tarafım senin döllerinle kaplandı, Doktor. Duş almam lazım."

"Bu bir tasarımdı."

"Beni bütün gün yatağa bağlayamazsın. Eminim bugün işin ya da yapacak bir şeyin vardır ve ben bütün günü yatakta geçirmeyi planlamıyorum."

"Seni her zaman yatağa kelepçeleylebilirim," diye düşünüyor. "En azından o zaman her zaman nerede olduğunu bilirim."

Suçluluk duygusu beni dün gecedен daha çok etkiledi. Alkol, kafa karışıklığı ve mahvolmuş bir orgazm olduğunu düşündüğüm şey bunun çoğunu benden çaldı, ama şimdi biraz uyuduğum için, tüm gücü üzerime yağıyor. "Not bırakmadığım için özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Gözleri okuyamadığım bir şeyle parlıyor ve ağırlığını kaydırarak bir dirseğinin üzerine çıkıyor ve diğer elinin parmakları çenemi kavırıyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Bu bir daha asla olmayacak Isla, çünkü eğer olursa seni bu yatağa kelepçeleyip anahtarını da atacağım."

Hemen başımı sallıyorum, şu anda onunla tartışmak istemediğimi biliyorum. Savaşlarımı nasıl seçeceğimi biliyorum ve bu kazanacağım bir savaş değil.

Gözleri yumuşuyor. "Başın nasıl?"

"Ağrım var."

Yatağın başucundaki masaya uzanıp bir paket hap ve bir şişe suyla geri geliyor. Oturmama bile izin vermeden iki hap içmeme ve birkaç yudum su içmeme yardım ettikten sonra eski pozisyonumuza dönüyoruz.

göre döllerini vücudumdan silmemem konusunda ciddi.

Uyanır uyanmaz sormam gereken soruyu dudaklarıma bastırmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum, kalbim göğsümde çok sert atıyor. Dünyanın geri kalanına karşı cesur ve kendinden emin bir yüz ifadesi takınıyor olabilirim ama bu doğuştan gelen bir şey değil, zorunluluktan kaynaklanıyor ve Doc beni hiç kimsenin hissetmediği kadar savunmasız hissettiriyor.

"Sen... boşaldığında, içime hiç girmedin, değil mi?" Kelimeler gergin ve kararsız çıkıyor ama şu anda onları çıkarmış olmam bile bir mucize. "Yani, doğum kontrol hapı kullanıyorum, sadece bildiğimden emin olmak istedim," diye açıklığa kavuşturmak için acele ediyorum. Tanrım, beni bu kadar merkezden uzak hissettirmesinden nefret ediyorum.

Kıkırdıyor ve sadece bu sesle bile tansiyonumun yükseldiğine yemin edebilirim. "Hayır, tükürük ateşi, içine boşalmadım. Bunun için uyanık olmanı isterdim."

"Biraz aceleci ," diye çıkıştım ve göğsünü ittim. "Kalkmak istiyorum."

"Herhangi bir talepte bulunma hakkını kaybettin, Isla."

"Özür diledim! Üzgün olduğumu söyledim, geri dönüp değiştiremem, yapabileceğim en iyi şey bu." En iyi zamanlarda Doc'la tartışmak tuğladan bir duvarla konuşmak gibidir, ama onun altında kapana kısılmış olmak, sinir bozucu sırtışından kaçamamak işleri daha da kötüleştiriyor. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Her şeyi istiyorum."

Cevap veremedi dudakları dudaklarıma çarpıyor ve kelimelerimi ve nefesimi ciğerlerimden alıyor. Dilinin her geçişi, dişlerinin her kısırtışı, boğazından çıkan her hırıltı, geri çekilmem için bir neden düşünmemi zorlaştırıyor.

Beni her öptüğünde, bunun kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini unutuyorum. Beni asla sevmeyeceğini unutuyorum. Ailemin parçalanmasının sebebinin o olduğunu unutuyorum. Ve tüm bunlar dağıldığında ne kadar acı çekeceğimi unutuyorum.

Boyu kalçamda sertleşiyor ve içime ne kadar kolay kayabileceğinin farkındayım, buna hazır olduğumdan emin değilim. Saf tarafım her zaman bekâretimi kimin alacağını düşündü.

Beni seven biri, ama Doc'la daha fazla zaman geçirdikçe, onun sevme yeteneğine sahip olup olmadığını daha çok merak ediyorum.

Komodinin etrafında titreyen bir telefon bizi birbirimizden ayırıyor ve uzun bir an boyunca gözlerimiz kilitleniyor. Onunki vahşi ve evcilleşmemiş, sanki özenle hazırlanmış kontrolünü kaybetmek ve beni hemen burada ve şimdi almak üzereymiş gibi, sonuçlara lanet olsun ve benimkinin neyi aktarması gerektiğini düşünmemeyi seçiyorum.

Uzanıp komodinden telefonu aldı ve nefesinin altından bir şeyler homurdandı. "Görünüşe göre şimdilik kurtuldun, küçük tükürük ateşi."

Ben daha ne demek istediğini sormadan yataktan yuvarlanıp banyoya giriyor.

Bu adam söz konusu olduğunda kendimi boyumdan büyük hissetmekten başka bir şey yapabilecek miyim?

BÖLÜM YIRMI YEDİ

DOC

"Ne?" İşimin beni bir kez daha Isla'dan uzaklaştırmasına sinirlenerek telefona sarılıyorum. Sadece birkaç hafta önce, şeytanlarımdan kaçmak için günde yirmi dört saat çalışacak olmamdaki ironi gözümde kaçmıyor.

Artık Isla'nın vücudunu keşfederek, her santimini hafızama kazıyarak, bensiz bırakın nefes almayı, düşünemeyecek hale gelene kadar ona taparak uzun günler geçirmekten başka bir şey istemiyorum.

Ve bu, daha fazla ilerlemeden buna bir son vermem gerektiğinin ilk işareti olmalı.

Ama ben o noktayı geçtim. Kendime karşı dürüst olursam, sanırım dudaklarımızın ilk kez birbirine değdiği ve onun tatlılığını tattığım andan beri öyleyim.

En güçlü erkekleri bile dize getirmeye yeter.

"Dün gece Ignite'ta bir kargaşa olduğunu ve senin de orada olduğunu duydum," diyor Storm dikkati dağılmış bir şekilde, benim sert selamımdan hiç etkilenmemiş. On yıldan uzun bir süredir benimle uğraşiyor, sanırım artık alıştı.

"Doğru
duymuşsun." "Isla
iyi mi?"

Onunla kız hakkında konuşmadığım halde adını biliyor olması karşısında duraksıyorum ama kardeşler konuşuyor ve Snow'un düğüne yardım etmesi ve Everett'in kızın geçmişini araştırması beni pek şaşırtmıyor. "O iyi olacak."

İç geçiriyor ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyebilirim. Adam neredeyse soğukkanlı ama nişanlısı Ayvah hayatına girdiğinden beri duyguları çok daha yoğun. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor. "Ve bu hafta izin al. Birkaç gün sensiz idare edebiliriz."

"İhtiyacım yok-"

Sözümü kesti. "İzne *ihtiyacınız olmadığı*nın farkındayım doktor. Sadece eşinizle biraz zaman geçirmeniz iyi olur."

Bir kahkaha atıyorum ve elimi yüzüme sürüyorum. Bu lanet aile. "Bana ihtiyacın olan bir şey olursa haber ver."

"Yapacağım."

Telefonu kapatıyor ve ben başımı sallıyorum. Eskiden sadece Wynter ve Snow karıştırdı, ama şimdi Rayne ve Storm da neredeyse aynı derecede kötüler.

Yatak odasına geri döndüğümde Isla yoktu ve dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. Ona verdiğim ilk ertelemeyi bana itaatsizlik etmek için kullanmasına şaşırmadım ama uslu olsaydı ilgimi çekeceğinden de şüpheliyim.

Pantolonumu giyme zahmetine katlanmadan daireye doğru ilerliyorum ve Isla'yı mutfakta, üzerinde bornozu ve bir elinde fanılasıyla dikilirken buluyorum.

"Ne var orada, ateş parçası?" Kapı çerçevesine yaslanarak soruyorum.

Şaşkın gözleri benimkilerle far ışığına tutulmuş bir geyik gibi buluşuyor, ardından meydan okuyan bakışları yerine oturuyor. "Yaptığın pisiği temizliyorum," diye tersliyor. "Bu bir daha olamaz, Doktor."

Kıkırdıyorum ve ona doğru ilerliyorum, ama o olduğu yerde donup kalıyor, bakışları sertleşmiş sikimle gözlerim arasında gidip geliyor. Onun bu halini seviyorum. Dengesiz. Kendini kaybetmiş. Bu sarhoş edici.

Ben tezgâhın etrafında dönene kadar nihayet geri adım attı, yırtıcının her saniye daha da yaklaştığının farkındaydı. Ama artık çok geçti. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, bedenini yerden kaldırıp bankın üzerine bırakıyorum.

Benimle mücadele etme şansı olmadan onu ne kadar savunmasız bir pozisyona soktuğumu fark edecek zamanı bulamadan ayrılmış kalçalarının arasına giriyorum.

"Burada kararları senin verdiğin yanılığısına kapılmış gibisin, tükürük ateşi. Ama öyle değil. Şu andan itibaren sana söyleneni, söylendiği zaman yapacaksın, yoksa uslu durana kadar her gün kendini bir kenara itilmiş ve eksik bırakılmış olarak bulacaksın."

Gözleri açılıyor ve dudakları öyle bir "o" çıkarıyor ki sikimi pelüş yastıkların arasına sokup ağzının sıcaklığında kendimi kaybetmek istiyorum. "Dün gece her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." Bakışlarını sıkıştırdığı ellerine indiriyor.

"Bu evlilik gerçekmiş gibi davranmana gerek yok. Sadece Spade bana olan ilgisini kaybedene kadar böyle olduğunu biliyorum ve sonra hayatına geri dönmekte özgür olacaksın."

Az önce ağzından çıkan kelimeleri düşünerek birkaç göz kırpması boyunca ona bakıyorum. Gözlerime bakmak zorunda kalana kadar çenesini yukarı kaldırıyorum. "Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum, tükürük ateşi. Sadece benimle aynı fikirde olmanı bekliyorum."

O bir şey söyleyemeden havluyu elinden alıp hafifçe geri çekiliyorum ve ipeksi teninde yaptığım pisliği siliyorum. Temizlendiği anda onu tekrar işaretleme ihtiyacı beni ele geçiriyor ama bu dürtüyle savaşıyorum. Hâlâ benimle iletişim kurmaya çalışıyor ve yangın musluğuna yapışmış bir köpek gibi bölgemi işaretlemek bana bir şey kazandırmayacak.

Hâlâ bu evliliğin sahte olduğunu düşünüyor ama durum öyle değil. Artık değil. Ve her ne kadar doğama aykırı olsa da, o benim her şeyi kabul ettiğimi anlayana kadar sabırlı olmalıyım.

Isla kahvaltıdan kısa bir süre sonra kanepede uyuyakaldı ve o zamandan beri onu uyurken izliyorum.

Ürkütücü mü? Belki de. Ama gözlerimi ondan alamıyorum.

Uyuduğu zaman çok güzel oluyor. Gerçekten huzurlu görüldüğü tek zaman bu ve ben onu izlemeye bağımlıyım.

Titreşimlerin sesi dikkatimi tükürük ateşimden çekiyor ve çantasını dün gece bıraktığım giriş masasının üzerinde görüyorum.

Isla'ya hızlı bir bakış atarak çantaya doğru ilerliyorum ve hiç vakit kaybetmeden telefonunu yerinden çekip arkadaşı Bella'dan gelen üç mesajı buluyorum.

■

Bella: Yaşıyor musun?

■

Bella: Seni o adam mı öldürdü? Yemin ederim öldürmemiş olsa iyi olur. Elinde senin ve onun düğün gününüzde çekilmiş bir fotoğrafınız vardı. Ayrıca, neden bana dünyanın en seksi erkek babasıyla evli olduğunu söylemedin? Benden saklaman hiç hoş değil.

yan göz emoji

■

Bella: 12 saat oldu ve resmen çıldırıyorum. Eğer önümüzdeki yarım saat içinde senden haber alamazsam, sözde kocanı avlamak zorunda kalacağım.

Başımı sallıyorum ve kendi kendime kıkırdıyorum. Pek çok insandan hoşlanmam, hele ilk tanıştığımda hiç hoşlanmam ama bu kızdı hoşlandım.

Arkadaşının içini rahatlatmak için Isla'yı uyandırmaya hazırlanarak kanepeye döndüğümde, çantayı masadan yere düşürüyorum ve içindekiler fayansların üzerine dökülüyor.

İç çekerek çömelıyorum ve parmaklarım bir hap paketine dolanana kadar dökülenleri toplamaya başlıyorum.

Doğum kontrol hapları.

Isla'nın hâlâ uyuduğundan emin olmak için bakışlarımı tekrar kanepeye dikiyorum ve hapları hızla cebime atıyorum. İçimde ona mümkün olan her şekilde sahip olma isteği var, buna içine bir bebek yerleştirmek de dahil. Belki o zaman gerçekten evli olduğumuzu ve bunu değiştirecek hiçbir şey olmadığını kabul eder.

Isla'nın bir kilime sarınmış olduğu yere geri döndüğümde gözleri açılıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Kalp krizi geçirmeden önce Bella'ya mesaj atmalısın." Kıkırdıyorum ve telefonu ona uzatıyorum, o da nazik bir kahkahayla telefonu alıyor.

Mesajları okuyor ve telefonu yanındaki mindere bırakmadan önce hızlıca bir yanıt yazıyor. Dudağı dişlerinin arasında kayboluyor ve bir şey söylemek istediği belli oluyor ama sabırla bekliyorum, acele etmesi için onu zorlamıyorum.

"Dün gece beni nasıl buldun?" İlk uyandığından beri beklediğim soruyu sonunda sordu. İtiraf etmek gerekirse, sorması düşündüğümde daha uzun sürdü.

"Telefonunda bir takip cihazı var."

Gözleri yanındaki cihaza kaymadan önce neredeyse komik bir şekilde açılıyor. Bir şeyler söylemek için birkaç kez ağzını açıyor ama bir yanıt bulmakta zorlandığı için her seferinde hemen kapatıyor. "Delirdin mi sen?" diye soruyor sonunda.

"Hayır, burada olmayı ne kadar az istediğini gizlemeyen ve çok güçlü bir adam tarafından gerçek bir tehlike altında olan, bilinen bir partici olan bir kadınla evliyim. Güvende olduğunuzdan emin olmak için yapmam gerekeni yaptım ve dün gecedten sonra, üzerinize bir takip cihazı yerleştirmesem şanslısınız." Bu düşünce kesinlikle aklımdan geçti ve haklıydı.

"Sen aklını kaçırmışsın." Isla ben onu durduramadan koltuktan kalkıp yatak odasına dalıyor ve sanki bu onu takip etmemi engelleyecekmiş gibi kapıyı arkasından çarpıyor.

Onu dünyanın sonuna kadar takip edeceğimin farkında değil gibi
görünüyor.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ISLA

Telefonuma takip cihazı yerleştirdiği için ona mı yoksa bunu daha önce fark edemediğim için kendime mi daha çok kızgınım bilmiyorum. Buraya ilk geldiğimizde nasıl davrandığı, yaramaz bir ergen gibi benim için koyduğu kurallar, o kadar mantıklı ki çok acıtıyor.

Muhtemelen beni takip edeceğini bildiğimden, duş için ihtiyacım olan şeyleri hızlıca topluyorum ve kendimi banyoya kilitliyorum.

Kilitli bir kapı kadar küçük bir şeyin beni Doc'tan koruyabileceği gibi bir yanılığı içinde değilim ama şimdilik düşüncelerimi toparlamama yetiyor.

Duşu cildimin kaldırabileceği kadar sıcak açıyorum ve sonra biraz daha ısıtıyorum, suyun bu çılgın sabahı yıkamasına ve beni sadece Doc'un kelimenin tam anlamıyla üzerime geldiği gerçeğinden değil, aynı zamanda nereye gidersem gideyim beni izleyebileceğinin ortaya çıkmasından uzaklaştırmasına ihtiyacım var. Telefonu çöpe atıp yeni bir tane almak dışında, bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bunu yapsam bile, aynı şeyi yeni telefona yapması an meselesi olurdu. Öyleyse ne anlamı var?

Adamın sınırları var mı diye merak etmeye başladım.

Duşumu alıyorum, hayatımın en tuhaf sabahını temizleyeceği umuduyla daha sert keseleniyorum ama sanırım bunu yapmak için biraz sabun ve sudan fazlası gerekecek.

Sıcak su cildimi ısıırıyor, ardında kırmızı lekeler bırakıyor, ama vücudum daha fazla soğuk açmam için bağırsa bile, daha fazla dayanamayana kadar zorluyorum ve duşu kapatıyorum.

Büyük kabinden çıktığımda Doc'u küvetin kenarında otururken gördüğümde şaşırmadım. Ancak onu duymadığıma şaşırdım. Adam bu kadar büyükken nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyor?

Bir havluya uzanıyorum ve sanki kendimi ondan korumak için bir şey yapacakmış gibi vücuduma sarıyorum, ama ikimiz de biliyoruz ki isterse beni bir saniyede çıkarabilir.

"Artık yalnız duş almama izin yok mu?" Lavaboya doğru ilerleyip düğüm düğüm olmuş saçlarımı fırçalıyorum. Özellikle son birkaç yıldır sayamayacağım kadar çok kez kestirmeyi düşündüm ama uzun siyah saçlarımın kimliğimin bir parçası olduğunu hissediyorum ve zaten çoğu zaman kendimi başıboş hissediyorum. Buna bir de saçımı eklemek işleri daha da zorlaştırıyor.

Ayağa kalkıp arkamda ilerlerken aynada onu izliyorum, eli benimkine dolanıyor ve fırçayı parmaklarımdan alıyor. Elleri inanılmaz derecede küçük görünüyor, ama yine de Doc'un Çin Seddi'ni bile küçük gösterebileceğini düşünüyorum.

Fırçayı öyle bir yumuşaklıkla saçlarımda gezdiriyor ki, dümende onun olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Ama yine de, onun yumuşaklığı beni ilk kez şaşırtmıyor.

"Şimdiye kadar işlere çok ağır davrandığımı düşündüğünüz için üzgünüm. -" diye başladı.

"Eli ağır mı?" Alay ediyorum. "Buna böyle mi diyorsun?"

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor ama fırçanın düğümlerimin arasında nasıl hareket ettiğini asla anlayamazsınız. "Sadece seni güvende tutmak istiyorum ve bunun için telefonunu takip etmem ve her an nerede olduğunu bilmem gerekiyorsa, bunu yapacağım. Senin güvenliğinin asla riske atmak isteyeceğim bir şey değil."

Tüm doğru şeyleri söyleyen adama karşı kendimi çelikleştirirken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Peki uyandığımda ne oldu?" Aynada onunla gözlerimi kilitliyorum.

Fırçayı leğenin üzerine koyup iki elini dudaklarıma götürerek beni olduğum yerde sabitlerken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Benim olanı işaretliyordum."

"Aramızda neler olduğunu anlamıyorum," diye fısıldıyorum, çünkü şu anda her şey çok fazla geliyor. Çıplak omzumdaki nefesi, kalçalarımdaki sahiplenici tutuşu, aynadan bile beni yakıyormuş gibi hissettiren yoğun bakışları.

Ben nefes alamadan, bugün onuncu kezmiş gibi gelen bir hareketle beni yerden kaldırıyor ve bacaklarımdan arasına girmeden önce beni leğenin üzerine bırakıyor.

Bu adam ve adam dövmeleeri gerçekten çok hızlı eskimeye başladı. "Senin için hecelememi ister misin, tükürük ateşi?"

Başımı sallıyorum, beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakarken dudaklarımdan sözcükler çıkmasını sağlayamıyorum.

"Sen benim karımsın. Bu evliliğin gerçek olmadığına inanmanı anlıyorum ama benim için öyle değil ve senin de aynı fikirde olmanı bekliyorum. Senin de anlayabileceğin gibi, ben sabırlı bir adam değilim, iyi bir adam da değilim. Bu yüzden bana ait olanı çalacağım ve ona göz dikeceğim, siz bu kategoriye girdiğinizi fark etmeseniz bile."

"Ama..." Ne söyleyeceğimden bile emin değilim çünkü ilk tanıştığımız andan itibaren her an zihnimde dönüp duruyor, onu bu noktaya getiren ve beni geride bırakmasına neden olan her ne kaçırdıysam onu arıyorum. "Benimle evlenmek istemedin. Bunun kendin için yaptığın bir seçim olmadığını kendin söyledin. Ve sonra bir hafta boyunca benimle konuşmadın! Ben sadece... Anlamıyorum."

Başını sallıyor, gözleri gözlerimden dudaklarıma gidiyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Haklısın. İlk tanıştığımızda yeniden evlenme fikri başıma gelebilecek en kötü şeymiş gibi geliyordu."

İrkildim. Ahh.

Başını iki yana sallar. "Ama sonra seni tanımaya başladım. Gerçek seni. Dünyadan sakladığın seni. Kızarmış pilavının içinden bezelyelerini ayıklayan ve herkesi bir parti kızından başka bir şey olmadığına inandıran. Arkadaşını korumak için doğrudan tehlikenin içine koşan ve Boston'daki en kötü şöhretli suç patronlarından biri hayatını tehdit ettiğinde dağılmayan kadın. Değer verdiği birinin ölümünden sorumlu olduğu defalarca söylenen adama bakıp diğer yöne kaçmayan kadın. Sen olağanüstü bir kadınsın Isla ve ben de senin kocan olduğum için şanslıyım."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. Clarissa Teyze hayattayken bile Doc'un duygusal açıdan ne kadar bodur olduğunu hep duyardım ama şu anda bunu görmüyorum. Her şeyini ortaya koyan bir adam görüyorum ve istesem beni bırakacağına inanacak kadar saf olmasam da, bana karşı olan hislerinin zorunluluktan daha fazlası olduğuna inanıyorum.

"Giyin, dışarı çıkıyoruz." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve geldiği gibi hızla banyodan çıkıp kayboluyor.

Az önce ne oldu öyle?

Hazırlanmak ve hafif bir makyaj yapmak için acele etmeden önce saçlarımı dağınık bir şekilde örüyorum. Dün gece saçlarım açık uyuduktan sonra biraz vahşi oldu ve şu anda onu evcilleştirmeye çalışacak mizaca sahip değilim.

Yırtık bir kot pantolon, siyah bir kazak giyiyorum ve en sevdiğim siyah botlarımla kombinliyorum.

Tatmin olduktan sonra kollarımı paltomun içine sokuyorum ve salona geçiyorum.

Doktor ortalıkta görünmüyor ama ben omuz silkip dün gece bırakmış olması gereken yan masadan çantamı alıyorum ve içindekileri karıştırarak doğum kontrol haplarımı arıyorum. Dört yıl önce ilk kez reçete edildiğimden beri haplarımı kullanmakta oldukça kötüydüm ama şimdi gerçekten ihtiyacım olma ihtimali olduğuna göre, muhtemelen düzenli olarak kullanmaya başlamalıyım.

Hiçbir zaman baba olmak istememiş bir adamdan yirmi yaşında yalınayak ve hamile kalmak istememe imkân yok.

Dün gece onları yanımda götürdüğüme yemin edebilirim.

Belki başka bir yerde bırakmışımdır diye dairenin etrafına bakıyorum ama hiçbir yerde yoklar.

Tam pes etmek üzereyken Doc, üzerinde siyah bir kot pantolon, dar siyah bir Henley ve motosiklet botları ile ofisinden çıktı.

"Hazır mısın?"

Başımı sallayıp etrafa bir kez daha bakıyorum. Geri döndüğümüzde onları aramayı unutmamam gerekecek.

Doktor elini cebine attı ve tam da aradığım şeyi çıkardı. "Dün gece düşürdüğünüzde bunlar çantanızdan düşmüş olmalı."

Rahat bir nefes aldım ve bunları ondan aldım. "Ben de tam bunları arıyordum!"

Elimi tutuyor ve beni ön kapıya doğru götürüyor.

Koridorda yürüdüğümünden beri ilk kez, tüm bu evliliğin sadece bir kolaylıktan daha fazlası olduğuna inanmaya başlıyorum.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

DOC

Rahmetli eşimle vakit geçirmek genellikle angarya bir işti.

Üniversitedeyken çok fazla değil, ama ondan sonra, evlendikten sonra, çocuk sahibi olma beklentisi onu çekiştirmeye başladı.

Kabul ediyorum, boktan bir kocaydım. Ona hiç çiçek almadım ya da randevuya götürmedim. Ne zaman dışarı çıksak, bunu o planlardı ve Boston'dayken mümkün olduğunca evden uzakta vakit geçirirdim.

Ama bu farklı. Isla farklı.

Onu koruma ihtiyacım ortaya andan itibaren bunu bilmem gerekirdi, ama tıpkı onun şimdi olduğu gibi ben de inkâr ediyordum.

Her sabah gittiği kafeye doğru yolun karşısına geçerken elini tutuyorum, böyle bir şeyi nasıl bilebileceğimi bilmiyormuşum gibi bana şaşkınlıkla bakmasını görmezden geliyorum. Ama benim tükürük ateşim onun hakkında bilmediğim hiçbir şey olmadığını öğrenecek ve geçen hafta evde olmamam onu izlemediğim anlamına gelmiyor.

Başlarda ona güvenmediğim içindi ama ilk birkaç günden sonra kendime engel olamadım. Her zaman nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmem gerekiyordu ve onu göremediğim zamanlarla zar zor başa çıkabiliyordum.

Yirmi yıl önce eğitimini tamamlamış biri için Chicago Üniversitesi'nde biraz fazla zaman geçirdim.

Tezgâhın arkasındaki kadın, sahibi olduğunu hayal meyal anladığım yaşlıca bir kadın, Isla'ya parlak bir gülümseme veriyor. Kısa gri saçları özenle taranmış ve biz yaklaşırken kahverengi gözleri parlıyor.

"Seni bugün göreceğimi sanmıyordum," diye gülümsüyor.

Isla'nın gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. "Senin meşhur keklerinden yemeden iki gün geçiremeyeceğimi bilmen gerekirdi Carol!"

Carol'ın gözleri bana dönüyor, hem beni hem de Isla'nın elini tutuşumu değerlendiriyor. "Peki bu çarpıcı beyefendi kim?"

Isla'nın gülümsemesi bir an için duraksıyor ama hemen düzeltiyor, bu konuda profesyonel olduğu anlaşıyor. "Bu benim-"

"Doktor." Elini sıkmak için boştaki elimi önüme attım. "Ben Isla'nın kocasıyım."

Tekrar aramıza bakarken şaşkınlığını gizleme zahmetine girmiyor. Bu itirafta onu en çok şaşırtan şeyin ne olduğundan emin değilim. Aramızdaki çok bariz yaş farkı. Muhtemelen benden hiç bahsetmemiş olması. Ya da Isla'nın düşmüş bir melek gibi görünmesi ve benim eski bir ajan gibi görünmem. İri yarı, huysuz, dövme ve karımdan bir karış daha uzun.

"Sizinle tanışmak çok güzel, Doktor." Bakışları yüzük olmayan Isla'nın eline düşmeden önce bana gülümsüyor. Hâlâ öyle.

O şeyi parmağına yapıştırmam gerekse bile yapıştırırım. Ya da daha iyisi, belki parmağına dövme yaptırabilirim. O zaman çıkarmasının imkanı yok.

Bu fikrin bir değeri var. Daha sonra düşünülecek bir şey.

"İkinize de ne getirebilirim?" Bakışları beklentiyle aramızda gezinirken soruyor.

Isla, yulaf sütlü buzlu chai latte siparişini tıkırdatıyor ve ben de sade kahvemi, kızımın geçen hafta her gün yemesini izlediğim bu keklerden ikisiyle birlikte sipariş ediyorum.

İtiraf etmeliyim ki, hiçbir zaman tatlıya düşkün olmadım, ama kadınının bu lanet olası unlu mamullerden hoşlandığı kadar hoşlandığı her şey iyi olmalı.

"Oturun, ben her şeyi getireyim." Bize gülümsüyor ve kahve makinesine doğru ilerliyor.

Isla bizi köşedeki cadde manzaralı bir masaya götürüyor ve ben onun karşısındaki koltuğa otururken kabine kayıyor.

"Evlendiğinizi kimseye söylediniz mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

İç çekti. "Ne diyeceğimi bilemedim ve sen ortalıkta görünmediğin için bunun reklamını yaptığımız bir şey olmadığını düşündüm."

"Yanlış tahmin ettin," diye .

Carol sıcak çikolata parçacıklı kekleri masaya getirdiğinde cevap vermek için ağzını açıyor. "Buyurun, kahveler fazla uzun sürmez."

İkimiz de sessizce teşekkür ediyoruz ve o gözden kaybolduğunda Isla çöreğe

Sol eli masanın üzerine çıkar çıkmaz, çok daha büyük olan elimle onu kavıyorum. Isla'yı her kucağıma aldığımda, ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum.

Bana kıyasla, ama aynı zamanda ne kadar iyi uyuyor gibi görünüyor.

"Evden çıkarken alyansını hiç taktın mı?" Başını sallıyor, elini elimden çekmeye zahmet etmiyor. "Bu bugün değişiyor, Isla. Eğer parmağını yüzüğüm olmadan bulursam sonuçlarından hoşlanmayacaksınız."

Kehribar rengi gözlerinde meydan okuma parlıyor. "Neden bu kadar önemli ki?" tersliyor.

"Çünkü sen benim karımsın ve tanıştığın her orospu çocuğunun benim olduğunu bilmesini istiyorum."

"Ben bir mal parçası değilim, Doktor." Masanın karşısından bana ters ters bakıyor. "Eğer bu alfa-patronluk saçmalığını sürdüreceksen bu iş yürümeyecek. Ben kendi akli ve duyguları olan bir insanım ve bu nedenle kendim için yetkin seçimler yapabilirim."

"Yapabilir misin, Isla?" Hırlıyorum. "Çünkü hatırladığım kadarıyla sen buraya taşınmadan önce çoğu gece dışarıda parti yapıyordun, okulu zar zor geçiyordun ve birlikte olduğun insanlar bilinen suçlulardı."

"Sen bilinen bir suçlusun," diye fısıldıyor. "Ya da en azından onlar için çalışıyorsun. Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Sen önce hayatımın neye benzediği hakkında hiçbir fikrin yok. Clarissa öldükten ve ailem kapandıktan sonra ne kadar yalnız olduğuma dair hiçbir fikrin yok. Benim hakkımda bir şey bildiğini sanma." Rahmetli karımdan bahsetmesi ve onun ölümünden benim sorumlu olduğumu dolaylı olarak söylemesi dikkatimden kaçmadı ama artık bu saçmalıklarla beni incitemez. Belki ilk tanıştığımızda ve mahvolmuş hayatını yüzüme vurduğunda derinlere inmişti ama şimdi değil.

Belki de şimdi onu tanıdığım ve kaybının derinliğini anladığım için, daha derin kesmesi gerekirdi, ama kesmiyor.

Carol kahvelerimizi getirdiğinde ayağa kalkıyor ve öfkesini hemen yaşlı kadına gülümsemekle değiştiriyor. "teşekkür ederim." "Benim için zevkti canım. Umarım Doc'u beni daha fazla görmesi için getirirsin. En sevdiğim müşterimin kalbini çalan adamı tanımak isterim."

"Elbette Carol."

Tezgâha doğru gözden kayboluyor ve ben merakla onu izlerken Isla koltuğuna geri dönüyor. Birkaç saniye önce dışarı çıkmaya niyetliydi. Peki kalmasına ne sebep oldu?

OTUZUNCU BÖLÜM

ISLA

Sonunda bir yerlere varacağımızı düşünmüştüm ama her zamanki gibi umut dolu kalbim beni yoldan çıkardı.

O bir pislik.

Ne var biliyor musunuz? Bu kelimenin onun hakkını verdiğini bile sanmıyorum, çünkü Doc kadar sinir bozucu biriyle daha önce hiç karşılaşmadım.

Tüm bunların benim için ne kadar zor olduğunu kavrayamıyorum. Tüm hayatımın benden koparılmasına hala alışmaya çalıştığımı anlayamıyorum. Şehir değiştirmeye, yeni bir okula başlamaya ve sınır tanımayan bir adamla yaşamaya nasıl zorlandığımı anlayamıyorum.

Buzlu chai'nden bir yudum alıyorum, sanki tüm hayal kırıklığının nedeni oymuş gibi lezzetli, tatlı ve baharatlı içeceğe bakıyorum ama Doc'a bakmaya bile cesaret edemiyorum.

Gitmeliydim ama kaba olmaya dayanamıyorum, özellikle de Carol bu hafta başında buraya geldiğimden beri bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamışken. Büyükanнем olacak kadar yaşlı olabilir ama şehirde tanıdığım tek insanlardan biri ve özellikle Doc'la ilişkimin ne kadar değişken olduğunu düşünürsek köprüleri yakmak istemiyorum.

İçkiler beri tek kelime etmedi ama gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyorum. Burada oturduğumuz süre boyunca gözlerini benden ayırmadığını bilmek için ona doğru bakmama gerek yok.

Beynim donmadan içkimi bitirebildiğim kadar çabuk bitiriyorum ve sonra tek kelime etmeden ayağa kalkıyorum.

"Nereye gidiyorsun, tükürük ateşi?" Doktor gürleri. "Eve."

Masadan kalkmadan, çöpümü tenekeye atmadan ve soğuk sokağa çıkmadan önce ona cevap verme şansı tanımıyorum. En azından sıcak bir yerde yaşayamaz mıydı? Dondurucu soğuktaki bir şehri diğerine değişmiş gibi

Tanıdığım en sinir bozucu insanla paylaştığım daireden başka bir yere gitmek istiyorum ama gerçek şu ki gidecek başka bir yerim yok. En azından onun beni bulamayacağı bir yere.

Ayrıca, henüz takip cihazını telefonumdan çıkarmaya vaktim olmadı.

Lobide hışımla ilerliyorum ve bastıkça daha hızlı gelmeyeceğini kabul etmeden önce asansör düğmesine üç kez basıyorum.

Ancak kapılar açıldığında tam arkamda duran Doc ile karşılaşıyorum, asansörün uzak tarafındaki aynada yansılarımız var.

Bunu nasıl yapıyor?

İçimi çektim ve asansöre doğru ilerledim, aramızda biraz mesafe bırakacağı umuduyla kendimi köşeye sıkıştırdım. Ama daha iyi bilmeliydim.

Kapı kapandığı anda üzerime atladı. Kocaman vücudu, gidebileceğim hiçbir yer kalmayana kadar beni duvara hapsediyor.

Kapana kısıldım ve bana zarar vermeyeceğinden emin olsam da Doc'u o kadar da iyi tanımadığımı fark ettim.

Ellerimi aramıza sokup onu geriye doğru itmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. "Bırak beni," diye bağıyorum.

"Hayır."

"Doktor," diye

uyarıyorum.

"Hayır dedim,

Isla."

Tartışmak için ağzımı açamadan dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni her öptüğünde olduğu gibi, ilk saniyeden itibaren sarhoş oluyorum. Ağzımı harap ederken, istediğini alırken ve beni ona vermeye zorlarken bu öpücükte nazik olan hiçbir şey yok.

Dizini bacaklarımın arasına sokuyor ve bana olan ihtiyacının kanıtını uyluğuma baskı yaparken hissediyorum. Tanrım. O lanet şeyi bu sabah gördüğümü biliyorum ama bu onun büyüklüğüne inanmamı kolaylaştırmıyor.

Öpücüğü daha da vahşileşirken içime giriyor. Dilinin her darbesi ve dişlerimizin her çarpışması bir öncekinden daha sert ve yardım edemiyorum ama her saniyesini seviyorum.

Göbeğim ihtiyaçla çarpıyor ve kendimi utanmadan ona karşı sürtünürken buluyorum, rahatlamak için çaresizim, ama kot pantolonum yolumda.

Boğazımdan umutsuz bir inilti kopuyor ve bir an için bu sestem utanıyorum. Daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştım. Ama sonra Doc'un cevabı geliyor, nefesimi kesen derin bir ilkel hırıltı ve tüm utancım eriyip gidiyor.

Avuç içleri vücudumdan aşağı kayarken ve kıcımlı kavrarken sert, ama beni yerden kaldırdığı anda, bacaklarımı etrafına sarıyorum, vücuduma ne kadar sert davrandığının tadını çıkarıyorum. Sertlikten hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama acının ısırtığı bağımlılık yapmıyorsa ne olayım.

Kapılar kayarak açılıyor ve beni kapımıza kadar taşıyıp kilidi açıyor. Bizi dairenin içinde dolaştırıyor, yatak odasının kapısını açıp beni yatağın ortasına bırakana kadar durmuyor.

Nefesim kesiliyor ve dudaklarım onun kirli sakallarından yanıyor ama yine de onun vücudu benimkini kaplayana ve dudakları benimkine tapınmaya geri dönene kadar kendimi boş hissediyorum.

Öpüşmemize ara vermeden, bir dirseğini kullanarak kendini yukarı kaldırıyor, diğer dirseği kot pantolonumla uğraşırken ağırlığını benden uzak tutuyor. Düğmeyi açıyor ve elini pantolonun ve külotumun altına daldırmadan önce hızlıca fermuarı kapatıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Doc. "Benim için sırlıslık oluyorsun, tükürük ateşi."

İnkâr edemeyerek yatağa doğru başımı sallıyorum. Daha önce hiç böyle ağrımamıştı ve olabilecek durdurmanın mümkün olmadığını bilmek için zihnini görmeme gerek yok. Olsaydı bile bunu istemezdim.

Ruhumun derinliklerinde bunun olması gerektiğini biliyorum. Her türlü boktan olabilir ve Doc bekaretimi teslim edeceğimi düşündüğüm son adam olabilir, ama doğru hissettiriyor.

Kalın bir parmağını içime sokuyor ve içimdeki tatlı noktayı bulduğu anda dudaklarına karşı çığlık atıyorum. Tepeden tırnağa titriyorum, serbest bırakılma ihtiyacı nefesimi kesiyor, özellikle de on iki saat önce orgazmımı mahvettiğini görünce.

Daha fazlası için çaresizce elini sıkıyorum. Daha fazla dudak, daha fazla dokunuş, daha fazla acı. Sadece ona ihtiyacım var.

"Bana çok muhtaçsın, Isla."

Doktor çitayı yükseltmeden önce dudaklarıma sırtıyor. Avuç içi klitorisime bastırıyor, en lezzetli basıncı verirken parmakları nefes nefese kalana kadar G noktama saldırmaya devam ediyor.

Yanağımdan aşağı, çenem boyunca öpücükler bırakıyor ve boynuma ulaştığında yumuşak eti ısırarak boğazımdan bir çığlık koparıyor. O kadar çok acıyor ki, az önce kan çekmediğine ikna olamıyorum, ama acı aynı zamanda beni kenara o kadar yaklaştırıyor ki, orada sallanıyorum, zevk ve acı arasında asılı kalıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Canını yaktığımda amın o kadar sıkı oluyor ki, tükürük ateşi. Mükemmel olduğunu biliyordum ama bu seni daha çok istememe neden oluyor."

İkinci bir parmağını içime sokuyor ve ben yıldızları görüyorum. Bütün oda eriyip gidiyor ve geriye kalan tek şey o oluyor. Onun dokunuşu. Nefesi. Sertliği.

"Doktor," diye bağıyorum. "Lütfen, lanet olsun, lütfen boşalmama izin ver."

Dişleri omzuma batmadan hemen önce inliyor ve acı beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Beni orada tutan tek şey, her düşüncemi büyüleyen, bir hafta önce hor gördüğüm adam ve şimdi ona karşı hissettiğim her şey bulanık ve kafa karıştırıcı. "Yalvarmana bayılıyorum, tükürük ateşi."

"Lütfen," diye hıçkırıyorum, hayal kırıklığı ve zevk gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor.

Öne doğru eğiliyor ve dilini gözyaşlarının düştüğü yol boyunca sürüklüyor ve bu hareket beni daha da yakınlaştırıyor. "Bana benim olduğunu söyle."

Nefesim göğsümde kekeliyor. Ben onun muyum? Ailemi parçalayan bir adama gerçekten ait olabilir miyim? Onu sevmek için kendime izin verebilir miyim? Onunla bir hayat kurabilir miyim? Bu evliliğin sürekli iddia ettiğim bir sahtekârlıktan daha fazlası olduğunu kabul edebilir miyim?

Boğazından ilkel bir hırıltı kopuyor ve gözlerim onun bakışlarıyla buluşmak için fırlıyor. Karanlıkta dans eden duygular beni içine çekiyor, ta ki benden bir şey isteyebileceğinden ve ona itaat etmek için dizlerimin üzerine çökeceğimden emin olana kadar. "Bana kendimi tekrar ettirme, Isla."

"Ben seninim," diye fısıldıyorum ve dilimde bıraktıkları tattan nefret etmediğimi fark ediyorum.

"Bir daha," diyor, boyu her ikimizin de kotunun üzerinden kalçama baskı yapıyor.

"Ben seninim," diye tekrarlıyorum bu sefer biraz daha yüksek sesle.

"Sen benimsin, Isla. Bu lanet gezegende seni benden uzak tutabilecek hiçbir şey yok çünkü seni her zaman bulacağım ve her zaman bana geri getireceğim."

Tartışmak için ağzımı açamadan, üçüncü bir parmağını içime bastırıyor, beni acı noktasına kadar geriyor ve göğsümün etini ısıyor, vücudumdan bir çılgılık ve hayatımın en yoğun orgazmını koparıyor.

Bu sefer, yıldızlar görüşümde canlandığında, onlarla savaşmaya zahmet etmiyorum. Bedenimi Doc'a teslim ediyorum ve beni kırmayacağına güveniyorum.

Ve belki de bu yaptığım en büyük hataydı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

DOC

Amcığı parmaklarımı o kadar sıkıyor ki, orgazmını vücudundan çekip çıkarırken parmaklarımı zorlukla sokup çıkarabiliyorum.

Isla'nın başı yatağa geri itiliyor ve vücudunu serbestçe kullanmama izin veriyor. Ve ben de onunla koşuyorum. Ulaşabildiğim her santim derisini emiyor, yalıyor ve ısıyorum, onu izlerimle kaplamak için çaresizim.

Ona sahip çıkma ihtiyacı o kadar güçlü ki bunu zar zor düşünebiliyorum ve tükürük ateşimin her bir parçasına sahip çıkmadan rahat edemeyeceğimi biliyorum.

Söylediğim sözlerin ne kadar doğru olduğunun farkında değil. Kaçabileceği, benden saklanabileceği, onu bulamayacağım hiçbir yer yok. O benim ve kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim, onun bile.

Isla'nın vücudu gevşiyor ve elimi külotundan ve kot pantolonundan çekip hızla kıyafetlerini çıkarmaya başlıyorum. Orgazmdan inerken, düşüncelerinin tekrar içeri girmesine izin verdiğinde olacağından daha uyumlu ve bu olmadan önce onu çıplak bırakmayı tercih ederim.

Açtığım her tene öpücükler konduruyorum ve bütün gece onun çıplak bedenini kendime bastırmış olmama rağmen, onu görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor.

Botlarını ayağından çekip pantolonunu ve iç çamaşırını hızlı bir hareketle aşağı indirirken bana göz kırpmıyor ama beni durdurmak için hiçbir hareket yapmıyor. Belki de bunun anlamsız olacağının farkındadır. Ya da belki şu anda kaçamayacak kadar kemiksizdir.

"Şu güzel amına bak, tükürük ateşi," diye inliyorum, kotumun içinden ağrıyan sikimi avuçlayarak. Şimdiye kadar hiçbir kadın soğukkanlılığımı ellerimden alıp üzerinde tepinme yeteneğine sahip olmamıştı ama Isla farkında olsa da olmasa da bunu yapıyor. "Çok kabarık ve sikim için yalvarıyor."

Gözleri korku ve sıcaklık karışımıyla parlıyor ama ben daha ne olduğunu anlayamadan kendini yukarı itiyor. İlk başta, kaçmaya çalışacağını düşünüyorum, bu sadece horozumun onun için daha sert atmasını sağlayacaktı, ama bunun yerine

yatağın üzerinde sürünüyor, gömleğini başından çekiyor ve onu siyah dantelli bir sütyenden başka bir şeyle .

Sikeyim.

Beni her seferinde şaşırtıyor ve onlardan her zaman nefret etmiş biri olarak, kendimi bir sonraki seferde ne yapacağını merakla beklerken buluyorum.

Bacaklarımın arkası köşedeki koltuğa değene kadar geriye doğru adım atıyorum ve Isla'nın her hareketimi izleyişini nefesimi tutarak izleyerek içine düşüyorum.

Yavaşça, her hareketimi yakaladığından emin olarak, kemerimi çözüyorum ve aletimi sınırlardan kurtarmadan önce pantolonumu hızlıca çözüyorum.

Isla'nın yanaklarındaki allığın çiçeklenmesini izlerken elimi avucumun içine alıp birkaç kez hızlıca pompalıyorum. Böyle olduğu zaman çok güzel oluyor. Filtresiz. Kaygısız. Nefes nefese.

"Neden buraya gelip o güzel ağzının bana laf yetiştirmekten başka neler yapabileceğini göstermiyorsun?" Sırıtiyorum.

Gözleri meydan parlıyor, ama sonra tekrar sikime dönüyor ve yataktan kayarak bana doğru bir adım atıyor.

"Hayır," diye homurdandım.

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı ama durdu ve ona ne yapmasını söyleyeceğimi bekledi.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum ve o da hemen itaat ediyor, ondan yapmasını istediğim şeyi fazla düşünmesine izin vermiyor ve bu düşünce dudaklarıma memnun bir gülümseme getiriyor. Zıpla dediğimde tereddüt etmeden yapacağını öğrenecek. Ben sabırlı bir adam değilim ve onunla birlikte olmayı öğrenirken, seks ödün vereceğim bir zaman değil.

İnliyorum ve sikimi daha sıkı yumrukluyorum. Benim için diz çökmüş, tereddüt etmeden yerine getireceği bir sonraki emrini bekleyen lanet bir rüya gibi görünüyor.

"Sürün."

Gözleri çatışmayla parlıyor ve bir an için tartışıp tartışmayacağını merak ediyorum. Ne olursa olsun sürünecek, ama ona bu kadar takıntılı olmamın bir nedeni de ateşi. Çünkü o asi ve biraz da umursamaz. Temkinli olduğu kadar vahşi de.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve yavaşça bana doğru ilerliyor, gözleri altındaki halıya düşüyor. Ama bu işe yaramayacak.

"Gözlerini benden ayırma Isla," diye homurdanıyorum.

Bakışlarını benimkilere dikeyor ve yanaklarından boynuna doğru yayılan kızarıklığının boyutunu görüyorum ama gözlerinde başka bir şey var. Benim tükürük ateşimin yapabileceğinden emin olmadığım bir şey. Teslimiyet.

Kalçalarımın arasında, yüzü sikimle aynı hizada durduğunda, hemen ağzına sokmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu sabah boşalmış olabilirim ama onu ilk gördüğüm andan beri yüzünü sikme ihtiyacı hissediyorum ve şu anda soğukkanlılığımı zar zor koruyabiliyorum.

"Eller arkaya. Onları hiçbir koşulda hareket ettirmeyin. Anladınız mı?"

"Evet," diyor usulca, ona verdiğim talimatlara hızla uyuyor.

Böyle olduğunda çok tatlı oluyor. Meydan okuması eriyip gitti. Bir yanım onu zorlamak, karşı koymaya başlamadan önce ne kadar ileri gideceğini görmek istiyor. Ama bugün değil. Onu sınırlarının sonuna kadar zorlayacağım ama henüz sınırlarını aşmasına izin vermeyeceğim.

Isla kendimi okşayışımı izliyor, gözbebekleri şehvet ve korku karışımıyla kocaman açılmış. Ama söz konusu ben olduğumda korkacak hiçbir şeyi olmadığını bilmeli. Onun acı çektiğini görmek hoşuma gidiyor olabilir ama onu asla geri dönemeyeceği bir şekilde incitmek ve bu onu biraz rahatlatmalı.

"Benim için ağzını aç, tükürük ateşi."

Uyduğu anda, bir elimle saçlarını, diğer elimle de sikimi kavırıyorum ve dirençle karşılaşana kadar ilk birkaç santimi ona yediriyorum.

Ağzı tam bir cennet. Çok sıcak. Çok ıslak. Ve dudaklarını etrafımda kapatır kapatmaz, dili keşfetmeye başlıyor. Çıldırııcı bir şey.

Onu daha derine iterken saçlarını tutuşum sıkılaşıyor, güzel küçük ağzına ne kadar sokabileceğimi görmek için sınırları test ediyorum.

Isla kendini hafifçe yeniden konumlandırarak boğazının daha derinlerine inmeme izin veriyor ve ağzımdan kaba bir hırıltıyla dökülen küfürler dizisi herkesin yüzünü kızartabilir.

"Siktir," diye . "Benim için çok iyi bir kız oluyorsun, tükürük ateşi."

Sikimin etrafında inliyor ve sözlerimi duyunca gözleri zevkle parlıyor. Kızımın övgü dolu bir sapkınlığı olması hiç de şaşırtıcı değil.

"Benim için iyi bir fahişe olacak mısın, Isla?"

Dizlerinin üzerinde kayıyor ve kalçalarını birbirine nasıl sürttüğünü kaçırmıyorum. Bunu da seviyor.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Öyle bir şey yok. Ben uygun gördüğümde sana zevk vereceğim, bir an bile erken değil."

Gözlerinin kehribar rengi kararıyor, ama nefesini tutup söyleneni yapıyor, kalçalarını aralıyor ve ne kadar ıslak olduğunu görmeme izin veriyor. Kendimi onun güzel amına bir kez gömdüğümde, asla ayrılmak istemeyeceğime dair bir his var içimde. Belki de Storm'un beni biraz ara vermeye zorlaması iyi bir şeydir.

Kendi salıverilmem bana doğru geliyor, ama bugün onun ağzına boşalmayacağım.

"Yüzünü sikeceğim, tükürük ateşi," diyorum ona, itmek için kendime yer açmak için hafifçe yeniden konumlanırken.

Acımasızım. Amını sikmeyi planladığım kadar sert bir şekilde ağzını da sikiyorum ve sanki önümde diz çökmesi için yapılmış gibi her hamleyi kabul etmiyorsa ne olayım.

Omurgamın tabanındaki karıncalanma geri dönüşü olmayan bir noktaya yaklaşıyor, ama duramayacak kadar iyi hissettiriyor.

Isla'nın amcığı bana duyduğu ihtiyaçla parılıyor ve ancak bu şekilde kendime hak verebiliyor ve gürültülü bir patlamayla ağzını sikimden çekebiliyorum.

Bana bakıyor, gözleri vahşi ve filtresiz, saçları tuttuğum yerden karışmış ve vücudu ihtiyaçtan titriyor.

Evet. Onu böyle seviyorum.

Isla'nın benim için mükemmel olduğunu zaten bilmiyordum, onu dizlerinin üzerinde görmek bunu doğruladı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ISLA

Bakire olabilirim ama zamanında birkaç kez oral seks yapmışlığım var.

Ama size söyleyeyim, hiçbiri o kadar ateşli değildi. Olsalardı, bekaretimi gözümü onlara teslim ederdim.

Doc tam da beklediğim gibi bir alfa erkeği ama gözlerindeki karanlık beni korkutmalı. Ters yöne doğru koşmam gerekirdi. Ağzımı acımadan sikmesi bile bir kaçış planı bulmamı sağlamalıydı.

Onun yerine, altımdaki halıya damlıyorum.

Dürüst olmak gerekirse yatak odasında itaatkâr olacağımı hiç düşünmemiştim. Olsa olsa, en azından birazcık kontrolün bende olmasını isterdim. Ama bunun gerçeklerden en uzak şey olduğu çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, vücudum ihtiyaçla titreşiyor. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Yakında boşalamazsam varlığım sona erecekmiş gibi hissetmenin mümkün olduğunu bile düşünmemiştim. Bu çok dramatik, ama hey, 1.80 boyundaki bir tanrı seni onun için diz çöktürdüğünde dramatik olamıyorsan, ne zaman olabilirsin ki?

Doktor sikini birkaç kez okşuyor ve bakışlarım onun devasa boyu ile içimde kabaran aynı şehvetle dolu gözleri arasında gidip geliyor. Omuzlarında acı verici görünen bir gerginlik var ve kontrolünü zar zor elinde tuttuğunu fark ediyorum.

Ucunda bir damla ön sperm toplanıyor ve başparmağına doğru kaydırıyor. Öne uzanıyor, dudaklarıma silerken gözlerimi tutuyor.

İnliyorum, onun tadı sadece daha fazlasını arzulamama neden oluyor.

"Bu güzel ağız her fırsatta kullanacağım, tükürük ateşi," diye gürlüyor.

"Bunu ister miydin?"

"Evet," diye

nefes alıyorum.

"Aferin kızıma."

Övgü karşısında vücudumu bir ürperdi kaplıyor ve bunun üzerinde çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bu adam tarafından övülmekten hoşlanmak istemiyorum, ama konu ona geldiğinde zihnimin ve bedenimin aynı sayfada olmadığı açık hale geldi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kollarını bana doluyor ve sandalyeden kalkarken aynı anda beni kaldırıyor. Ani yükseklik karşısında küçük bir çığlık atıyorum ve bedenimi onun bedenine sarıyorum.

Lanet olsun, ne kadar uzun.

"Yükseklik korkun mu var?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüveriyor. *Ortamı mahvettin, aptal*, diye kendimi azarlıyorum.

Kıkırdar ve başını sallar. "Hayır spitfire, korktuğum tek bir şey var."

"Oh." Kızardım. "Örümcekler mi?"

Beni yatağın ortasına yatırıyor ve bedenimi kendisinden çok daha büyük olan bedeniyle örtüyor. "Beni korkutan tek şey seni kaybetmek."

Kalbim keleklerle dolup taşarken ona bakıyorum. Başka bir erkek olsaydı, sikini ıslatmak üzere olduğu için beni pohpohladığını düşünürdüm, ama Doc bana zahmet edecek bir erkek gibi gelmiyor. Ben zaten kesin bir şeyim.

Dudaklarımı tek bir kelime bile etmeden bana her şeyi anlatan yavaş bir öpücükle yakalıyor ve kollarımı boynuna dolayarak, aramızdaki tek şey gömleği ve kalçalarını saran kot pantolonu olana kadar onu kendime çekiyorum.

Geri çekildiğinde nefesim kesiliyor, karanlık gözleri göğsümde attığını hissettiğim aynı duyguları aktarıyor.

Çok zorba olabilir. Beni çıldırtabilir ve bir haftadan biraz fazla süredir tanıdığım bir adam için fazla sahiplenici olabilir. Ama aynı zamanda benim güvenli yerim oldu. Etrafta olmadığına bile varlığını hissediyorum ve belki de bilinçaltımda dün gece Bella ile dışarı çıktığımda bunu biliyordum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve tişörtünü başının üzerinden çekerek odanın diğer ucuna fırlatıyor ve bana kaslı, dövmele göğsünün mükemmel görüntüsünü veriyor.

Tanrım, bu adam. Spor salonunda mı yaşıyor? Çünkü her parçası şişkin ve belirgin. Tanıdığım çoğu erkekten daha formda ve onların iki katı yaşında.

Gözlerimin vücudunda nasıl dolaştığını fark edince sırtıyor ama ben utanmıyorum. Adam çok ateşli ve ben de fırsatım varken manzaranın tadını çıkaracağım.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun, tükürük ateşi?" Kıkırdıyor.

"Kot pantolonunu çıkardığında bundan çok daha fazla keyif alacağım," diye tersliyorum.

Başı geriye düşüyor ve odayı dolduran gür kahkahası tahrik olmama engel olamıyor. "Dileğin benim için emirdir."

Ayakkabılarını ve pantolonunu çabucak çıkarıyor ve sonra yatakta sinsice ilerliyor, bakışları üzerimde geziniyor ve izinde bir kızarıklık bırakıyor.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Sanki aynı anda hem beni yemek hem de bana tapmak istiyormuş gibi. Sanki nefes alma sebebi önünde uzanıyormuş gibi. Sanki ona hissettirdiklerimden dolayı beni cezalandırmak ve aynı sebepten dolayı beni sevmek istiyor.

Bu dört harfli kelime beni sersemletiyor, kimseye karşı hissedemeyeceğimden korktuğum bir duygu. Aşkın çok yıkıcı olduğunu gördüm. İşler yolunda gitmediğinde teyzemin kendi kabuğuna dönüşmesini izledim. Annemle babamın birbirlerine aşık olmadıklarını, mecburiyetten ve aşinalıktan dolayı birlikte kaldıklarını gördüm. Bunu kendim için isteyebileceğimi hiç düşünmedim çünkü bu çok büyük bir riskti.

Ama Doc'a bakarken, gözleri benimkilere kilitlenmişken, çoktan düştüğümü fark ediyorum. Hem de sert bir şekilde. Ve beni yakalayabilecek tek kişi, aynı zamanda beni çıplak elleriyle parçalayabilecek kişi.

Doc yatakta sürünerek ilerliyor, dizleri şilteyi itiyor ve ayrılmış kalçalarımın arasına girene kadar üzerimde ilerliyor.

Tanrım, bu gerçekten oluyor.

İlk seferimde hep gergin hissetmeyi beklerdim ama şu anda hiç de öyle değilim. Ona ihtiyacım var. Vücudunun bedenime baskı yapmasına ve sikişimin içinde hareket etmesine ihtiyacım var. Sadece onun beni tekrar bir araya getirmesi için parçalanmaya ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var.

Aletin başını ıslak kıvrımlarımın arasından geçirirken ağırlığının çoğunu bir dirseğinin üzerinde tutarak kendini destekliyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor, konuşamıyorum, ona söylemem gerektiğini fark ettiğim için zar zor nefes alabiliyorum.

Ona söylememem adil mi?

Gerçekten bilmesi gerekiyor mu?

Bu çatışma dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, giriş kapıma dayandığını fark etmiyorum.

durması gerektiğinin işareti.

"Doktor," diye fısıldadım. "Yapmam gereken..."

İleri doğru bastırıldığında kesiliyorum ve kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek bir çığlık atıyorum. Beni inanılmaz bir şekilde gererken acı tüm bedenimi yakıyor.

Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve az önce çözdüğü şeyi düşünürken uzun saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz.

Bilmeden bekaretimi aldı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DOC

O lanet bir bakire. Ya da

en azından öyleydi.

Neden bana söylemedi?

Neden bana bir şey söylemedi ki? Yoksa söylemek üzere olduğu şey bu muydu?

ittüğimde bana söylemek üzere miydi?

Tereddüt etmediğinden emin olmak için kontrol ettim. Ben pisliğin tekiyim ama onu istemediği bir şey için asla zorlamazdım. Ama hiç tereddüt etmedi. Bana hayranlığa benzer bir şeyle baktı. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı ve umarım ondan başka kimse bakmaz.

Çünkü bunu bana vererek, onun ilki olmama izin vererek, onu asla bırakmayacağımı bilmeli çünkü aynı zamanda onun son ve tek çocuğu olacağım.

"İsla," diye hırlıyorum, ses boğazımdan çıkarken zar zor insani çıkıyor.

"Ben de sana söyleyecektim," diye fısıldıyor. "Özür dilerim. Olayı büyütme istemedim."

Gözlerimi kapatıyorum, içinde sikim olmadan nefes alamayana kadar onu becermek istememe rağmen bedenimin onunkinin üzerinde hareketsiz kalmasını istiyorum. Ona bilseydim daha nazik davranacağımı söylemeyeceğim, çünkü bu yalan olurdu.

Yumuşak ya da yavaş davranmam. Bu benim doğamda yok, ama en azından bu konuda tam bir pislik olmamaya çalışabilirdim.

"Siktir, İsla."

"Özür dilerim." Sesindeki acı beni ona sahip olma, onu elimde tutma, benim olanı alabilecek her şeyden ve herkesten koruma ihtiyacımdan çekip çıkarıyor.

"Kızgın olduğumu mu düşünüyorsun?" "Değil misin?"

Kıkırdıyorum, ses alçak, derin ve mizahtan yoksun. "Hayır, küçük tükürük ateşi. Kızgın değilim. İçine giren ilk erkek olduğum için kendimden geçmiş durumdayım. Kontrolümü kaybedip döllerimle dolana kadar seni sikmeme ve hayatının geri kalanında seni bu şekilde tutmama beş saniye kaldı. Ama kızgın değilim."

"Oh."

"Bana benim olduğumu söyle," . "Ben seninim," diye fısıldıyor.

"Bu amcık kime ?" "Bana," diyor meydan okurcasına.

Elimi hassas klitorisine indiriyorum ve amcığı etrafımda sıkılaştırken boğazından bir çığlık çıkarıyorum. Evet, kızım kesinlikle biraz acıdan hoşlanıyor. "Tekrar dene."

"Doktor, lütfen." Kalçalarını oynatıyor, umutsuzca hareket etmemi sağlamaya çalışıyor ama soğukkanlılığım yerimde durmamı sağlayacak kadar güçlü. Sadece.

"İsla," diye homurdanıyorum.

İçini çeker ve kendini toparlarken gözlerinin kapanmasına izin verir. "Bu senin."

"Benimki ne, tükürük ateşi?"

"Amım," diye mırıldanıyor, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Kesinlikle haklısın." Kalçalarımı ileri doğru itiyorum, aynı anda dudaklarım onunkilere çarpıyor ve çığlığını yutuyorum.

Amcığı hayal edebileceğimden daha iyi hissettiriyor ve eğer yolumu bulursam, tüm günlerimi onun içine gömülerek geçireceğim.

Kendimi derinden tutuyorum, amının etrafımda çırpınışının tadını aynı zamanda kendimi çok erken üflemeden alıkoymaya çalışıyorum. Ondan önce boşalmayı reddediyorum. Bana sorarsanız bu kabul edilebilir bir şey değil.

İsla'nın vücudu benimkinin altında gergin ve onun kontrolüm dışında acı çekmesi fikrinden nefret ediyorum. Orgazmını mahvetmek ya da kıcına şaplak atmak bir şey, ama istemeden onu incitmek bambaşka bir hikaye.

Öpüşmemize ara verip ona bakıyorum. Çok güzel görünüyordu. Dudakları öpücüklerimden ve sikimden şişmiş. Göz bebekleri kocaman açılmıştı. Saçları yatağın üzerinde dağınık bir hale gibi. Mükemmel bir kadın.

"İyi misin?"

Yastıklara karşı başını sallıyor. "Sana bunu söylememe gerek olduğunu sanmıyorum ama oldukça irisin."

Kıkırdıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve oradaki narin deriyi ısıırıyorum. "Egom için çok iyisin, tükürük ateşi."

Gülüyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en inanılmaz ses. Diğer insanları güldürmekle hiç ilgilenmedim ama Isla'yı eğlendirmekle ilgili öyle bir şey var ki neredeyse huysuz bir pislik olmaktan vazgeçmek istiyorum. Neredeyse.

"Sadece rahatla, Isla. Bunu iyi hissettireceğim, söz veriyorum."

Yorgana karşı başını sallıyor ve kalçalarını kaydırarak yumuşak bir iniltiyle benimkilerle buluşmak üzere kaldırıyor. "Hazırım," diye mırıldanıyor. "Lütfen sik beni."

Boğazımdan tanımadığım bir ses yırtılıyor, hırıltı ile kükrete arasında bir yerde ve sonra hareket ediyorum. Kalçalarım tekrar tekrar onunkilerle buluşuyor, amının etrafıma sarılmış hissi beni bu noktada olmak istediğimden daha fazla kenara yaklaşıyor. Bu çok iyi.

Isla'nın yüzündeki acı kayboluyor ve onun yerine hak etmediğim saf bir hayranlık ifadesi beliriyor. Bana bakıyor, dudakları hafifçe ayrılmış, tırnakları omuzlarıma batıyor ve eğer onun benim için o olduğunu zaten anlamamış olsaydım, bu o an olurdu.

Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı ve umarım bakan tek kişi o olur.

İnlemeleri odayı dolduruyor ve eğer bu şimdiye kadar duyduğum en güzel lanet ses değilse, bu benim yükümü boşaltmaya ne kadar yakın olduğum için iyiye işaret değil.

"Kahretsin, tükürük ateşi," diye inliyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve narin etini ısıırıyorum. Yarın benim izlerimle kaplı olacak ve eğer gibi olursa, her zaman öyle olacak.

Dizlerini daha yukarı itiyorum, böylece ona vurmak için daha iyi bir açı elde ediyorum.
spot.

Gözleri hızla kırılmadan önce bir an için kafasının içinde geri döner Bana geri döndü, talimatlarını hatırladı. Benim için ne kadar iyi bir kız. "Benim için gelecek misin, tükürük ateşi?"

Başını sallıyor. "Lütfen, Doktor. Buna ihtiyacım var."

Sikmek. Taşaklarım kalkıyor ve tam şu anda onu döllerimle doldurmamak için tüm konsantrasyonumu harcıyorum.

Öne doğru eğilip dövmeli elimi boğazına doluyorum ve ikimizden de bir inilti yükseliyor. Narin boynu, kocaman elim etrafına dolanmışken daha da öyle görünüyor ve amının etrafımda sıkışmasına yetecek kadar baskı uyguluyorum.

"Elim boğazındayken çok güzel görünüyorsun, tükürük ateşi." Isla'nın beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına sürükleyeceğini bilsem bile, etrafımda dönmesi için çaresizce itişlerimin hızını artırıyorum.

Sözlerim üzerine boğuk bir inilti çıkarıyor ve amcığı çırpınarak bana neredeyse orada olduğunun ilk işaretini veriyor.

Evet.

Onu doldurmak için sabırsızlanıyorum. Döllerimi o kadar derine gömmek için sabırsızlanıyorum ki, ilerleyen günlerde hâlâ benim gibi kokacak.

Yanakları pembeleşene ve gözleri korku ve arsız şehvet karışımıyla parlayana kadar elimi boğazında sıkıyorum. Bu bakış neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Ama ondan önce boşalmayı reddediyorum.

Boştaki elimle kalçasını kavrayıp onu yerinde tutuyorum, böylece onu acımasızca sikebiliyorum. Hayatımın en iyisi olacağını bildiğim bir serbest bırakmanın peşindeyim.

"Gelsen iyi olur Isla," diye alay ediyorum.

Ve öyle de yapıyor. Amcığı sikimi boğacak kadar sıkılaşıyor ve ben onun üzerinde zar zor hareket edebiliyorum. Bundan sonra gördüğüm her ıslak rüyanın yıldızı olacak bir çılgılık atarken gözleri kafasının içine doğru yuvarlanıyor.

Vücudu titrerken salgısı her iki kalçamızdan aşağı akıyor.

Be

n. Taşaklarım kalktı, daha fazla dayanamadım ve onu siktim. vahşi bir terkediş. İtişlerim sert ve hızlı, ve onun amı beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar sağıyor.

Ona çarpıyorum ve kendimi olabildiğince derin tutuyorum, içine sıcak cum atıyorum ve kök salmasını umuyorum. Ama bunun gerçekleşmesi uzun sürmeyecek.

Doğum kontrol haplarını değiştirdiğim için kendimi suçlu hissetmeliyim. Ama hissetmiyorum.

Bebeğime ne kadar erken hamile kalırsa o kadar iyi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ISLA

Kalbim göğsümde ağır ağır atıyor ve tek duyabildiğim kendi nefes alışım.

Vay anasını.

Doc ile seksin yoğun olacağını biliyordum ama kendimi buna asla hazırlayamazdım. Bana ihtiyacım olanı verdiğinden emin olurken vücudumu kendi zevki için kullanma şekli hayatımın geri kalanında içimde yer edecek.

Ona bakıyorum, siki hâlâ içimdeyken kasları gevşemeye başlıyor.

Gözleri hâlâ bağlı olduğumuz yerden benimkilere kayıyor, karanlık bana bakarken göreceğimi hiç düşünmediğim duygularla dolup taşıyor. Bırakın onu, hiç kimseden ummaya cesaret edemediğim duygular.

Dirseklerinin üzerine çöküyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak nazikçe okşuyor. Vücudunda yumuşak bir kemik olmasını beklediğim bir adam değil, ama bana davranış şekli, sert dış görünüşünün altında var olduğunu düşünmediğim adamın kimse izlemediğinde gördüğüm anları, sadece ona daha çok aşık olmamı sağlıyor.

Uzun süre öyle kalıyoruz, dudakları dudaklarımda üzerinde geziniyor, aleti acıyan amımın içinde yumuşuyor ve babam bana hor görmem öğretilen bir adamla evleneceğimi söylediğinden beri ilk kez tam da olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

Önümüzdeki yolda tümsekler olmayacağını düşünecek kadar saf değilim, çünkü Doc ve ben ikimiz de olmaması için çok inatçıyız, ama artık kaçmak istemiyorum. Chicago'dan ve kocamdan uzaklaşmanın bir yolunu bulmak istemiyorum.

Burada onunla olmak istiyorum. Birlikte yolumuzu bulmak istiyorum. Ve bu düşünce beni hayatımda hiç hissetmediğim kadar savunmasız hissettiriyor.

Ya Doktor aynı şeyi hissetmiyorsa?

Ya bu sadece onun kötü bir durumdan en iyi şekilde faydalanmasıysa? Ya hissettiğim her şey tek taraflıysa?

Öpüşmeyi kesip omuzlarını hafifçe itiyorum, kafamı toparlamak için aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor.

Clarissa Teyze öldüğünden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da kendime savunmasız olma izni veremeyeceğim ve kesinlikle kimsenin zayıflığımı görmesine izin veremeyeceğimdir.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Doktor, içinde defalarca kendimi kaybedebileceğim karanlık gözlerle bana bakıyor.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diye fısıldıyorum. Sesimin bozulmayacağına güvenmiyorum ve yeniden toparlanmam gerekiyor.

"Henüz değil."

"Doktor, lütfen."

"Hayır. Kokumu senden temizlemene hazır değilim."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok mantıksız davranıyorsun."

"Sana hiç mantıklı bir adam gibi göründüm mü?"

Öfkelendim. "Çok ağrım var ve çarşaflara kan sıçramaması için temizlenmem gerekiyor."

"Birazcık kan umurumda mı sanıyorsun, tükürük ateşi? Sikim hala o mükemmel amcığının içindeyken bu çarşaflar umurumda mı sanıyorsun?"

Gözlerimi kapatıp derin derin nefes alıyorum ve düşme tehlikesi geçiren gözyaşlarımı umutsuzca engellemeye çalışıyorum. Neden her fırsatta benimle tartışmak zorunda?

Nasırlı parmaklar yanağıma dokunuyor ve gözlerim onun endişeli bakışlarıyla buluşmak için açılıyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey," diye çıkışıyorum. "Sadece işlemem gerekiyor ve sen bu konuda gereksiz yere zorluk çıkarıyorsun."

Birkaç saniye daha beni düşündükten sonra sonunda vazgeçiyor. Vücudunu dikkatlice benimkinden kaldırıyor ve siki acıyan amımdan kayarken irkiliyorum. Bunu günlerce hissedeceğim.

biraz mesafe koymak için çaresizce ondan uzaklaşmak için hareket ediyorum, ama beni hızla tekrar yatağa yapıştırıyor.

"Doktor," diye bağırdım.

"Bir saniye, tükürük ateşi." Gözleri amıma yapışmıştı ve neye baktığına baktığımda dehşete kapıldım.

Uyluklarımdan aşağıya, içinde kırmızı çizgiler olan toplu salgılarımız damlıyor. Yanaklarım o kadar ısınıyor ki utancımı örtmek için çaresizce Doc tarafından tutulan kollarımı çekiştiriyorum. Bu çok utanç verici.

Ama sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı. Parmaklarını döllerinin arasında gezdiriyor ve onları tekrar içime gömüyor, salıverilmesini olabildiğince derine itiyor. Aşırı uyarılmış G noktamı birkaç kez fırçalıyor, onları çıkarmadan önce boğazımdan boğuk bir inilti koparıyor.

Bitirip bitirmediğini sormak için ağzımı açıyorum ama sanki bunu bekliyormuş gibi uzanıp parmaklarını dudaklarımın arasına sokuyor.

"Em," diyor.

Ona bir saniye daha bakıyorum ama sonuçta bana söyleneni yapmaktan başka seçeneğim yok. Her zamanki gibi, tüm kartlar onun elinde ve ben güçsüzüm.

Dudaklarımı parmaklarının etrafına kapatıyorum ve dilimi parmaklarının etrafında döndürüyorum, karanlık bakışlarını tutarken beni beslediği her şeyi yalayıp yutuyorum. Beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi görünüyor ve kalbim olmasını dilediğim adam için ne kadar ağrısa ve içim ne kadar acısa da buna karşı çıkmazdım.

"İyi kız," diye övüyor. "Tadımızı beğendin mi?"

Parmaklarının etrafında başımı sallıyorum, beni beslediği şeyi yutmuş olmama rağmen hala onları emiyorum.

"Mükemmelsin," diye inliyor, parmaklarını ağzımdan çekip hızla başını eğerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seni o kadar uzun süre ve o kadar sık sikeceğim ki sikimi sürekli içinde hissedebileceksin."

"Doktor," diye uyarıyorum.

Kıkırdıyor ve vücudunu benimkinden kaldırıyor. "Fikrimi değiştirmeden önce git işe."

O bunu yapamadan yataktan yuvarlanıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak hızla banyoya giriyorum.

Buraya gerçekten girmek isterse girebileceğini bilsem de kilidi yerine oturtuyorum. Ama en azından mahremiyet yanılısamasına sahibim.

Dönüp kapıya yaslanıyorum ve sırtımdaki soğuk ahşabın ısınan tenimi serinletmesine izin veriyorum.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, bir plana ihtiyacım var. Doc'a zaten aşık olduğumdan daha fazla aşık olmama izin veremem, çünkü kaçınılmaz olarak benden bıktığında, düşüşten sağ çıkamayacağım.

İşimi hızlıca halledip ortalığı temizliyorum. Her hareket ettiğimde amım acıyor ama bu bana Doc'la az önce yaptığımız şeyi de hatırlatıyor,

ve her saniyesinin ne kadar doğru hissettirdiğini. Bu kadar doğru hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilir?

Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve kendimi sabitlemek için leğene yaslanıyorum. "İsla?" Kapıdan Doktor'un endişeli sesi geliyor ve düşmek üzere olan gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

Gerçekçi olmak gerekirse şu anda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu öğleden sonra evden ayrılmak için uydurduğum her türlü saçma nedeni anlayacaktır, bu yüzden plan yapmak için biraz alanım olana kadar duygularımı maskeleyen bir yolunu bulmalıyım.

"Bir saniye içinde çıkacağım."

"Bize yemek hazırlayacağım. Benimle mutfakta buluş." Doktor yemek yapıyor mu?

"Tamam."

Kapıyı yavaşça açıp yatak odasına göz atmadan önce yüzüme su çarpıp yanaklarımdaki sıcaklığı temizliyorum. İçeride olmadığından emin olduktan sonra çekmecelerime doğru ilerliyorum ve Doc'un uyumam için ısrar ettiği Henley'lerinden birini çıkarıyorum.

Ona itiraf edeceğimden değil ama onun kıyafetlerini giymek bana hayatım boyunca aradığım huzuru veriyor. Kendime karşı gerçekten dürüst olursam, bu duygunun sorumlusu o.

Giyindikten sonra salona geçiyorum ve Doc'u mutfakta görüyorum, ocakta bir şeyler karıştırırken çıplak sırtı bana dönük. Sırtının tamamını kaplayan bir dövme var ve şimdiye kadar onu inceleme fırsatım olmamıştı. Tam renkli bir anka kuşu, kırmızı ve turuncu birbirine dolanarak Doc'un dünyanın geri kalanına gösterdiği adamın tam tersi gibi görünen karmaşık bir sanat eserine dönüşüyor. Herkesin onun hiç kimse için bir şey hissetmeyen biri olduğuna inanmasına izin veriyor, ama belki de durum böyle değildir.

Belki de küllerinden doğmasını sağlayacak doğru şeye ihtiyacı vardı.

Ve umut dolu kalbim bana o şey olduğumu söylemeye çalışıyor, mantıklı zihnim bunun doğru olamayacağını bilse bile.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

DOC

Orgazmdan çıktığımız anda onun geri çekildiğini gördüm.

Sonrasında yaptığım şey muhtemelen yardımcı olmadı ama kendime engel olamadım. Isla söz konusu olduğunda tüm kısıtlamalar pencereden dışarı çıkıyor. Bu daha önce baş etmek zorunda kaldığım bir şey değil ama o yanımdayken olduğum halimden nefret etmediğimi fark ettim.

Yatak odasının kapısından beni izliyor ve son beş dakikadır da öyle. Mutfakta dolaşırken, pişirebildiğim tek şey olan ve Isla'nın en sevdiği yemek olduğunu bildiğim fettuccini carbonara'yı hazırlarken ona doğru bakmamak için neredeyse çok fazla çaba sarf etmem gerekiyor.

Everett'in bir insanda bulamayacağı pek bir şey yoktur, en sevdiği renk ve yemeğe kadar.

Kaçmasını engellemek için ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ama onu yatağa bağlayıp bensiz düşünemeyeceği kadar zevk verene kadar devam edebilirim.

Uygulanabilir bir seçenek.

Kendimi bir an daha durduramayıp ona dönüyorum ve yatak odasında benden saklamaya çalıştığı ama başaramadığı kırılganlığını yakalıyorum. Beni nasıl içeri alacağını bilmiyor. Bana güvenmek istemiyor çünkü o zaman onu hayal kırıklığına uğratabilirim.

Ama yapmayacağım.

İstesem de .

Çünkü o benim bir parçam. İyi parçam. Günah ve karanlıkla dolu olmayan parça. O kalbimin atmasını sağlayan ışık ve benden uzaklaşmak için dünyanın öbür ucuna koşsa bile, onu hemen geri sürüklerim.

"Bütün gece orada mı duracaksın?" Sırıttıyorum.

Yanakları pembeleşti, belli ki orada olduğunu en azından bir süre bildiğimin farkında değildi. Kapı açılır açılmaz gözlerini üzerimde hissettiğimi bilmesine gerek yok.

Isla masaya doğru ilerliyor, attığı her adımda yüzünü buruşturuyor. İlk seferi olduğunu düşünerek ona karşı daha nazik olmalıydım ama kendime engel olamıyordum. Onu becermem gerekiyordu. Onu almam ve benim yapmam gerekiyordu. Ona mümkün olan her şekilde sahip çıkmalıydım.

Çekingen bir şekilde oturuyor ve alçak sesle tıslıyor. "Ağrın var mı, tükürük ateşi?"

Isla başını sallıyor, yanaklarındaki allık derinleşiyor.

"Keşke seni tekrar becermeden önce dinlenmene izin vereceğimi söyleyebilseydim." "Doktor," diye uyarıyor. "Bunu bu gece tekrar yapmamın imkanı yok... ya da

yarın için." Duraksıyor. "Biliyor musun, önümüzdeki haftayı bir kenara bırakalım."

Başımı arkaya atıyorum, o kapıdan girene kadar hiç mutluluk görmemiş daireyi gür bir kahkaha dolduruyor.

Ona doğru sinsice ilerliyorum, mesafeyi hızla kapatırken ocaktaki yemeği unutuyorum. Onu sandalyesinden kaldırıp yemek masasının ortasına bırakmadan önce tepki verme şansı yoktu.

Durmadan bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve kalçasının iç tarafını ısıtarak boğazından boğuk bir çığlık koparıyorum. "Evet, bu olmayacak, tükürük ateşi. Artık senin tadına baktığıma göre, ikimiz de bir hafta boyunca uyuyacak kadar bitkin düşene kadar seni bu dairenin her yüzeyinde, aklıma gelen her pozisyonda becereceğim."

O daha itiraz edemeden ben ağzımla onun cinsel organını kapatıp ıslaklığını yalıyorum. Acı ve zevk dolu bir tıslama çıkarıyor, ikisi bulanıklaşana ve yukarı aşağı ayırt edemeyene kadar onu tutmayı sevdiğim çizgi.

"Külot giymeyen ne kadar kötü bir kız," diye mırıldanıyorum amına karşı.

Klitorisini dişlerimin arasında emiyorum, kıvrana kadar hassas sinir demetini ısıtırıyorum. Onu mutlu bir durumda tutmak, kaçmasını engellemenin tek yolu olabilir ve ben de bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum.

Isla ellerini masaya vuruyor, umutsuzca tutunacak bir şey arıyor, ama hiçbir şey bulamayınca, yüzüme sürtünmek için kaldıraç olarak kullanarak saçlarımı kazıyor.

"Benim pis küçük fahişem yüzümü sikmek ister mi?" Isınmış amına karşı homurdanıyorum.

Masanın sert tahtasına doğru başını sallıyor ve ben de hızla ayağa kalkıyorum. Mutfığa doğru ilerlediğimi görünce bir mızıldanma sesi çıkardı ama

Ocağı ve bir kez daha ona doğru ilerledim.

Onu kollarımın arasına alıp omzuma atıyorum ve ciyakladığında kıkırdıyorum. Yatak odasına doğru ilerlerken elimi çıplak kıcına vuruyorum.

Yatak odasına girdiğimizde onu yatağın ortasına fırlatıyorum. "Dizlerinin üzerine çök ve yatak başlığına bak Isla," diyorum ve o da hemen itaat ediyor.

Yerini aldıktan sonra yatağın diğer tarafına geçiyorum ve o merakla izlerken başucumdaki çekmecedeki bir çift kelepçe çıkarıyorum.

Yanında yatağa sürünüyorum ve o daha ne yaptığımı sormadan bileklerinden birini kelepçeyle sabitleyip başlığın etrafına doluyorum ve diğer eline uzanıyorum.

"Doktor..." Isla tereddütle söylüyor.

"Bana elini ver, tükürük ateşi," diye sabırla cevap veriyorum. Yatak odasında onun kadar deneyimli olmadığını biliyorum, bu iyi bir şey çünkü aksi takdirde birkaç orospu çocuğunu öldürmem gerekebilir, ama ona asla zarar verecek bir şey yapmayacağımı öğrenmesi gerekiyor. En azından hoşlanmayacağı bir şekilde.

Çok sıkı olmadıklarından emin olmak için her ikisini de kontrol etmeden önce isteksizce kelepçeyi bileğine dolamama izin veriyor.

Tatmin olduktan sonra eşofmanlarımı çıkarıp yatağın ortasına uzanıyorum ve dirseklerimi kullanarak amcığı yüzümün üzerinde durana kadar kendimi yukarı çekiyorum.

"Otur kıcının üstüne, Isla. Kelepçelerini çözmeden önce döllerinin çenemden akmasını istiyorum."

Geniş ve emin olmayan gözlerle bana bakıyor ama kalçalarını aşağı çekip dilimi amına bastırmadan önce fazla düşünmesine fırsat vermiyorum.

Kahretsin, tadı çok güzel. O kadar güzel ki izin verse onu kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yerdim. Ya da belki onu şu anda olduğu yerde tutarım ve bunun olmasını sağlayabilirim. En azından bu şekilde benden kaçamaz.

O kıvranırken ben açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi amını emiyor ve yalıyorum. Zevkini kovalarken kalçaları ileri geri sallanıyor, ama ben kalçalarını asla bırakmıyorum, emin olana kadar etini parmaklarımın altında tutuyorum.

çürüyecek.

"Doktor," Isla pantolonunu indirir. "Siktir. Oh Tanrım."

Avucumu kıkına vuruyorum, boğazından bir ciyaklama kopuyor. "Yüzümü sürerken diğer erkeklerin adını o güzel dudaklarından uzak tut, tükürük ateşi."

Şaşkınlıkla bana bakıyor ama o kadar ıslak ki hoşuna gittiğini biliyorum. Hoşlansa iyi olur. İçimden bir ses, ukalalığı ve sürekli itaatsizliğiyle kendine bir sürü ceza kazandıracağını söylüyor.

Kalçalarını tekrar aşağı çekiyorum ve kendi kendilerine hareket etmeye başlıyorlar, sularını yüzüme damlatıyorlar. Kahretsin, inanılmaz. Koyu renk saçları yüzünün etrafından sarkıyor, bana bakarken gözleri ağırlaşıyor, ona yaptığım her şeyden zevk alıyor.

"Benim için boşalacak mısın, Isla?"

Başını sallar, itişlerini hızlandırır.

Parmaklarımın üzerine biraz su topluyorum, onu bugün onuncu kezmiş gibi hissettiren konfor alanının dışına itmeye niyetliyim.

Bir elimle yanaklarını ayırıyorum ve o ne yaptığımı fark ettiğinde ıslak parmaklarımı arka deliğine bastırmaya başlamış oluyorum.

"Doktor," diye uyarıyor.

İşaret parmağımın ucuyla onu yoklayarak, "Bir gün bu sıkı götü sikeceğim, ateş parçası," diyorum.

Geniş gözlerle bana bakıyor ama kalçaları hâlâ dudaklarıma ve dilime doğru hareket ediyor ve arka deliğini ovmaya devam ettiğimde benden uzaklaşmaya çalışmıyor.

Yavaşça bir parmağımı içine sokuyorum ve o da bu his karşısında ağlamakla inlemek arasında şey çıkarıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum ona karşı. "İşte bu kadar. Benim için iyi bir sürtük ol ve yüzümün her yerine boşal."

Sözlerimle amcığı fişkırıyor ve ona karşı inliyorum. O kadar mükemmel ki.

Sikim o kadar sert ki acı veriyor, ama sıkamak için ellerimi ondan çekmeyi reddediyorum. Bir kez boşaldı mı, bir sonraki nefesini alamadan tekrar içine girmiş olacağım.

"Kıçını parmakladığımda muhtaç amcığın bundan hoşlanıyor mu, ateş parçası?"

Yanıt vermekte tereddüt ediyor gibi görünüyor, bu yüzden klitorisini ısıriyorum ve ciyaklamasını başını sallaması izliyor.

"Eminim kıçın sikimle dolduğunda çok güzel görünecek, Isla. Kıçını almak için sabırsızlanıyorum. Seninle o kadar uzun süre oynayacağım ki rahatlamak için yalvaracaksın." Parmağımı daha derine itiyorum ve bana karşı kıvranıyor, yanakları kızarıyor, vücudu sıkıca çekiliyor ve amcığı dudaklarıma benden daha hızlı damlıyor.

onun sularını kucaklayabilirim. O kadar seksi ki onu hemen şimdi ve burada sikmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ama önce onu boşaltmam gerek. Çok acıyor. Onu daha önce becerdikten sonra onu hiç becermemeliyim. Ama hiçbir şey beni amımdan uzak tutamayacak, bu onu beni tekrar almaya hazırlamam gerektiği anlamına gelse bile.

"Doktor, çok yaklaştım," diye ağlıyor. "Çok yaklaştım."

"Benim için gel, Isla. Yüzümü kaplamayı istiyorum," diye homurdanıyorum çabalarımı ikiye katlamadan önce.

İkinci bir parmağımı arka deliğine bastırıyorum ve aynı anda dilimi girişine itiyorum ve patlıyor. Vücudu geriliyor ve yüzüme karşı kasılıyor, orgazmını göremezse nefes almayı bırakacakmış gibi sürüyor.

Dölleri fişkırıyor ve ben her damlasını kucaklıyorum.

Onu bir hafta boyunca yıldızları görecektik kadar sert sikmeden önce orgazmını uzatıyorum, serbest kalmasının her saniyesinin tadını çıkardığından emin oluyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ISLA

Kutsal Meryem Ana.

Bu adam bedenimle kendi kemanıymış gibi oynuyor ve beni her boşalttığında bir öncekinden daha sert oluyor.

Her zaman kıcımın hemen hayır diyeceğini düşünmüştüm. Herhangi bir popo oyununu denemeye hiç ilgim yoktu, ama elbette Doc bunu kırdı ve bana kendim hakkında hiç bilmediğim şeyler gösterdi.

Hiç bilmediğim bir şey daha vardı ki o da müstehcen konuşmalardan ne kadar hoşlandığımdı. Yine de ağzından çıkan her pis şey beni vücudumdan zorla çıkarmak üzere olduğu orgazma daha da yaklaştırıyor.

Altımdan kaybolduğunda hala benden çektiği en son serbest bırakmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum ve beni yerimde tutan kelepçelerin anahtarını bulacağını varsayıyorum, ama sonra vücudunun sırtıma bastırıldığını hissediyorum.

"Doktor, ağrım var," diye fısıldadım.

Ellerim yatak başlığını kavrayana kadar beni dikkatlice öne eğmeden önce omzuma bir öpücük konduruyor. "Biliyorum, tükürük ateşi. Ama seni becermem gerek."

Bildiğim bir sonraki şey, horozunun başı girişime baskı yapıyor ve yapabileceğini düşündüğümde daha fazla kısıtlama ile ileriye doğru itiyor.

Sızlanıyorum, zevk ve acının birbirine karışması ne hissetmem gerektiğini çözmemi zorlaştırıyor. Bu gece tekrar seks yapamayacak kadar acı çektiğime emindim, ama şimdi içimde olduğuna göre, bu duyguyu kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

Kalçalarımı iz bırakacağından emin olduğum cezalandırıcı bir tutuşla kavıyor ama umurumda değil. Kahretsin, onun izlerini taşıma fikri hoşuma gidiyor ve bunun beni berbat edip etmeyeceği umurumda bile değil. "Sikim içindeyken çok güzel görünüyorsun Isla."

İnliyorum, kirli sözleri içimde hareket edişiyse karışıyor ve beni başka bir orgazma yaklaşıyor. Bugün bana yaşattığı onca orgazmdan sonra bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum ama buna kızgın değilim.

"Hâlâ tadını alabiliyorum ve en sevdiğim yemek haline gelmediysen lanet olsun."

"Doktor," diye haykırıyorum içimdeki noktaya vurduğunda, eğer geçmişte bir şey varsa beni sarmala sokabileceğini biliyorum.

" yok, tükürük ateşi. Seni tutuyorum."

Bileklerimin etrafındaki kelepçeleri çekiştiriyorum, kurtulmak için çaresizce, ama bağlı olmak sadece başka bir zevk seviyesi ekliyor. Doc geçen hafta bana kendim hakkında hayatımın ilk yirmi yılında öğrendiğimden daha fazlasını öğretti. Sanki bedenimi ve zihnimi benden daha iyi okuyabiliyor.

"Seni böyle seviyorum, Isla. Benim için bağılsın, böylece seni istediğim zaman kullanabilirim. Seni burada bırakayım mı? Bağlı ve beni bekler halde?" diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna. "Belki güzel amının içine bir vibratör bırakabilirim. Ama sadece düşük hızda. Tüm orgazmların sadece ve sadece bana ait."

"Siktir," diye nefes alıyorum.

"Evet, bu fikri sevdim. Sanırım gece işe gittiğimde seni burada bırakacağım ve geri döndüğümde benim için o kadar çaresiz olacaksın ki zar zor nefes alabileceksin. Öyle değil mi?"

Kalçaları çıldırtıcı bir ritimle benimkilerle buluşuyor. Beni sınırı getirmek için yeterli değil ve zaten yaşadığım tüm orgazmlara rağmen, nefes almaya devam etmem gerektiği kadar kötü bir tanesine daha ihtiyacım var.

"Evet," diye bağıyorum. "Doktor, lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Biliyorum, Isla." Elini omurgamda gezdiriyor. "İhtiyacın olan her şeyi sana her zaman vereceğim."

İtişlerinin hızı artıyor ve ben kendimi sabit tutmak için yatak başlığına tutunuyorum.

Doktor bir elini etrafımda dolaştırarak hassas sinir yumağımı çabucak buluyor.

Basınçtaki ani artışla sarsılıyorum, ağlamakla çılgılık arasında bir şey çıkarıyorum. "Doktor," diye yalvarıyorum ama ne istediğimden bile emin değilim. Durmasını mı? Devam etmesini mi? Beni boşaltmasını mı? Sadece onun için çaresizim ve şu anda, dünyayı sarsan başka bir orgazmın eşiğindeyken bunu okumama izin veremem.

"Seni yakaladım, tükürük ateşi. Benim için iyi bir sürük olacaksın ve sikimi boğacaksın. Değil mi?"

"Evet," diye bağıyorum.

Avucunu kıcıma o kadar sert vuruyor ki bunu tüm vücudumda hissediyorum ve bu beni arzuladığım serbest kalmaya çok daha fazla yaklaştırıyor.

"Mm, kızım şaplaklanmayı seviyor." Arka arkaya üç tokat daha indirirken kıkırdıyor, her biri sert uzunluğunun etrafında nabzımın atmasına neden oluyor. "Benim için gel, tükürük ateşi. Seni tekrar döllerimle damlarken görmeliyim."

Bu sözler beni uçurumun kenarına sürüklüyor ve o kadar sert bir şekilde yuvarlanıyorum ki beni dik tutan tek şey Doc'un beni sıkıca kavraması, tüm vücudum gerilirken ve sonra nefes almayı zorlaştıran zevkle titrerken beni sabit tutması.

"Siktir, sikimi boğuyorsun bebeğim. İşte bu kadar. Benim için gel." Doktor bana koçluk yapıyor ve her kelime görüşümde yıldızlar dans edene kadar daha da uzuyor gibi görünüyor.

Vay anasını. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Her şeyi tüketiyor. Çok iyi.

"İşte bu, Isla. İyi bir kız gibi döllerimi al," diye homurdanıyor, aksi halde sessiz olan daireyi yırtan bir kükreme çıkarana kadar itme hareketleri ritmini kaybediyor. Komşular bizi duysa şaşırılmazdım ama şu anda umurumda bile değil.

Serbest bırakılmam azalmaya başlıyor ve bedenimin Doc'un kollarında gevşemesine izin veriyorum. Kendimi daha fazla tutamıyorum ve eğer bırakırsa kesinlikle yastıklara yüzüstü düşeceğim. Kötü bir sorun değil sanırım.

Uzun süre içimde kalıyor, bir kolu belime sarılıp beni kendisine doğru tutarken diğeri vücudumda geziniyor, nazik dokunuşu beni az önce becerme şekliyle çelişiyor. Doc'la birlikte olmak her geçen saniye daha da kafa karıştırıcı hale geliyor.

Bekle bir dakika.

O beni buraya getirmeden önce gitmek için bir plan yapmamış mıydım? Bu adamdan olabildiğince uzaklaşmak istemiyor muydum?

Bunu nasıl yaptı?

Ben farkına bile varmadan dikkatimi nasıl dağıttı?

Ve birkaç orgazm ve bir sürü müstehcen kelimedenden başka bir şey yapmadan kararlılığımı yumuşatmayı nasıl başardı?

"Harikasın Isla," diye mırıldanıyor Doc kulağımın kabuğuna doğru. "Böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim. Ama seninleyken her şey farklı. Ben seninle farklıyım."

Onun bu itirafı gözlerimde yaş birikmesine neden oluyor ve yüzümü göremeyeceğini bildiğim için gözyaşlarımın yanaklarıma düşmesine izin veriyorum. Ama üzgün olduğum için değil. Hayır. Bunlar mutluluk gözyaşları, çünkü sanki az önce kafamın içine uzandı ve tam olarak hissettiğim şeyi söyledi.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. Şu anda nasıl hissettiğimi tarif edecek kelimeler yok ve nedense yapmak istediğim son şey bu anı mahvetmek.

Doc sonunda benden ayrıldığında, salgılarımız kalçalarımın iç kısmına damlıyor. Amım o kadar acıyor ki, güçlü bir esintinin beni irkilteceğinden eminim, ama umursamayacak kadar mutluyum.

Doktor arkamda dolaşüyor ve ben de gözlerimin kapanmaması için mücadele ederek başımı omzuma yaslıyorum. Çok yorgunum.

Kelepçelerin kilidini açıyor ve ağrımasa da bileklerime masaj yapmaya özen gösteriyor, sonra beni kollarına alıp mutfağa götürüyor.

Yemeği pişirmek için ocağı tekrar açtığında beni tezgâhta destekliyor.

"Bu sağlıksız," diye belirtiyorum çıplak kığımın oturduğu banka bakarken, döllerini amımdan damlamaya devam ediyor.

"değil," diyor bana dönme zahmetine katlanmadan.

Başımı sallıyorum ve boğazımı tırmalayan kahkahanın kaçmasına izin veriyorum. Bu ses benim için bile doğal değil ama Doc sonunda yüzünü bana döndüğünde, hala çıplak, yüzündeki gülümseme binlerce kahkahaya bedel.

Buraya geldiğimden beri ilk defa koşmak aklımdaki son şey. Olmam gereken yer burası. Kısa bir süreliğine olsa bile.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

DOC

Isla'ya bakmak bir takıntı haline geldi.

Onun için yemek yapıyorum, uzun bir çalışma gününden sonra rahatladığından emin oluyorum ve çoğu gün onun için saçını yıkamaya kadar gidiyorum. Birkaç ay önce, kadınları için bu kadar saçma bir şey yapan herhangi bir erkeğe gözlerimi devirirdim, ama şimdi o enayilerden biriyim.

Başımı sallıyorum, kulaklıklarında çalan müziğe kafasını vuruşunu izlerken dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Bu benim diğer takıntım. Onu izlemek.

Her gün, her dakika gözüm onun üzerinde. Bunu bildiğinden değil. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen en iyisi bu.

Onu okula kadar takip ettiğimi, Bella ile kütüphanenin yanındaki bankta öğle yemeği yerken onu izlediğimi bilse çok korkardı. Bugünlerde neredeyse hiç uyumuyorum bile, onun yerine onu izlemeyi tercih ediyorum.

Bu bir zorunluluk. Ve savaşmamayı seçtiğim bir şey.

Yıllarca duygulara karşı savaştım ve Isla hayatıma girdiği anda her şeyin bittiğini anlamalıydım.

"Bütün gece bana bakmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor ders kitabından başını kaldırmadan.

Gülümsüyorum. Tamam, belki de bazen onu izlediğimi biliyordur. "Evet."

"Sen bir ucubesin," diye alay ediyor, gözleri nihayet benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Onda daha önce olmayan bir hafiflik var. Ne zaman oldu bilmiyorum ama onu gülümsetmek en sevdiğim eğlence haline geldi.

Tanrım, eğer dikkatli , Aziz James kadar kötü olacağım. Klan.

"Sadece sen söz konusu olduğunda," veriyorum ve o da başını sallıyor. saçma bir düşünce.

Gözleri telefonuna kayıyor ve yumuşak bir iç çekişle kucığındaki ders kitabına geri dönmeden önce bir anlığına kehribar rengine hüznün karışıyor. Telefonuna özlemle baktığını ilk kez fark etmiyorum ve son bir haftadır her hareketini takip etmiyor olsaydım, başka bir erkeğin ona mesaj atmasını mı beklediğini merak ederdim.

"İyi misin, tükürük ateşi?"

Başını sallıyor ama göz göze gelmiyoruz.

Son bir saattir dizüstü bilgisayarında çalışıyormuş gibi yaptığım yerden kalkıp ona doğru ilerliyorum ve önünde çömelıyorum. Yüzünü gözlerimle buluşturmadan önce çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Neler oluyor?"

İç geçiriyor ve kitabı kapatıp yanına koyuyor. "Sadece taşındığımdan beri Boston'da kimseden haber alamadım. Neredeyse üç hafta oldu ve ne Bree'den, ne babamdan, hatta ne de Bryant'tan tek bir mesaj bile almadım."

Dudaklarında başka bir adamın adını duyunca vücudum geriliyor ama hemen öne eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve beni o an için yatıştırıyor.

"Öyle değil, Doktor. Sadece biz arkadaşlık ve o bir kez bile bana ulaşmadı. Hepsine defalarca mesaj attım ama hiç yanıt alamadım," diyerek yüzünü buruşturuyor. "Sanırım insanlar için onların sizin için olduğu kadar önemli olmadığını kabul etmek zor."

Ona Hayes'ten haber alamamasının nedeninin telefon numarasını engellediğim olduğunu söylemiyorum, çünkü en çok üzüldüğü kişinin o olduğunu düşünmüyorum. En iyi arkadaşı ve babası ve ben bir pislik olsam da, dünyada en çok sevdiği insanlarla arasındaki iletişimi asla kesmem. Kendimi onların yanında o kategoriye girmek isterken bulsam bile.

"Babamdan haber aldın mı?" diye soruyor umutla.

"Chicago'ya döndüğümüzden beri hayır." Kaşlarım birbirine çarptı. Birbirimizin hayatına tekrar girdiğimiz anda yeniden en iyi arkadaş olmamızı beklemiyordum ama en azından kızının kendisi için hiç istemediği yeni hayatına nasıl alıştığını görmek için bir mesaj beklerdim.

İç çekiyor ve köşelerde biriken gözyaşlarını engellemek için gözlerinin kapanmasına izin veriyor. Onun üzgün olmasından nefret ediyorum, özellikle de bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığında.

"Onu aramamı ister misin? Sadece kontrol etmek için?"

Isla başını sallar, dudaklarından mağlup bir iç çekiş dökülür. "Hayır, eminim sadece meşguldür. Ben taşındığımda tüm hayatları durmuş gibi değil." Zoraki bir kahkaha atıyor ve kanepede arkasına yaslanıyor. "Senin bu gece dışarı çıkman gerekmiyor muydu?"

"İstersen evde kalabilirim. Gitmek zorunda değilim." Zorundayım. Ama Storm buna katılmazsam anlayışla karşılayacaktır. Nişanlısı Ayvah hayatına girdiğinden beri bu tür konularda çok daha hoşgörülü.

"Bir haftadır işe gitmiyorsun, Doktor. Çıldıracaksın."

Tüm zamanımı seni izleyerek geçirirken olmaz, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Bella gelse ve ikiniz film falan izleseniz nasıl olur?" Teklif ediyorum.

Bu öneri karşısında dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor ve telefonuna uzanıyor. Minderin üzerine bırakmadan önce hızlıca bir mesaj yazıyor. "Belki bir kızlar gecesi bana iyi gelir."

"Eminim öyle olacak." Alnına bir öpücük konduruyorum ve dokunuşuma nasıl eğildiğini kaçırmıyorum.

"Teşekkürler, Doktor."

"Bu kadar küçük bir şey için bana teşekkür etmene gerek yok."

Kıkırdıyorum. "Sadece bunun için değil." Gözlerini deviriyor. "Her şey için teşekkür ederim."

O hayatıma girmeden önce çok nadir yaptığım bir şey olan gülümsüyorum ve ayağa kalkıp mutfaktaki saate bakıyorum. "Gitsem iyi olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara ve lütfen Tanrı aşkına bu daireyi terk etme. Seni tekrar şehirde takip etmeye hazır olduğumu sanmıyorum."

Kıkırdıyor. "Ben dairede kalacağım."

"Aferin kızıma."

Telefonumda Edward'ın iletişim numarasına bastığımda Saint James malikânesinden birkaç dakika uzaktaydım. Sadece Isla'ya değil, bana da ulaşmamış olması garip.

Ana yoldan çıkıyorum, çalan telefonun ve çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi sessiz arabayı dolduruyor.

Evden çıkar çıkmaz aramalıydım, ama Isla'nın kafasına bir şey girmesin diye uzun süre kameraları izledim.

daireyi terk edecek.

Bella bir çift bol eşofman ve beş kez fazla yıkanmış gibi görünen bir kazak giymiş olarak geldiğinde, yayını kapatmanın güvenli olduğuna karar verdim.

"Merhaba, Edward'a ulaştınız. Adınızı ve numaranızı bırakın, müsait olduğumda size geri döneceğim."

Gözlerim saate kayarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Şimdiye kadar işten eve dönmüş olmalıydı, ama belki de fazla mesai yapıyor ya da yemek yiyordur? "Hey. Isla senin için endişeleniyor. Ara onu," diye bağıyorum ve aramayı sonlandırıyorum. Onun boktan bir baba olduğunu hiç düşünmemiştim ama şu anda kızına davranış şekli, sırf suratına bir yumruk atmak için Boston'a geri dönmek istememe neden oluyor.

Ya da belki de söz konusu o olduğunda sınır tanımayan koruyucu içgüdülerimdir.

Kapı ben ulaşmadan benim için açılıyor ve tesise girerken güvenlik görevlilerine el sallıyorum. Burası cehennem gibi gösterişli bir yer, ama şimdi genç nesil sorumlu, zaman geçtikçe biraz daha modern hale geliyor.

Arabayı durdurduğumda Rayne ve Storm merdivenlerin başında duruyorlardı ve hiç vakit kaybetmeden inip telefonumu cebime atıyorum ki birazdan kameraları tekrar kontrol edebileyim.

"Bu karşılama partisi de neyin nesi?"

"Konuşmamız gerek." Storm başını eve doğru sallıyor ve ben de tereddüt etmeden merdivenleri çıkıyorum.

İşten uzak kaldığım bir hafta boyunca neler kaçırdığımı merak ederek peşinden gidiyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ISLA

"Sonra da bana anne dedi."

Bella dün gece çıktığı korkunç randevuyu hatırladıkça kahkahalarla inliyorum, gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor. Bu sonsuz sayıdaki randevuların en sonuncusu ve her biri beni daha çok güldürüyor.

Bu kızın randevu konusunda hiç şansı yok.

Doc'un pahalı viskisinden uzun bir yudum alarak, "Hiç komik değil," diye sızlanıyor.

Bu gece dışarı çıkamayacağımızı söyledi ama içki içmemekle ilgili bir şey söylemedi.

"Bu biraz komik." Sırıtiyorum.

"Bizim yaşımızdaki erkekleri anlamıyorum," diye inliyor ve pelüş salona yaslanıyor. "Senin iki kadın yaşında bir adamla evlenip tüm bu saçmalıkları atlayarak doğru bir fikir bulmuşsun."

Gülüyorum. Keşke bunun gerçekten yaptığım bir seçim olmadığını, daha çok mutlu bir kaza olduğunu bilseydi.

"Doc'un hiç kardeşi var mı? Kendime ait ateşli, düşünceli bir deve hayır demezdim."

İçkimin kalanını geri atıyorum, uzun zamandır ilk kez içimden kıkırdamalar dökülüyor. Bella'yla birlikte olmak zahmetsiz. Arkadaşlığımıza ne hakkında konuşacağımızı bilmediğimiz o garip başlangıcı hiç yaşamadık. Her gün doğal bir şekilde gelişti ve konuşacak şeylerimiz asla tükenmiyor gibi görünüyor. "Ne yazık ki hayır. O tek çocuk." Ya da en azından ben öyle olduğuna eminim. Kuşkusuz onun ailesi ya da benim ailem hakkında pek konuşmadık. Son bir haftadır birbirimizi keşfediyoruz ve ben her saniyenin tadını çıkarıyorum. Tanrım, bu adam aletini nasıl kullanacağını biliyor ve ona verdiğim her fırsatı kullanıyor.

"Lanet olsun." İç çekiyor.

İçkilerimizi yeniden dolduruyorum ve kendiminkinden bir yudum alıyorum. "Eminim tüm bu kötü şans yakında sona erecek."

"Kızım, umarım öyledir, çünkü bu boku yapmaya devam edemem. Bir noktada bir BOB alacağım ve altı kedili bir güne son vereceğim."

"BİR BOB MU?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Pille çalışan erkek arkadaş. Yani, şu anda bir tane yok değil ama gerçek erkeklerden vazgeçersem koleksiyonumu genişletmem gerekebilir."

Boğazımdan bir kıkırdama daha kaçıyor. Bella'nın yanımda olması Bree'nin reddinin acısını hafifletmeye yetiyor. Ama bir en iyi arkadaşını diğeriyle değiştiremem çünkü onlar farklı insanlar. İkisini de sevebilir ve yine de iyi bir arkadaş olabilirim. Keşke en eski arkadaşım mesajlarımın cevap verseydi.

"Yani, en azından her zaman bitirirsin."

"Haklısın." Sanki bu fikri ciddi ciddi düşünüyormuş gibi işaret parmağıyla dudağına vuruyor. "Hey! Doktor'un seni orgazm olmak için bırakmadığından eminim." Kaşlarını sallıyor.

Viskimden bir yudum daha alırken yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Arkadaşlarımla erkekler hakkında hiç dedikodu yapmamış değilim ama bu farklı. O benim kocam. Bekâretimi de alan ve bana günde en az beş orgazm yaşatan benden çok daha yaşlı kocam. "Yani, haksız değilsin."

"Sen şanslı bir kızsın, Isla. Onun gibi bir adamın beni ellemesi için neler yapmazdım." Dudağını imalı bir şekilde ısırıyor ve biz de kıkırdamaya başlıyoruz.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

DOC

Ne kadar hızlı sürersem süreyim, eve sevgilime dönmem çok uzun sürüyor.

Evden ayrıldığımda çoktan uyuduğunu biliyordum, çünkü gecenin büyük bir bölümünü Bella'yla viskimi içip kanepede hiç dertleri yokmuş gibi kıkırdamalarını izleyerek geçirmiştım.

Keşke öyle olsaydı.

Şehirde fısıltılar var, kasabada yeni bir oyuncu var, bir hayalet var.

Storm normalde beni bu tür şeyler için çağırmazdı, çünkü ben sadece doktorem. Adamları vurulduğunda yaralarını sarıyorum ve aşırı korumacı mağara adamları olduklarında ev ziyaretleri yapıyorum.

Ama Storm Isla ve onun nasıl benim karım olduğu hakkında ufak tefek şeyler bildiği için, bulmacanın toplayabildikleri küçük parçalarının Spade ile bağlantılı olduğunu bilmemi istedi.

Bu pisliğin ağını Chicago'ya kadar genişletmesinin tek bir nedeni var, o da kendisine ait olması gerektiğini düşündüğü kadına göz kulak olmak.

Ama o benim ve eğer istediğim gibi olursa, onun mükemmel kafasındaki tek bir saç teline bile dokunamayacak.

Yatağın üzerinde durup onun uykusunu izliyorum. Omzunun nazıkçe inip kalkışını, dudaklarında oynayan küçük gülümsemeyi, arada bir çıkardığı küçük iniltileri.

Beni hayal ediyor olsa iyi olur, çünkü diğer türlü birinin ölümüne neden olabilir.

Sonunda kendimi ondan birkaç adımdan fazla uzaklaşmaya ikna edebildiğimde, banyoya girip duş alıyorum ve sanki kapımızın eşğinde kendilerini bulan yeni sorunları ortadan kaldıracakmış gibi geceyi cildimden yıkıyorum.

Ama yeryüzünde Mason Spade gibi toprak lekesini temizleyebilecek bir sabun yoktur.

Temizlendiğimden emin olduktan sonra kurulanıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum.

İsla hâlâ yatağın ortasında kıvrılmış, üzerinde uyuması için ona resmen verdiğim Henley var çünkü ne zaman başka bir pijama giyse onu soyup yerine kendi giysilerimi giydiriyorum.

Arkasına geçip vücudunu kendime doğru çekiyorum, sıcaklığını üzerimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

Burnuma hafif bir viski kokusu geliyor ve içtiği içkiden dolayı derin bir uykuda olduğunu anlıyorum.

Bir fikir dudaklarımı şu anda yüzümde yeri olmayan bir gülümsemeye yukarı kaldırıyor. Ama uyurken bile bana her zaman mutluluk verebiliyor gibi görünüyor.

Ellerimi vücudunda gezdiriyor, avuçlarımın altındaki yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. O kadar mükemmel ki. Her santimi benim olmak için yaratılmış ve kimsenin onu benden almasına izin vermeden önce lanetleneneceğim.

Dikkatlice, bir elimi gömleğinin önünden yukarı kaydırıyorum, sertleşmiş meme uçlarını buluyorum ve onları yumuşakça çimdikliyorum. Diğer elim çıplak amını bulana kadar güneye doğru ilerliyor.

Sikeyim.

Yatarken külot giymemesini istedim ama genellikle unutuyor ve ben de onu cezalandırmaktan büyük keyif alıyorum.

Parmaklarımı yavaşça ıslak kıvrımlarında gezdiriyorum ve boğazımın arkasına tırmanan iniltiyi yutuyorum. Evet, kızım benimle ilgili hayaller kuruyor. Sanki eve gelip onu becereceğimi biliyormuş gibi amı sırılsıklam.

Bir parmağımı içine sokuyorum ve kalçaları uykusunda hafifçe hareket ederek güzel amina daha iyi erişmemi sağlıyor. Tanrım, bu kız mükemmel.

Kıçı sert sikime doğru bastırıyor ve bir inilti odayı dolduruyor. Rüyalarında bile içine gömülme ihtiyacı var ve onu inkar edersem nasıl bir koca olurum?

İçine ikinci bir parmağımı sokuyorum, sikimi içine soktuğumda canını acıtmayacağımdan emin olmak için parmaklarımı makaslıyorum.

Ona gömülmeden saniye daha duramadığımda, parmaklarımı kurtarıyorum ve ağzıma sokup sularını emiyorum. Tadı çok tatlı. Onu becermemeye dayanabilseydim, dilimle onu uyandırırdım ama bu başka bir güne kalacaktı.

Başımı girişine bastırıyorum ve yavaşça ileri doğru itiyorum, tamamen içine oturana kadar onu her seferinde birkaç inç besliyorum. Etrafımı saran amcığının hissi neredeyse kontrolümü kırmaya yetiyor, ama bu anı mahvetmeyi reddediyorum. Ona çok fena ihtiyacım var.

Onu kendime doğru çekiyorum, sırtını önüme yaslıyorum ve kendimi derin bir şekilde tutuyorum. Böyle uyuyabilirdim. Onun içine gömülmüş, iki insanın olabileceği kadar yakın ve belki de ondan uzak kaldığım saatler boyunca içimde biriken bastırılmış ihtiyaç olmasaydı uyurdum.

O hayatıma girmeden önce nasıl nefes aldığımı dair hiçbir fikrim yok, çünkü şimdi o ne zaman başka bir odaya girse cildim sürünüyor gibi hissediyorum.

Yavaşça içine girip çıkmaya başlıyorum, bu sırada onu yakınımda tutuyorum. Onu nazik tutmak için tüm gücümü harcıyor, serbest kalmaya hazır olana kadar uyanmasını engellemeye çalışıyorum.

O uyurken bunu yaptığım için berbat durumda mıyım?

Kesinlikle. Ama bu beni durduracak mı? Hayır. Milyon yıl geçse de durdurmaz.

Onun için çaresizim, ama yine de, her zaman .

Sabit bir tempo tutturduktan sonra, bir elimle onu yerinde tutuyorum, diğer elimle de şımarık meme uçları ile sikimin girip çıktığı yerin hemen üstündeki sinir demeti arasında gidip geliyorum.

Yumuşak bir inilti odayı dolduruyor ve başı omzuma düşüyor. Kıpırdanmaya başlıyor ve benim kontrolüm azalmaya başlıyor.

Onu yatağa yatırma ve apartmandan dışarı adım attığımdan beri arzuladığım gibi vücudunu kullanma ihtiyacı. Ama bu isteğimi erteledim. Uyandığında bunun için bolca zamanım olacak.

"Doktor," diye inliyor ama henüz uyanmamış. Vücudu hâlâ benimkinin içinde gevşek ve kalçalarını benimkine doğru itmekten başka bir hareket yapmıyor. Bilinçsiz halinde bile, ona sadece benim verebileceğim zevkin peşinde.

Kulağının kabuğuna doğru fısıldıyorum, "Seni yakaladım, ateş parçası," diye. "Sen çok iyi bir kızsın. Benim için mükemmel bir kızsın."

Sonunda kıpırdanıyor, ne olduğunu anlamadan önce vücudu bir saniyeliğine irkiliyor ve hemen bana karşı gevşiyor. "Ben uyurken beni beceriyor muydun?" diye soruyor uykulu bir şekilde.

"Ne zaman istersem seni beceririm, tükürük ateşi." Omzunu ısırdım ve boğazından boğuk bir çığlık çıkardım. "Ve amın bunun için yalvarıyordu. Her zaman çok ıslak ve bana muhtaç."

Isla beni itiş kakışla karşılıyor, hemen bizim için ayarladığım ritme kapılıyor.

Elimi boğazına sarıyorum, inlemelerinin biraz boğuk çıkmasına ve amının sikimin etrafında titreşmesine yetecek kadar sıkıyorum. "Elimi boğazına dolamamı seviyorsun, değil mi?"

" biliyorsun."

Kıkırdıyorum.

"Biliyorum."

Kendimi bir an daha tutamayarak Isla'yı yatağa doğru itiyorum ama elimi boğazında tutuyorum çünkü o bunu çok seviyor.

Kendimi bir dirseğimin üzerinde tutuyorum ama ağırlığımın bir kısmının onu merhametikle yatağa sabitlemesine izin veriyorum, kalçalarımı tekrar tekrar onunkilere çarparken, vücudunu bütün gece arzuladığım şekilde kullanıyorum.

Bu öğleden sonra onu becermiş olmamın bir önemi yok gibi görünüyor, çünkü Isla söz konusu olduğunda asla doyamıyorum.

"Doktor," diye ağlıyor yastığa doğru.

" bu, tükürük ateşi. Benim için çok iyisin, sikimi iyi bir kız gibi alıyorsun," diye övüyorum. "Benim için boşalacak mısın? O güzel amını dölleriyle doldurmama izin verecek misin?"

"Evet, sikeyim evet." Yüzünün altındaki yastığı kavırıyor, ben onu acımadan sikerken çaresizce bir şeylere tutunmaya çalışıyor.

"Bunun için yalvar bebeğim. Dölüm için yalvar," diyorum.

Avucumun altında yutkunuyor ama hiç tereddüt etmiyor. Görünüşe göre onun dölleriyle dolu olmasından hoşlanan tek kişi ben değilim, ama yine de hala korunduğunu düşünüyor. Artık hapları azalıyor ve eczaneden aldığında yeni pakete müdahale ettiğimden emin olmam gerekecek. Gerçi onu günde kaç kez doldurduğuma bakılırsa, çoktan bebeğimi taşıyorsa şaşırma.

Bu düşünce kalçalarımın onun kıkırına daha sert çarpmasına ve sikimin boşalma ihtiyacıyla titreşmesine neden oldu.

"Benim için gel, tükürük ateşi. Tamam. Lanet olsun. Şimdi," diye homurdanıyorum, boğazındaki kavramamı sıkıyorum ve hemen amının beni sağmasıyla ödüllendiriliyorum, orgazmı onu yırtıyor.

Boğuk bir çığlık ve ben de onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum, yapabildiğim kadar derine sıcak sperm akıtıyorum.

Sonunda durduğumda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, ama yatağın kendi tarafıma dönmek için hiçbir girişimde bulunmuyorum, onun içinde derin bir şekilde oturmayı tercih ediyorum.

Kolumu altından çekerken, "Sen biraz dağılımışsın, bunu biliyorsun değil mi?" diye takılıyor.

"Bunu pek de gizlemiyorum." Kıkırdıyorum.

Başını sallıyor ve ben de gözlerinin kapanışını, kirpiklerinin yanaklarına arpışını izliyorum. "Kabul ediyorum, uyanmak için güzel bir yoldu."

Önce omzuna, sonra da boynuna bir öpücük konduruyorum, bu anın sona ermesine ve onun tekrar uykuya dalmasına hazır değilim. "Uykunda becerilmekten hoşlandığını hatırlamam gerekecek."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye mırıldanıyor.

"Oh, yapardım. Sen gözlerini açmadan çok önce amcığın benim için fıskırıyordu."

Isla'gölümsemesi onu nasıl uyandırdığıma kızmadığını söylüyor ve biraz berbat olsa bile ona yaptığım her şeyi sevdiğini kanıtlıyor.

Sonunda amından çekiliyorum ve her zamanki gibi spermlerimi parmaklarımda toplayıp tekrar içine itiyorum, kök salması için en iyi şansını vermek için onları derin tutuyorum.

"Gidip temizlenmem lazım," diye esniyor.

"Sadece biraz daha, sonra sıcak bir bez getirip senin için yapacağım," diye teklif ediyorum.

"Tamam." Başını sallıyor ve boğazından bir esneme daha kaçıyor.

Bir kez daha üzerine eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Uyu, tükürük ateşi."

KIRKINCI BÖLÜM

ISLA

Bir sonraki dersim için kampüsün öbür ucuna koştururken, kampüsün öbür ucuna geçmek için verdiğim on beş dakikalık molada ihtiyacım olduğunda ısrar ettiğim kahveyi içtiğime pişman oldum.

Aptalca bir kafein ihtiyacı.

Tadını bile çıkaramadım çünkü birkaç dakika önce bir pislik bana çarptı ve bardağın içindekilerin tamamını meydandaki çimlere döktüm.

Bugün benim günüm değildi, orası kesin.

Gözlerimi açtığım andan beri ters gidebilecek her şey ters gitti.

Belki bu biraz dramatik oldu ama yanımda Doc olmadan uyanmaya alışık değilim ve bu sabah yatağın onun tarafında soğuk bir yastık ve bir nottan başka bir şey yoktu.

Spitfire,
İşe çağrıldım ama akşam eve
geldiğinde burada olacağım.
İyi günler ve iyi bir kız ol.

Son kısmın beni biraz üzdüğünü itiraf etmekten utanmıyorum.

Onu

. Sonra duşta sıcak su yoktu, evdeki kahve makinesi

İşe yaramayacağına karar verdi ve tren gecikti, bu da ilk dersime geç kalmama neden oldu.

Bu sabah teslim etmem gereken kayıp ödevden bahsetmiyorum bile. Yemin ederim tamamlamıştım. Hatta önceki gece bütün gece uyumadım ama bu sabah yüklemeye gittiğimde ödev kayıptı.

Bir sonraki dersimin olduğu binaya ulaştığımda tüylerim diken diken oluyor, izleniyor olma hissi beni etrafıma bakmaya zorluyor.

Son birkaç haftadır ara ara bu hissi yaşıyordum ama üzerinde fazla düşünmemiştim. Neden düşüneyim ki? Burada güvendedim.

Bana doğru bakan kimseyi göremeyince başımı sallıyorum ve binanın içinden geçerek zaten beş dakika geç kaldığım derse doğru ilerliyorum.

Salonun arka tarafına gizlice giriyorum ve Bella'yı en arka sırada, yanında boş bir koltukla gördüğümde şükrediyorum.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde aramızdaki insanların yanından geçiyorum ve onun yanındaki koltuğa çöktüğümde derin bir iç çekiyorum.

Bir gün oldu. "İyi misin, kızım?"

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı, bir kalem ve defterle birlikte çıkarırken başımı sallıyorum. "Sadece o sabahlardan biriydi."

"Ne, sen yataktan çıkmadan önce Doc sana on yedi orgazm yaşatmadı mı?" diye öyle yüksek sesle söylüyor ki herkes dönüp bize bakıyor.

Yanaklarım kızardı ve ona döndüm. "Bunu daha yüksek sesle söyleyebilir miydin?" Şak diye söyledim.

"Aslında-" Tam olarak bunu yapmaya hazır görünüyor ve kelimeleri çıkaramadan elimi ağzına kapatıyorum.

"Hayır, sorun değil. Ben sana inanıyorum." Gülüyorum ve sınıfın geri kalanı dikkatlerini odanın önündeki orta yaşlı adama çevirdiğinde elimi geri çekiyorum, uluslararası ilişkilerin bir savaşın başlamasıyla başlamaması arasındaki fark olabileceğinden bahsediyor. Bu bana oldukça açık görünüyor, ama sanırım bir şekilde sömestreyi doldurması gerekiyor.

"Eğer Doc'un seni ağzıyla uyandırmaması değilse, bugünün nesi bu kadar kötü?"

Başımı sallıyorum ama dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum. Bella beni her zaman güldürüyor ve onun arkadaşlığına bu kadar değer vermemin nedenlerinden biri de bu. Sanki kaybolduğumda bulmam gereken ışık oydu ve yeni hayatımda yolumu bulmaya çalışırken onun arkadaşlığına sahip olduğum için minnettarım.

Ona sabahımla ilgili her şeyi anlatıyorum, kahvemi döken alete kadar ve o da başını sallayarak eşlik ediyor, ikimiz de etrafımızda devam eden dersten tamamen habersiziz. Dönemin sonuna kadar çoktan okumuştum ve gerçekten isteseydim, şu anda finale girip geçebileceğimden oldukça eminim. Notlarımı onaylatmak için sadece yoklamaya ihtiyacım var.

"Belki de eve gitmeli ve bugünlük bu kadar yeter demelisin." Bella omuz silkiyor. "Bazı günler boktan geçiyor."

Gözlerimi deviriyorum ve sonunda dikkatimi öğretim görevlisine veriyorum, içimi kaplayan karıncalanma hissinin geri dönüşünden kendimi uzaklaştırmanın bir yolu olarak söylediklerine kendimi kaptırıyorum. Bu kez etrafıma bakma zahmetine girmiyorum çünkü zihnimin bana oyun oynadığından neredeyse eminim ve aşırı aktif hayal gücümün saçmalıklarını beslememe gerek yok.

Günün geri kalanı aynı düzeyde bir terslik olmadan geçiyor, ancak trenden indiğimde kötü bir ruh hali içindeyim. Sadece yatağa gitmek ve bütün bu günü unutmak istiyorum.

Etrafımdaki şehrin yoğun koşuşturması, hiç bitmeyen izlenme hissini görmezden gelmemi sağlıyor, çünkü bu kadar büyük bir şehirde her zaman size bakan birileri olması kaçınılmaz.

Ya da en azından çarpan kalbimi sakinleştirmek için kendime böyle söylüyorum.

Sokağımıza dönüyorum ve binayı gördüğümde yavaşlamak için kendime izin veriyorum. Kampüsten ayrıldığımdan beri neredeyse koşu yapıyorum ve hayatında spor salonuna adım atmamış biri için kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Arkamdaki ağır ayak sesleri dikkatimi binadan uzaklaştırıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum, bugün etrafa baktığım her seferinde olduğu gibi orada kimseyi görmeyi beklemiyorum.

Ama şimdi biri var. Tanıdığım biri.

Spade'in babamla yüzleşmek için evime getirdiği adamlardan biri.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve onun hızı artıyor, ama benimki de artıyor.

Neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Doktor'u arayabilmek için olabildiğince çabuk daireye girmem gerekiyor.

Ayak sesleri giderek artıyor ama omzumun üzerinden bakmayı reddediyorum çünkü bu beni sadece yavaşlatacak.

Apartmanımızın merdivenlerini koşarak çıkıyorum ve kapıcıyı geçtikten sonra cesaretimi toplayıp omzumun üzerinden tekrar bakıyorum.

Adam girişte duruyor, hınzır bir sırıtış dudaklarının kenarlarını yukarı çekiyor. Koyu renk saçları mafya filmlerindeki gibi arkaya doğru kaymış, ama midemi alt üst eden şey cansız gözleri.

Topuklarının üzerinde dönüp geldiğimiz yöne doğru yürümeye başlamadan önce, "Spade'in selamı var," diyor.

Aynı pozisyonda duruyorum, uzun süre hareket edemeyecek kadar şoktayım. Bu da neydi böyle? Spade neden Chicago'da beni takip etsin ki? Evliliğimin geçerliliğini kontrol etmek için gelmediyse...

Ama Doc ve ben evliyiz.

Çalışmadığı her geceyi birlikte geçiriyoruz. Akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz ve soğuk bahar gecelerinde beni dondurma yemeye götürüyor, böylece beni sıcak tutmak için kendine çekebiliyor.

Geleneksel olarak başlamamış olabiliriz ama şimdi buradayız ve mutluyuz. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum.

"Bayan?"

Beni düşüncelerimden çekip çıkaran sesle irkiliyorum ve Fred'in nazik gözleriyle karşılaşıyorum. Kapıcı, buraya taşındığımda ilk arkadaş olduğum insanlardan biri ve torunlarının maskaralıkları hakkında onunla sohbet etmek için her zaman duruyorum.

"Üzgünüm Fred. Sadece biraz ürktüm."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Biri seni korkuttu mu?"

Başımı salladım. "Hayır, tabii ki değil. Sadece şehre alışmaya çalışıyorum sanırım." Boğazımdan zorla bir kahkaha atıyorum ama kulağa ne kadar yanlış geldiğini fark etmiyorum. "Neyse, ben yukarı çıkayım. Okul için okumam gereken bir yığın kitap var."

"Bir şey ihtiyacınız olursa haber verin."

Asansöre doğru koşarken ve düğmeye gereğinden fazla üç kez basarken ona gülümsüyorum. Daireye girdiğimde bir plan yapabileceğim. Güvenli bir yere girdiğimde sağlıklı düşünebileceğim.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

DOC

Bütün gün kötü bir ruh halinde.

Güne karımın derinliklerindeki taşaklarımla başlamamaktan nefret ediyorum ama Storm'dan acil bir telefon aldığımda, gitmeden önce onu uyandıracak zamanım olmadığını biliyordum.

Spade ve adamları daha fazla görülmeye başlandı, bu da Isla'yı koruma ihtiyacımı yatıştırmaya yetmiyor ve her geçen gün onu yatağa kelepçelemeye daha da yaklaşıyorum, kimsenin ve hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini biliyorum.

Her an eve gelebileceğini bildiğim için son yirmi dakikadır dairenin içinde volta atıyorum. Binaya ulaşalı on dakikadan fazla oldu, bu yüzden buraya gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen Fred'le konuşuyordur. Tükürük ateşimin nesi var bilmiyorum ama nereye giderse gitsin insanlarla arkadaş oluyor gibi görünüyor.

Antisosyal bir pislik olduğumu düşünürsek, gerçekten anlamıyorum, ama onu kollayan başka insanların olması hoşuma gidiyor.

Kapı açılır ve Isla aceleyle içeri girer, arkasından çarparak kilidi üç kez kontrol ettikten sonra dönüp sırtını kapıya .

Bakışlarımla karşılaştığında gözlerinde tanıştığımız günden beri görmediğim bir şey parlıyor ve hareket etmeye karar vermeden önce ona doğru koşuyorum.

"Ne oldu?" Talep ediyorum.

Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Spade'in adamlarından biri beni takip ediyordu," diye fısıldıyor. "Bütün gün izlendiğimi hissettim ama sokağa çıkana kadar kimseyi görmedim. Sonra beni kovaladı ve Spade'in bana selam gönderdiğine dair bir şeyler söyledi." Sözleri aceleyle ve titreyerek çıkıyor ama onu kollarıma sürüklediğimde geri çekilmiyor.

Damarlarımda yanan öfkeyi, Isla'nın iyi olduğundan emin olduktan sonra başa çıkmak için bastırıyorum. O gelmeden önce öfkemi durduracak hiçbir şey yoktu ama şimdi kollarımda olduğu için ona bu yönümü göstermeyi reddediyorum. Yüzeyin altında gizlenen ve serbest bırakılmak için yalvaran bir canavar olduğunu bilmesine gerek yok.

"Sana dokundu mu?" Sıkılmış dişlerimin arasından hırlayarak onu bedenime sımsıkı sarıyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Yeterince yaklaşmadı." Hıçkırıklara boğuluyor. "Korkuyorum, Doktor. O neden burada?"

Bir an tereddüt ediyorum, bunun adamlarından birinin geçen ay şehirde ilk kez görülmesi olmadığını söylemeli miyim diye karar vermeye çalışıyorum. Ama onu şimdilik karanlıkta tutmanın daha iyi olacağına karar verdim. Zaten yeterince korkmuş durumda, bir de ben yangına körükle gitmeyeyim. "Bilmiyorum, Isla. Ama araştıracağım, tamam mı? Burada güvendesin. Seni her zaman güvende tutacağım."

Başını sallıyor. "Biliyorum."

Storm'a temas kurduklarını söylemem gerek ama Isla'nın şu anda bana ihtiyacı var ve o her zaman benim önceliğimdir.

Onu kollarıma alıp kanepeye götürüyorum ve dikkatlice kenarına oturtuyorum. Memnun kaldıktan sonra botlarını ayağından çekip yanına oturuyorum ve onu hemen kucağıma çekiyorum.

Belki de onun için bir güvenlik tutmamın zamanı gelmiştir. Rayne birkaç gün önce teklif etti ama Isla'nın bu fikirden nefret edeceğini biliyordum ve henüz ortada bir neden yoktu.

Ama artık var.

Onun güvende olduğundan emin olmalıyım ve her ne kadar güvende olmak istesem de, her zaman yanında olmam mümkün değil.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyorum yanağına doğru. "Bunun icabına bakacağım."

"Anlamıyorum," diye hıçkırıyor. "Artık gerçekten birlikteyiz. O neden buradaydı? Ne zamandır beni takip ediyorlar?"

Bu güzel bir soru ve onunla ilgilendikten sonra üzerinde daha fazla düşüneceğim bir soru. İki haftadır işe geri döndüm, ancak Isla ile evde daha fazla zaman geçirebilmek için çalışma saatlerimi önemli ölçüde azalttım. Ancak bundan önce, onu güvende tutma konusundaki takıntılı ihtiyacımı gidermek için onu takip ederek epey zaman geçirdim.

Bunu uzun zamandır yapıyorum. Tanrı aşkına, ben lanet bir SEAL'dım. Etrafımın her zaman farkındayım, ama hiç fark etmedim

Isla'yı takip eden herkes.

"Bilmiyorum, tükürük ateşi. Ama güvendesin ve önemli olan da bu. Sana zarar vermeyi aklından bile geçiren herkesi öldüreceğim."

Başını göğsüme doğru sallıyor. "Böyle şeyler söyleme?" "Neden ?"

Meydan okuyorum. "Bu doğru. O orospu çocuğunu öldürürdüm. seni üzmeyeceğini düşünseydim sana doğru bakardım."

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor, abarttığımı gösteren işaretler arıyor, ama abartmıyorum. Onu güvende tutmak için yapmayacağım şey yok.

"Biraz dinlen, tükürük ateşi," diyorum usulca, onu kollarımda yeniden konumlandırıyorum, böylece ikimizin de etrafına bir battaniye sarabiliyorum.

İnsanlarla ilgilenmek bana pek doğal gelmiyor, ama Isla'yla ilgilenmek? Yapmayı en sevdiğim şey haline geldi.

Uykusunu izliyorum, gözyaşları yanaklarında kuruyor ve bilinçsizlik onu ele geçirirken vücudu sonunda kollarımda rahatlıyor.

Her şeyden çok, Spade'in hangi şerefsizinin kadını mı takip ettiğini bulmam ve onu ortadan kaldırmam gerekiyor. Ama şu anda Isla'yı yalnız bırakamam ve Saint James ailesi dışında onun güvenliği konusunda güvenilebileceğim kimse yok.

Ama Isla'nın hayatımın bu yönünü bilmesine gerçekten hazır mıyım? Son derece yasadışı olan ve ölüm ve yıkımla çevrili olan tarafını?

Başka seçeneğim olmayabilir.

Storm'a bir mesaj yazmadan önce onu uyandırmamaya dikkat ederek telefonuma uzanıyorum.

Bugün biri Isla'yı eve kadar takip etmiş. Onu Spade'in adamlarından biri olarak tanıdığını söyledi.

Fırtına: O iyi mi?

Çok korktu ama durumu iyi.

Fırtına: Everett'e binanızın etrafındaki kasetleri çektirip ne bulabileceğimize bakacağım. Rayne'e güvenliği organize etmesini söyleyeyim mi? Onu mu?

Doktor: Bence en iyisi bu olur.

 Fırtına: Ben . Kızına iyi bak.

Büyük Fırtına Saint James'in nişanlısı hayatına girdiğinden beri bu kadar değişmiş olması bana hâlâ çılgınca geliyor. Ama yine de ben de Isla'dan önceki adam değilim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ISLA

Doc'un daha önce zorba olduğunu düşündüysem, ne kadar kötüleşebileceğini bilmiyordum.

Spade'in katili hafta başında beni eve kadar takip ettiğinden beri, beni bir şahin gibi izliyor. Hatta her gün beni okula götürüp getirecek kadar ileri gitti. Bu çok saçma çünkü onun yolunun dışında olduğunu biliyorum.

Evin dışına çıktığım her an beni takip eden 1.80'lik kas duvarından bahsetmiyorum bile. Antonio neredeyse Doc kadar iri ve daha da korkutucu. Pek konuşmuyor, aslında sanırım son birkaç gün içinde bana sadece üç kelime söyledi, hepsi de kendi güvenliğimle ilgili uyarılardı.

İç çekiyorum ve kanepenin arkasına yaslanıyorum. Bugün izin aldım çünkü çok bunaldım. Bir gün daha takip edilmeyi ve nereye gidip nereye gidemeyeceğimin söylenmesini kaldıramam. Ama o zaman bile Antonio'nun kapının dışında olduğunu, evden çıkmayı seçersem beni beklediğini biliyorum.

Doktor sadece beni korumaya çalışıyor ve bunun için minnettarım ama burada ne kadar uzun kalırsam o kadar özgürlüğümü kaybettiğimi anlamıyor gibi görünüyor.

Kapı açılıyor ve kocam kaşlarını birleştirmiş, telefonunu kulağına dayamış bir şekilde içeri giriyor.

"Bu gece gelmeyeceğim. Birbirlerini öldüresiye döverlerse ölmelerine izin vermek zorunda kalacaksın," diye tersliyor.

Telefonun diğer ucundaki her kimse onunla tartışıyor olmalı çünkü söyledikleri her kelimedede hayal kırıklığı artıyor gibi görünüyor.

"Rayne, umurumda değil. Bu pislikler ölüm ihtimalini bile bile The Circle'a gidiyorlar. Tanrı aşkına, lanet bir feragatname imzalıyorlar. Bu gece orada olmamak bana zarar vermez."

Ona küçük bir el sallıyorum ama Kindle'ımla kanepede oturmaya devam ediyorum. Bugün istediğim kadar kitap okuyamadım. Gerçekten

Bir kurgu eserle geçireceğim birkaç saatin hayatımın içine düştüğü felaketten beni uzaklaştırmasını umuyordum, ancak bu noktada ahlaki açıdan gri bir kurgu karakter bile dikkatimi dağıtamıyor.

Telefonu kapatıyor ve bana doğru sinsice yaklaşıyor. Beni hemen bulmadan asla eve girmez, ama şu anda onda neredeyse geri çekilmeme neden olacak kadar korkunç bir şey var. Elimde bir bardak nane ayı ile halılara dolanmamış olsaydım muhtemelen bunu yapardım.

Bugün regl dönemimin ilk günü olduğu için midem biraz huzursuz. Pek çok kadına kıyasla oldukça şanslıyım, ancak aybaşımın parkta bir yürüyüş olduğunu söyleyemem. Bu seferki, düzenlemek için doğum kontrol hapı kullanmaya başladığımdan beri son birkaç yıldır yaşadıklarımdan daha kötü ama bunu strese bağlıyorum.

Doc beni koltuktan kaldırıyor, tek kelime etmeden yatak odasına götürürken fincanı bir gümbürtüyle yan masaya bırakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Genelde bana karşı çok naziktir, bu yüzden onun bu yönüne alışık değilim ve ona nasıl yaklaşmam gerektiğinden tam olarak emin değilim.

Beni yatağın ortasına fırlatıyor ve hemen kazağıma uzanıyor, soruma cevap verme zahmetine girmeden kazağımı başımdan yırtıyor.

O gğşm açar açmaz kollarımı çıplak gğşme doluyorum, normalde onun yanındayken daha utangaç hissediyorum, ama yine de normalde şu an olduğum kadar şişkin ve iğrenç değilim.

Hırlıyor ve ellerimi çekiyor, gözleri çıplak tenimde ziyafet çekiyor. "Benden saklanma, tükürük ateşi."

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Hayır," diye tersliyor, eşofman altımı belimden kavırıyor ve hızla odanın diğer ucuna fırlatıyor.

"Doktor," diye uyarıyorum. "şu anda bunu yapamam."

Gözleri kararıyor ve neredeyse bir ay boyunca her geceyi onun kollarında olsaydım, yüzüne gelen ifade beni korkutabilirdi. "Sana ihtiyacım var," diye büyüyor.

Klotuma uzandığında tartışmak için ağzımı açıyorum ve çabucak yatağın diğer tarafına geçiyorum. Gerçekçi olmak gerekirse, onun bir doktor olduğunu ve regl gibi bir konuda onunla konuşmanın o kadar da önemli olmaması gerektiğini biliyorum, ama daha önce bir erkekle bu konuda hiç konuşmamıştım ve o erkek olduğu için

Sabahları beni dilini gömmüş bir şekilde uyandıran bu adam, başlamak istediğim kişi değil.

"Doktor," diye soluyorum yatağın etrafında dönerken. Avını takip eden vahşi bir hayvan gibi ve ondan ne kadar kaçarsam, beni o kadar kovalamak isteyeceğinden korkuyorum. "Regl oldum," diye ağzımdan geçiriyorum. "Birkaç günlüğüne tüm ders dışı aktiviteleri durdurmak zorundayız." İşte oldu. O kadar da zor değilmiş.

Dudaklarının kenarlarında karanlık bir gülümseme belirliyor ama peşini bırakmıyor. Aksine, hareketlerinde daha da acımasızlaşıyor.

Yataktan fırlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya doğru ilerliyorum, kapının beni onu ele geçiren şeyden korumaya yeteceğini umuyorum. Ama o benden daha hızlı davranıyor ve daha ayaklarım fayanslara değmeden iki koluyla beni sarıyor.

"Ne kadar çok kaçarsan o kadar çok kovalamak istiyorum seni," diye mırıldanıyor kulağımın kabuğuna doğru, hemen ardından da lobunu ısırıyor.

"Doktor, lütfen," diye yalvarıyorum.

"Hayır," diye tersledi. "Kendini benden uzak tutmayacaksın. Regl olman umurunda bile değil. Senin içinde olmam gerek."

Dudaklarım aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Gerçekçi mi davranıyor? Yine, onun bir doktor olduğunu anlıyorum, ama kesinlikle kan hemen hayır demeli.

"Ağzından çıkacak bir sonraki kelime 'evet, Doktor' olsa iyi olur, ardından seni soymayı bitirmeme izin verirsin, yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

"Bunun için beni cezalandıramazsın!" Sanki bir fark yaratacakmış gibi beni tutuşunu haykırıyorum. Yaramayacak. Benden bu kadar büyük ve milyon kat daha güçlüyken olmaz ama denemeye değer. "Bu konuda rahat değilim. Lütfen."

İçini çekti ve çırpınan bedenimi banyoya taşıdı. Kolaylıkla beni bir koluyla destekliyor ve duşa girmeden önce kapıyı kilitliyor ve o tamamen giyinikken ve ben hala iç çamaşırimdayken duşu başlatıyor.

Dondurucu soğuk su boğazımdan ürkek bir çığlık koparıyor ama Doc ikimize de çarpan buzlu damlacıklardan hiç etkilenmemiş görünüyor.

"Ne oluyor be?"

"Sen kanaman varken seni becermemden rahatsız oluyorsun, ben de seni becermemeye niyetli değilim, o yüzden uzlaşmamız bu şekilde olacak." Omuz silkiyor ve ıslak kot pantolonunu ıslanmış ayakkabılarıyla birlikte duşun dışına atıyor.

Ona ne oldu böyle?

İç çekiyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum, yaşadığım hayal kırıklığı gözlerimi Öfkeli bir şekilde ağlamaktan nefret ediyorum ama şu anda yanaklarımdan süzülen yaşlara engel olamıyorum.

Onları görünce durakladı. Belki de en başta ağlamaya başlamalıyım. Az önce yaptığımız şeyden daha kolay olurdu.

"Neden ağlıyorsun?" Sesini hafifçe yumuşatıyor.

"Çünkü çok sinir bozucusun," diye çıkışıyorum ama başlayan gözyaşlarımı durduramıyorum. Aptal hormonlar beni daha da duygusal yapıyor.

Gözleri kısılıyor ama bana karşılık vermek yerine beni sıcak kucağına çekiyor, su üzerimize vururken beni uzun dakikalar boyunca göğsüne bastırıyor. En azından şimdi hava sıcak, yoksa hipotermiye doğru yol alıyordum.

"Konuş benimle," diye fısıldıyorum.

Doc'a işi hakkında soru sormamaya çalışıyorum, çünkü hem bu dairenin dışındayken ne tür yasadışı işler çevirdiğini bilmek istemiyorum, hem de onu başkalarının sırlarını anlatmaya zorlamak ve onu garip bir duruma sokmak istemiyorum.

Ama bugün bir şey oldu. Omuzlarındaki gerginlikten ve beni o kadar sıkı tutmasından anlıyorum ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Lütfen, Isla," diye fısıldıyor ve ne istediğini anlamak için tekrar sormasına gerek yok.

İç çekiyorum ve duştan çıkıp tamponumu beceriksizce atacak kadar uzun bir süre için kucağından çekiliyorum, bunu yaparken beni izlememesi için dua ediyorum.

Ama duşa döndüğümde başını suyun altına eğmiş, sanki tüm dünya üzerine yıkılıyormuş gibi bakıyordu.

Bugün her ne olduysa onu sarstı ve eğer teselli bulmak için benim bedenime ihtiyacı varsa, bunu ona ben vereceğim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DOC

Spade'in şehirde adamları olduğunu öğrendiğimiz anda Isla'yı götürmeliydik. Bunu yapmadığım için kendime çok kızgım. Ama artık çok geç.

Onu nereye götürsem bizi takip ederlerdi ve burada benimle ve onu korumak için çalıştığım insanlarla en güvende.

Ama bu, her birini avlayıp yavaşça ve acı çektirerek öldürmek istememe engel değil.

Onlardan herhangi birinin pis ellerini ona sürmesi fikrine katlanamıyorum, bu yüzden daireye girdiğim anda onu en yakın yüzeye domaltıp döllerimle o kadar dolana kadar sismek istedim ki kokum haftalarca gözeneklerinden sızacaktı.

Ve sonra bir sonraki darbe geldi. Adet dönemi.

Ben lanet olası bir doktorem. Hapı bıraktıktan sonra vücudun dengeye gelmesi biraz zaman alabilir. Ama konu Isla olunca, mantıklı olmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ve bebeğimi taşıyor olması, damarlarımdaki ateşi daha da körüklüyordu.

Duştan çıkıyor ve ben onun gidişini izlemeye cesaret edemiyorum. Mantıken yatak odasından daha uzağa gitmeyeceğini biliyorum ama şu anda herhangi bir mesafe çok fazla gibi geliyor.

Su üzerime vuruyor, sıcaklık zaten aşırı ısınmış tenimi yıkıyor. Lanet olsun. Tehlikede olmasından nefret ediyorum. Bu pisliklerin yaklaşmaya devam etmesinden nefret ediyorum. Ve Spade'in şu anda şehirde olmasından nefret ediyorum.

Bu yüzden de bu daireden ayrılmayı reddediyorum. Burada benimle daha güvende.

Yumuşak kolları belimi sarıyor ve omzumun üzerinden baktığımda onu gözleri kapalı bir şekilde sırtıma yapışmış halde buluyorum.

"Spitfire?"

"Benden ihtiyacın olanı al," diye fısıldıyor ve yemin ederim kalbim pathıyor. O hayatıma girmeden önce bu lanet şeyin çalıştığını bile düşünmüyordum ama yine de böyle anlar hırpalanmış organın yeniden atmasını sağlıyor, ona yeniden hayat veriyor.

O kadar hızlı dönüyorum ki, onu duvara yaslamadan önce nefesini tutuyor ve onu benimle soğuk fayansların arasına hapsediyorum.

"Nazik olmayacak," diyorum ona.

"Hiç oldu mu ki?" diye sırtarak meydan okuyor.

Hafifçe eğilip kollarımı dizlerinin altından geçirirken kıkırdıyorum. Onu yerden kaldırdığım anda bacaklarını bana doluyor. Kolları boynuma dolanmak için hareket ediyor, ama ben onları hemen kendi kollarımdan biriyle yakalayıp başının üzerine bastırıyorum.

"Yalvar."

Isla bana bakarken dudakları aralanıyor, birkaç dakika önceki hayal kırıklığının yerini şehvet alıyor. Son bir ay içinde karım hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da kızgın kalamayacağıdır. Kin tutmak onun varlığına aykırıdır ve bu genellikle benim lehime işler.

"Lütfen, Doktor," diye fısıldıyor. "Lütfen sik beni."

"Benim küçük pis fahişem mi olacaksın?" Homurdanıyorum. Başımı eğiyorum ve boynunun yumuşak etini ısırmadan önce çenesi boyunca bir dizi öpücük izliyorum. Onu işaretlemem gerekiyor. Kendime onun benim olduğunu ve kimsenin onu benden alamayacağını hatırlatmalıyım.

Acının ani ısırtısıyla haykırıyor ama sırlıklam amını ağrıyan uzunluğum boyunca sürttüğünde, bundan hoşlandığını anlıyorum.

Isla zevkle birlikte acıyı da seviyor ve ben de bunu her fırsatta kendi avantajıma kullanıyorum.

"Evet," dedi. "Senin pis olacağım."

"Siktir," diye homurdanıyorum. Dudaklarından iğrenç sözcüklerin sesi beni her zaman kontrolümü kaybetmeye daha da , ama bu gece hiç kontrolüm olduğundan emin değilim.

Kalçalarımı yeniden konumlandırıyorum ve ileri atılıyorum, küçük tükürük ateşimden bir çılgılık koparan acımasız bir itme ile ona giriyorum. Ona önceden en az bir orgazm yaşatmadan onu neredeyse hiç sikmiyorum ama şu anda çok gerginim.

Vücudumdaki gerginliğin bir kısmı onun içine oturur oturmaz azalmaya başlıyor, ancak hala uygulamam gereken huzursuz bir enerji var. olmadan

Nefes alması için ona zaman tanıyarak cezalandırıcı bir tempoya başlıyorum, bir elimle onun ellerini tutarken diğeriyle onu dengeliyorum.

Onu çılgınca becerirken ulaşabildiğim her deri parçasını ısıtıyor, emiyor ve ısıtıyorum, hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar sikimi tekrar tekrar içine sokuyorum.

"Amin mükemmel Isla," diye homurdandım. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Gözleri şehvetle parlıyor ve dudaklarımı yakalamak için öne eğiliyor. Öpücükleri de benimkiler kadar vahşi, ikimiz de birbirimizde cevabı ararken dişler ve dilden ibaret.

Benim için o kadar mükemmel ki acıtıyor.

Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum. "Benim için gelecek misin, tükürük ateşi?" "Henüz o noktada değilim," diye , onu tutmama karşı mücadele ediyor

Bilekler.

Ellerini bırakarak onu dikkatlice yere indiriyorum ama yüzünü duvara dönmeden önce ne yaptığımı sorgulamasına fırsat vermiyorum.

Benim için eğilene kadar onu geriye doğru itiyorum ve sonra tekrar amına sokmak için çaresizce sikimi içine sokuyorum.

Bu pozisyon onu daha derinden becermemi sağlıyor ve şu anda olabildiğince derine inmem gerekiyor. Eğer derisinin içine girebilseydim, girerdim. Onun için o kadar çaresizim.

"Amin benim için ovala bebeğim," diyorum ve hemen bir elini klitorisine götürüyor.

"Çok hassasım," diye sızlanıyor.

"Biliyorum, tükürük ateşi. Söz veriyorum, ikimiz de boşaldıktan sonra seninle ilgileneceğim." Onu o kadar sert becerdikten sonra, günlerce beni hissedecek ve bana burada benimle olduğunu ve kimsenin onu benden alamayacağını hatırlattı. Onlara izin vermeyeceğim.

Başını fayanslara yaslıyor, bedenini bana teslim ediyor ve onu kırmayacağıma güveniyor.

Onu o kadar sert ve hızlı beceriyorum ki çığlıkları sessizleşiyor ve sürekli duvarlara çarpıyor, daha fazla dayanamayana kadar sonsuza yankılanıyor. Onu doldurmam gerekiyor. Kendimi o kadar derine boşaltmalıyım ki sonunda rahatlayabileyim.

"Siktir, Isla. Şimdi. Hemen şimdi benim için gel," diye , orgazmım o kadar hızlı bana doğru geliyor ki, onun boşalmasına yetecek kadar zor tutuyorum kendimi.

Amcığı etrafında titreşiyor ve zevk ile acı arasında bir yerde ses çıkaran uzun bir inilti çıkarıyor ve hemen arkasındaki kenara düşüyorum, onu kalın sperm ipleriyle dolduruyorum.

İkimiz de yükseklerden aşağı inerken alnımı omzuna yaslıyorum, yumuşayan horozumun etrafında çırpınan kedi hissinin tadını çıkarıyorum.

Isla ile seks her şeydir. Sert. Yumuşak. Hızlı. Yavaş. Hepsi mükemmel. Ama bu anlar benim favorim. Nefes alış verişinin kesik kesik olduğu ve benim vücudumun rahatladığı anlar. Bana yaslanmasına izin verdiğinde ve ona sadece ona gösterdiğim parçalarımı görmesine izin verdiğimde. Hiçbir şey kıyaslanamaz.

Sonunda nefes alabildiğimde, ondan çekiliyorum, dölümün kanıyla karışıp iç uyluğundan aşağıya ve kanalizasyona doğru kaymasını izliyorum. Ve bir kez olsun, tohumumu tekrar içine sokma savaşıyorum. Regl döneminde hamile kalması pek olası değil ve zaten yapmamam gerekirken onu becerdim.

Onu yağmur ormanı başlığının altındaki duşun ortasına götürüyorum, sırada el başlığını yuvasından çıkarıyorum ve uyluklarının arasındaki pisliği dikkatlice yıkıyorum.

Süngere çok fazla vücut yıkama suyu sıkıyorum ve Isla'yı iyice yıkamak hızlıca çalışıyorum. Gözleri kapanıyor ve hareketlerimle rahatladıkça yumuşak bir inilti çıkarıyor.

Temizlendiğinden emin olduktan sonra duşu kapatıyorum ve onu kollarıma alıp yatak odasına götürüyorum ve yatağa yatırıp kurulum.

Bu sırada dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor ve ondan uzakta olduğumda kendimi hep başboş hisseden yanımda sakinleşiyor. Onunla ilgilenmek kısa sürede en sevdiğim eğlence haline geldi.

Kuruduktan sonra oturuyor ve yataktan kalkmak için hamle yapıyor, ama onu hemen durduruyorum. "Şimdi nereye gittiğini sanıyorsun, tükürük ateşi?"

Yanaklarında bir kızarıklık beliriyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Tampona ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

Onunla her şekilde ilgilenme ihtiyacıma rağmen, bu konularda yardım etmemden rahatsız olduğunu ve bunun kabul etmem gereken bir şey olduğunu bilerek bir kez başımı sallıyorum.

Aceleyle banyoya geri dönüp kapıyı arkasından sıkıca kapatmadan hemen önce alnına bir öpücük konduruyorum.

İçimden bir kıkırdama geçiyor ve kanepeyi onun için hazırlamak üzere oturma odasına geçmeden önce bir çift eşofman altı giyiyorum. Onu götürdükten sonra onunla ilgileneceğime söz vermiştim ve her kelimesinde ciddiydim.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ISLA

Doc'la hayatımız garip bir şekilde normale döndü.

Çoğu gece akşam yemeğinde benimle birlikte evde oluyor ve asla gerekenden daha geç saatlere kadar dışarıda kalmıyor.

Evdeyken benimle birlikte baktan televizyon programlarını izliyor ve yanaklarımdan kahkaha gözyaşları dökülene kadar yorum yapıyor.

Ve neredeyse her gece beni uyutana kadar beceriyor.

Göğsümde kök salan duygunun mutluluk olduğunu anlamam biraz zaman aldı, çünkü bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Doktor beni mutlu ediyor ve buna karşı daha fazla savaşmayacağım.

Tekme tokat Chicago'ya sürüklenmemin üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçti, ama dürüst olmak gerekirse? Sanki yıllar geçmiş gibi geliyor. Boston'daki hayatım sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ve bana her şeyin olduğu gibi geri dönme ya da yürüdüğüm zemine neredeyse tapan bir kocayla burada kalma seçeneği sunsanız, her seferinde bu hayatı seçerdim.

Tam daireden çıkıyordum ki Doc beni içine çekip sarıldı ve beni tüketti. Bana hiçbir zaman iyi bir sarılmayı takdir edebilecek türden bir adam gibi gelmemiştir, ama bu onun hakkındaki yanlış düşüncelerimin yanlış olduğunu kanıtlamasının bir başka yolu.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor başımın tepesine doğru.

"Her zaman öyleyim," diyorum ona. "Ayrıca Antonio beni bir şahin gibi izliyor. Kimsenin ona karşı çıkacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

"Sen öyle san."

Kollarımı beline doluyorum, ellerim sırtına tam olarak değmiyor ve karanlık gözlerine bakıyorum. "Güvenliğimi bu kadar önemseydiğin için teşekkür ederim."

Yüzümü kocaman ellerinin arasına almadan hemen önce kaşları birbirine çarpıyor. "Benim için önemli olan tek şey senin güvenliğin Isla. Hayatımın geri kalanında senin güvende ve mutlu olman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Gözlerimde yaşlar birikiyor ve ilk kez onları uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Dengeleyici bir nefes alıyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor ama bir an sonra yerini saf, katıksız bir ateşe bırakıyor. "Bir daha söyle," diyor ve beni vücuduyla kapı arasına sıkıştırana kadar destekliyor.

"Seni
seviyorum."

"Tekrar."

Başımı sallıyorum ama dudaklarımın kenarındaki gülümsemeye engel olamıyorum. "Seni seviyorum, Doktor. Sonsuza kadar."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, öpücük kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Ellerini yanaklarımdan çekti ve sonra her yerdeydi. Boğazım, göğüslerim, belim, kığım. Avuç içlerinin vücudumda sahiplenici bir şekilde kayması beni ona daha da eritiyor.

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum

öpücükler arasında. "Hayır."

"Doktor," diye itiraz ediyorum. "Bir saat sonra dersim var. Zaten geç kaldım."

Boğazımın hassas etini ısıyor. "Beni sevdiğini söylemek için daha iyi bir zaman seçmeliydin."

Kollarımı ensesine doladığımda boğazımdan bir kahkaha kaçıyor. "Eve döndüğümde beni istediğin kadar uzun süre ve istediğin kadar sert sikebilirsin."

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor, şiş dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Zor bir pazarlık yapıyorsun." Alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Tamam, fikrimi değiştirmeden önce sınıfa git."

El çantama uzanıyorum ama daha elime alamadan bana uzatıyor. "Sonra görüşürüz."

Tam arkamı dönüp kapıyı açmak üzereydim ki kollarını tekrar etrafıma doladı ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Ben de seni seviyorum, İsla. Çoktan öldüğünü sandığım kalbimin her atışıyla."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi defalarca sarhoş olmuş bulduğum vanilya ve deri kokusunu içime çekiyorum. Onunla geçirdiğim bu an, bana ölümle yaşam arasındaki farkmışım gibi sarılması, her şeyim ve bu duyguyu hayatımızın sonuna kadar yaşamak için yapmayacağım şey yok.

Trenden kampüse doğru yürürken hâlâ kafam güzel. Kısa bir yürüyüş ve Antonio'nun caddenin diğer tarafında, bana birkaç adım yaklaşan herkesi izlediğinin fazlasıyla farkındayım.

Artık ona alıştım, ama etrafımdaki insanlar onu hala sinir bozucu buluyor. Mesele de bu zaten.

Köşeyi dönüp otoparka doğru ilerliyorum, günün ilk atölyesinin bulunduğu binaya doğru ilerlerken arabaların arasından sıyrılıyorum.

Birden biri kolumdan tutup beni büyük bir cipin arkasına çekti, geriye doğru itti ve ben çığlık atmadan eliyle ağzımı kapattı.

"Şşş, benim," diye tanıdık bir ses yatıştırıyor ve panik içindeki gözlerim Bryant Hayes'inkilerle buluşuyor. "Seni korkutmak istememiştım ama o koca götün beni görmemesi için bunu çabucak yapmam gerekiyordu."

Eli ağzımdan kayıyor ve onu geriye doğru itiyorum. İçimden mantıksız bir öfke akıyor ve kendini toparladığı anda onu tekrar itiyorum. "Ne oluyor lan?" diye bağırdım. "Ödümü kopardın."

Bakışları etrafı tarıyor, belli ki Antonio'yu arıyor. "Şu anda açıklama yapacak zamanımız yok. Korumadan kurtulup benimle bir yerde buluşabilir misin?"

Tereddüt üzerime çöküyor. Neden söyleyeceklerini korumamın önünde söyleyemiyor? Spade için mi çalışıyor? Ailelerinin can düşmanı olduğunu biliyorum ama bu, kardeşlerin aralarındaki sorunu çözmek için beni köpekbalıklarına yem etmek istemeyecekleri anlamına gelmiyor.

"İsla, seni incitecek bir şey yapmayacağımı biliyorsun. Sadece açıklamak için zamana ihtiyacım var ve pislik kocan tüm iletişim yollarını kesti."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Doktor şimdi ne yaptı?

"Öğleden sonra İnsan Hakları dersinizin yanındaki kadınlar tuvaletinde buluşalım."

Programımı nasıl ezbere bildiğini soramadan gitti.

"İyi misin, İsla?" Antonio soruyor, bakışları park yerinde bir tehdit arıyor.

Başımı sallıyorum ve giydiğim tenis ayakkabılarına bakıyorum. "Sadece bağcıklarımı bağlıyordum," diyorum ona sessizce, sesimin bozulmayacağına güvenmeden.

Doktor'un benimle ilişkisini kestiği tek kişi Bryant mı? Yoksa beni buraya getirdiğinden beri babamdan ya da Bree'den haber alamamamın gerçek sebebi bu mu?

Gün bir ders bulanıklığı içinde geçiyor ve bu sabah Bryant ile olan etkileşimimden ne kadar sarsıldığımı gizleyemiyorum.

Bella bana o kadar çok sorunun ne olduğunu sordu ki sayısını unuttum ama ona Chicago'da yaşamaya nasıl başladığımın tüm kirli hikayesini anlatmak zorunda kalmadan söyleyemiyorum.

İnsan Hakları dersinde yerime oturduğumda, midemde gergin bir enerji yumağı oluşuyor ve endişe acımasızca üzerime çöküyor.

Aklıma Bryant'la buluşmamam gerektiği geldi. Yapmamam için o kadar çok neden var ki, beni takip eden adamlar varken bunu yapmak için güvenlik detaylarımı atlatmak zorunda kalacağım gerçeği de dahil ama kesinlikle bunlarla sınırlı değil.

Ama dersin yarısında Bella'ya bir dakika içinde döneceğimi söyledim ve sesimi çıkarmadan amfiden sıvıştım.

"Nereye gidiyorsun?" Antonio kapı kapandığı anda soruyor. "Tuvalete," diyorum, koşuştururken ona dönme zahmetine girmeden. En yakın tuvalete doğru.

Ayak sesleri arkamdaki fayanslarda yankılanıyor ama yüzümü görürse yalanlarımı anlayacağından korktuğum için arkama dönmüyorum. Geçmiş hayatımda bir parti kızı olmuş olabilirim ama hayatımdaki insanlara yalan söyleme konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadım.

Antonio'nun beni takip etmediğinden emin olmak için uzunca bir süre arkama bakarak banyoya giriyorum ve sonra rahat bir nefes alarak kapıya yaslanıyorum.

Eskiden çoğu gece gizlice dışarı çıkan biri olarak, artık bu konuda pek iyi değilim.

"Nihayet," diye yakınıyor Kai ve ben bakışlarımı dört Hayes kardeşin gözleriyle buluşmak üzere yukarı kaldırıyorum.

Aman Tanrım. Eğer Bryant hepsini yanında getirdiyse, bu kötü olacak demektir.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

DOC

Şehri boydan boya geçerken, içimden yayılan öfkeyle Fırtına Aziz James'in doğduğu günü lanetliyorum.

Isla her an eve gelebilir ve ben planladığım gibi onu karşılamak için orada olamayacağım. Bu sabahki itirafından sonra, karımı canı çıkana kadar sikmek ve belki ondan sonra biraz daha sikmek istedim.

Onu tekrar tekrar dölle doldurmak istiyordum. Onun güzel vücudundan o kadar çok zevk almak istiyordum ki günlerce yürüyemeyecekti.

Ama hayır. Fırtına aradı ve ben de lanet malikaneye doğru yola çıktım.

Bazı günler, şehrin göbeğinde çalışmak yerine gerçek bir iş bulmanın daha kolay olup olmayacağını merak ediyorum. Sonra en iyi zamanlarda insanlarla uğraşmayı sevmediğimi hatırlıyorum, bu yüzden gerçek hastalara iyi davranmak muhtemelen benim için o kadar kolay olmazdı.

Antonio'dan gelen bir mesaja bakıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor.

Antonio: Isla bugün garip davranıyor.

İçimi çekip elimi yüzüme sürdükten sonra otoyoldan çıkarken bir cevap

Beni çağırdılar. Ben gelene kadar dairenin içinde onunla kal.
Eve.

Muhtemelen bir şey yoktur. O bir kadın ve ruh halleri döngülerine bağlı olarak çok hızlı değişebilir. Ama Isla söz konusu olduğunda, üzülme tene tedbiri elden bırakmam.

Araziye giden yolun geri kalanı sadece kısa bir sürüş mesafesinde ve merdivenlerin önündeki her zamanki yerime park ediyorum.

Storm kapıyı açıyor, telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken kaşları birbirine çarpıyor, sık sık başını sallıyor ve sonunda, "Beni gelişmelerden haberdar edin. Çizgiyi aşan bir adım atarlarsa, bunu bilmek isterim."

Telefonu cebine sokuyor ve geçmem için kapıyı açıyor. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Homurdanarak bir cevap veriyorum ve onu ofisine kadar takip ediyorum, sadece kanepede kitapla kıvrılmış olan Ayvah'a kısa bir "merhaba" demek için duruyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve arkamı döndüğümde Storm masasının diğer tarafında oturmuş, iki bardak viski dolduruyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bana uzattığı bardağı almadan önce karşısındaki sandalyeye çöküyorum.

"Bu ne için?" Kehribar rengi sıvıdan bir yudum alarak soruyorum. Boğazımdan aşağı kayıyor, beni içten dışa doğru ısıtıyor.

"İhtiyacın olabileceğini düşündüm," diye iç geçirdi. "Hayes kardeşler şehirde."

Gözlerim açıldı. Chicago'da olmalarının tek bir nedeni var ve bu neden aynı zamanda benim yaşam nedenim.

"Öğleden sonra şehir merkezindeki bir otelde görülmüşler."

"Hepsi mi?" Ben soruyorum.

Başını sallayıp bardağını boşaltıyor. "Everett onlara göz kulak oluyor ama neden burada olduklarını bilip bilmediğinizi merak ettim."

Başımı salladım. "Daha Chicago'ya inmeden önce Isla'yla aralarındaki tüm iletişimi kestim."

"Ve onunla temas kurmalarının hiçbir yolu yok mu?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Tüm numaralarını, e-posta adreslerini ve sosyal medyalarını engelledim ve tüm aramalarını ve mesajlarını izliyorum. Aralarında hiçbir şey olmadı."

Storm'un dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve krema yemiş kedi gibi görünüyor. "Böyle bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Şak diye söyledim.

"Kadınınızı güvende tutmak için hiçbir şeyden kaçınmamak. Ama sanırım en güçlülerimiz bile düşmüştür." Kıkırdıyor.

Bir yanım viski bardağını onun kendini beğenmiş suratına fırlatmak istiyor ama o haklı. Isla'yı güvende tutmak için yapmayacağım şey yok ve bu her zaman nerede olduğunu ve kiminle konuştuğunu bilmek anlamına geliyorsa

Bu şekilde olacak. Onun güvenliğini sağlamak için ne kadar uğraştığımı bilmesine gerek yok.

"Neden bunu bana telefonda söyleyemedin?" Her ne söyleyecekse söyler söylemez eve dönebilmek için bardağımı boşaltarak soruyorum.

Storm bir an tereddüt ediyor, gözleri masanın üzerindeki telefonuna kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Chicago'ya döndüğünüzden beri Isla'nın babasından haber aldınız mı?"

"Hayır. Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Hayes kardeşlerin şehirde olduğu haberini aldığımızda Everett, Isla'nın hayatındaki diğer insanları kontrol etme görevini üstlendi. Hem Edward hem de arkadaşı Bree kayıp. Elimizdeki bilgilere göre birkaç haftadır kayıplar."

Elimi yüzüme sürüyorum.

Hay sikeyim.

Beni geri aramadığında Edward'ı takip etmeliydim ama beni görmezden geldiğini düşündüm. Ne de olsa artık arkadaş değildik. Birbirimiz için hiçbir şeydik. Ya da sanırım teknik olarak o benim kayınpederim, ama bunu ona söylemeye cesaret edersem, gözüm morarmış bir şekilde ayrılacağımı hissediyorum.

"İkisinin de tek kelime etmeden ortadan kaybolmaları için aklınıza gelen herhangi bir sebep var mı?" Diye soruyor.

"Hayır. Geçen hafta Edward'ı aradım ama cevap vermeyeceğini pek düşünmedim. Isla haftalardır hem onunla hem de Bree'yle temasa geçmeye çalışıyor ama onların hayatlarına devam ettiklerini düşünüyordu ve ben de dikkatini dağıtmaya çalışıyordum."

Storm iç çeker ve viskiye uzanarak iki bardağı da doldurur. "Sence bu Spade'in Isla'yı dışarı çekme yöntemi olabilir mi? Arkadaşını ve babasını geri almak karşılığında evliliğin saçmalık olduğunu kabul etmek?"

Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor ve ne yaptığının farkına varmadan bardağı alıp duvara doğru fırlatıyorum, camın halının üzerinde paramparça olmasını ve viskinin fildişi duvarları kaplamasını izliyorum. Sıkılmış dişlerimin arasından "Evliliğim saçmalık değil," diye zorluyorum.

Storm bardağını önüne koyuyor, az önce ofisinde yarattığım dağınıklıktan hiç rahatsız olmuyor. Ama birinin burada bir şey kırması ilk kez olmuyor. Muhtemelen haftalık bir olaydır.

Ailedeki erkeklerin öfkelerini göz önünde bulundurarak. "Şimdi değil. Ama başlangıçta öyleydi, değil mi?"

Isla'nın üzerinde yürüdüğü zemine tapmadığım, karanlığımı aydınlatacak kadar parlak bir ışıkla hayatıma giren meleği takdir etmediğim bir zaman olduğu fikrinden nefret ederek ona kısa bir baş selamı veriyorum.

"Aynen öyle. Spade'e göre evliliğiniz bir saçmalık ve aksini düşünmesi için hiçbir neden yok."

Oturduğum sandalyeyi fırlatmak ve tüm ofisi dağıtmak için içimden bir dürtü geliyor, ama yutkunuyorum.

Cebimdeki telefonuma uzanıp onu çıkarıyorum, Isla'nın daireden ayrılırken ona gönderdiğim mesaja cevap vermiş olabileceğini umuyorum. Ama hiçbir şey yok. Bana cevap vermemek onun yapacağı bir şey değil.

Antonio'ya kısa bir mesaj atıp son durumu soruyorum ve telefonumu masanın üzerine koyuyorum. "Hayes kardeşlerin şehirde herhangi bir bağlantısı var mı? Bilgi alabileceğimiz birileri var mı?"

Storm başını sallar. "Russo'larla işbirliği yapıyorlar ama Elijah'ı daha önce aradığımda bir süredir onlardan haber almadığını söyledi."

Dirseklerimi dizlerime indiriyorum ve başımı ellerimin arasına gömüyorum. Bundan hoşlanmıyorum. En iyi zamanlarda bile kontrolün bende olmaması beni çıldırtmaya yetiyor ama söz konusu benim tükürük ateşim olduğunda, neredeyse cinayet işleyecek hale geliyorum.

Her iki telefon da aynı anda masanın üzerinde titreşiyor ve bakışlarım Storm'unkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

"Apartmanınızın yakınlarında görülmüşler."

Kendi telefonuma bakıyorum ve Antonio'nun mesajındaki sözler hayatımın geri kalanında kâbuslarımda yer alacak.

Antonio: O gitti.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ISLA

Dolapta bulduğum bir sırt çantasına bir şeyler tıktırırken yaptığım her hareket titrek.

Hangi noktada Bryant'ın saçma planına uymaya karar verdiğimi bilmiyorum ama işte buradayım, önümüzdeki birkaç gün için kıyafetlerimi topluyorum ve bana söylenen tüm yalanları anlamlandırmaya çalışıyorum.

Kadınlar tuvaletinde Hayes kardeşlerle yaptığım konuşmayı düşünmek, yürek parçalayıcı olduğu kadar komik de. Altımdan halının çekilebileceği onca yer varken, burası kesinlikle eşsizdi.

"Hepiniz burada ne halt ediyorsunuz?" Çantamı ayaklarımın dibine bırakarak soruyorum. Bu sabah aceleyle paketlediğim üç ders kitabı lanet olası şeyi bir tehlike haline getiriyor.

"Konuşmamız gerek." Bryant bana yavaşça yaklaştı. "Ve çıldırmamanı istiyorum."

"Yani benden nefret eden ve onu tanıdığım yıllar boyunca benimle neredeyse tek bir cümle bile konuşmamış olan kardeşimi mi getirdin?" Meydan okuyorum. Kai ve Kayden'in çıldırmama yardım edeceğini düşünmesine neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama belki de beni sandığım kadar iyi tanııyordu.

İç geçiriyor ve omzunun üzerinden uzak duvara yaslanmış kardeşlerine bakıyor. Elbette daha az iğrenç bir yerde buluşabilirdik. "Bree ve baban kayıp."

Uzun süre ona bakıyorum, bana söylediği sözleri daha az delice hale getirmek için her şeyi yapacaklarmış gibi işliyorum. "Kayıp derken neyi kastediyorsun?" Yavaşça soruyorum.

"Siz kasabadan ayrıldıktan sonra Bree'nin dışarı çıkmayı bıraktığını fark ettik, ama bunun sadece siz yanınızda olmadığınız için olduğunu düşündük. Ama sonra bir gece erkek kardeşi ve kız arkadaşı geldiğinde, birkaç gündür eve gelmediğini söylediler.

"Bildiğiniz gibi, bu onun ilk kayboluşu değil ve biz onun bir haftalık eğlence için bir adamla birlikte olduğunu düşündük. Ancak ertesi hafta sonu hala ortaya çıkmamıştı ve endişelenmeye başladılar."

"Neden beni aramadın?" Kendimi tutamadım. "Mesajlarıma cevap vermiyordu, sadece hayatını yaşadığını sanıyordum. Kayıp olduğunu düşünmemiştim."

Bryant'ın gözleri kısılr ve sinirli bir nefes verir. "Denedim amına koyayım. Haftalarca. Her yanıt alamadığımda senin için de endişelenmeye başladım, ta ki Jaxon'a söyleyene ve o da araştırana kadar. Kocanın bizi mümkün olan her şekilde, her şeyden engellediği ortaya çıktı. Bu yüzden buradayız. Seninle iletişim kurabilmemizin tek yolu buydu."

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Bunun onun yapabileceği bir şey olduğunu kabul edebilirim. Bana karşı çok sahiplenici ama dört kardeşi birden engellemek? Bu ondan beklediğimden daha ileri gidiyor.

"Peki ya babam?" Ben soruyorum. "Ona da mesaj atıyordum ama düşündüm ki..." Yüksek sesle konuşacak kadar cesur olmadığım düşüncesiyle boğuluyorum. "Kız kardeşinin ölümünden sorumlu tuttuğu adamla evlendiğim için benimle hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum."

Bryant başını sallar. "Kesinlikle hayır. Düğünden sonraki gün onunla konuştum ve senin için umutluydu. İrtibatı öylece kesmezdi. Kayıp olduğunu fark ettik çünkü babam Spade'den başka bir şey görüp görmediğini ya da duyup duymadığını öğrenmek için onunla temasa çalıştı. Evine gittik ve her yer temizlenmişti. Annen de gitmiş ama Florida'ya kadar izini sürdük. Görünüşe göre sen evden çıktıktan sonra Boston'da kalması için bir neden kalmamış."

Ağzından çıkan her kelime bir öncekinden daha çılgınca geliyor, ama bu ona benziyor. Clarissa Teyze öldükten sonra bir eş ya da anne olmayı hiç umursamadı, bu yüzden evlendiğim anda çekip gittim.

Durumun gerçekliği üzerime yıkılıyor ve safra boğazımın arkasına .

Böyle bir olamaz. Nasıl ortadan kaybolabilirler?

Antonio'nun mutfaktaki gürültüsüyle gerçekliğe geri dönüyorum. Ben burada tek başımayken ilk kez gerçekten daireye giriyor, ama banyo molamdan sonraki dengesiz davranışlarımın bana bir faydası olmadığından şüpheleniyorum.

Bryant'ın bana verdiği kullan-at telefon kotumun cebinde ağır ağır duruyor. Bu yanlış geliyor. Bunu kabul ederken bile büyük bir hata yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Doktoru aramalıyım. Ona Bree ve babamın kayıp olduğunu söylemeli ve onları bulmasına yardım etmesini istemeliyim. Bryant ve kardeşlerinin onları geri getirmek için beni yem olarak kullanmalarına izin vermem mümkün değil. Ama ben bunu kabul ettim. Aptalca.

Vazgeçmek için hâlâ zaman var ama en iyi arkadaşımın benim yüzümden zarar görebileceği, babamın şansımı deneyecek kadar cesur olmadığım için ölebileceği fikrini düşünmek bile çok acı verici.

Bu yapmam gereken bir şey ve umarım her şey bittiğinde Chicago'ya dönebilirim ve Doc ile şu anda bulunduğumuz yere geri dönmenin yolunu bulabiliriz.

Telefonuma takip cihazı yerleştirmesinin yanı sıra benimle kimin iletişime geçip geçemeyeceğini de kontrol ettiği için kızgınım. Ama bunu anlayabiliyorum. Eğer rastgele kadınlar onunla mesajlaşırdı, bundan mutlu olmazdım.

Banyoya girip deodorantımı ve saç fırçamı çantaya atıyorum. Ne kadarlığına gideceğimden emin değilim ama sadece asgari eşyalarımı topluyorum.

Şifonyerin üzerindeki telefonuma bakıyorum ve ona doğru ilerliyorum, Doc'un öğleden sonra bana gönderdiği ve bir türlü cevap veremediğim mesajı okuyorum.

Doktor: Sen eve geldiğinde burada olmayacağım, ama eve geldiğinde sipariş verelim, böylece gecenin geri kalanını sevişerek geçirebilirim.
Sen.

Başımı sallıyorum, küçük bir gülümseme dudaklarımı çekiştirirken aynı anda ilk gözyaşı yanağıma düşüyor. Bunu söylediğini duyabiliyorum, çünkü her gece akşam yemeği için bulduğu çözüm aşağı yukarı bu. Ama midemi bulandıran şey "sevişmek "ten "sevişmek "e geçiş. Belki çoğu kişi için ikisi arasındaki fark pek bir şey ifade etmeyebilir ama Doc için bu her şey demek.

Titreyen ellerimle bir cevap yazıyorum, sonra silip yeniden başlıyorum. Bunu üç kez daha yaptıktan sonra telefonu şifonyerin üzerine bırakıyor ve derin bir iç çekerek oradan uzaklaşıyorum.

Kendimi tehlikeye atmak için ayrıldığımı söylemenin iyi bir yolu yok ve eğer ölmezsem, mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim.

Eşyalarımı toplamayı bitirdiğim sırada cebimdeki yazıcı titreşiyor. Hemen çıkarıp basit mesajı üç kez okuduktan sonra sırt çantama koyuyorum.

 Bilinmiyor: Alt katta.

Kafamı yatak odasından çıkardığımda Antonio koltukta bir aksiyon filmi izliyordu. Televizyonda bir adamın başka bir adamı vurmasını izlerken kucagında bir kase patlamış mısır vardı.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru ilerliyorum, arada bir omzumun üzerinden arkasını dönmediğinden emin olmak için bakıyorum.

Kapıya ulaştığımda, kulpu tutmam gerekenden daha uzun süre tutuyorum, kendimi bunu yapmaya ikna etmeye çalışıyorum, ama sonunda her şeyden çok sevdiğim iki insanın hayatının korkumdan daha önemli olduğuna karar veriyorum ve sessizce daireden çıkıyorum.

Bunun bir hata olduğunu bilmeyen bir yanım yok. O zaman neden bunu yapıyorum?

BÖLÜM KIRK YEDİ

ISLA

Asansör yolculuğu boyunca Antonio'nun gittiğimi fark edip kaçışımı durduracağını düşünerek nefesimi tutuyorum. Ama garajın kapısı açılıp da Bryant'ın yaslandığı karartılmış bir SUV gördüğümde, bu işi gerçekten başaracağımı anlıyorum.

Aceleyle arabaya gidiyorum ve arkamdan binmeden önce bana yardım etmesine izin veriyorum. Kayden arabayı sürerken ve Jaxon ön koltukta otururken ben onunla Kai arasında sıkışıp kaldım.

Kai, "Çetenin hepsi burada," diye takılıyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"İkinizin didişmesi için vaktimiz yok," diye Kayden ve en büyük Hayes kardeşlerin bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerim açılıyor. Normalde sessiz olan o ama aynı zamanda en az vakit geçirdiğim de o. "Frost Industries'den biri kaybolduğunu fark etmeden önce Chicago'dan çıkmalıyız. Eğer dikkatli olmazsak göz açıp kapayana kadar şehri kapatırlar."

Tam kaybolmamı neden umursadıklarını soracaktım ki araba havalandı, virajı çok keskin aldı ve beni Bryant'a uçurdu.

Ondan sonra emniyet kemerimi hızla kendime doluyorum ve koltuğa yaslanıyorum. Açıkçası Doc'un Frost Industries için çalıştığını biliyorum ve yaptıkları pek çok şeyin tamamen yasal olmadığının farkındayım, ama bu ortadan kaybolmamı umursayacakları anlamına gelmiyor, değil mi?

Havaalanına giden yol kısa ama bana sonsuzluk gibi geliyor. Yol boyunca her korna, her fren sesi ve her durakta kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oluyor çünkü gerçek şu ki, eğer şehirden çıkamazsam sadece babamı değil, en iyi arkadaşımı da kaybedebilirim. Ve Doktor'un bu plana uyacağını düşünecek kadar saf değilim. Hayır, hayatımı asla böyle tehlikeye atmazdı.

Parmağımdaki yüzükle oynuyorum, hani şu evden çıkar çıkmaz kimsenin bilmesini istemediğim için çıkardığım yüzük.

yaşımdın iki katı bir adamla evlenmeye zorlandım. Şimdi bir bağ gibi hissediyorum. Sanki uzaktan da olsa ruhlarımız, aşkımızı simgelemek için taktığımız yüzüklerle birbirine bağlıymış gibi.

Kulağa çok klişe geliyor, özellikle de Doc'tan bahsettiğimiz için. Ama doğru hissettiriyor.

Özel uçağa alındım ve gördüğüm ilk koltuğa oturdum. Daha önce hiç özel jete binmemiştim, ama bu tam olarak düşündüğüm gibi bir tanışma olmadı.

Saman adamların etrafa bakıp sürekli çevremizi kontrol etmeleri gerçekten sinir bozucu ve havalandığımızda sinir harbi yaşıyorum.

Kısa sürede güvenli yerim haline gelen Doktor'dan uzaklaştıkça daha da huzursuz oluyorum.

"İyi misin?" Bryant koltuğundan soruyor. Başımı salladım. "Evet, iyiyim. Bunların hepsi çok fazla, anlıyor musun?"

"Evet, biliyorum." Bakışları kardeşlerinin üzerinde geziniyor. "Korktuğunu biliyorum ama biz Bree ve Edward'ı geri getirirken senin tehlikede olmaman için elimizden geleni yapacağız."

"Bütün bunları neden yapıyorsun? Gerçekten umursamadığın insanlar için çok fazla çaba sarf ediyorsun gibi geliyor."

Başını iki yana sallar. "Babalarımız uzun yıllardır arkadaş, Isla. Teyzen ölmeden önce birbirlerini sürekli görürlerdi. Muhtemelen hatırlamıyorsundur ama sen küçükken Kai'yi kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ederdin."

"Yapmadım," diye çıkıştım.

Kıkırdıyor. "Kesinlikle . Bunu çok sinir bozucu buluyordu ama ne zaman annen bizi rahatsız etmemen için seni götürse, kalabileceğini söyleyen ilk kişi o oluyordu."

Söz konusu adama bakıyorum ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Peki ya Bree?"

"Her ne kadar başımızın belası olsa da, başına kötü bir şey gelmesini istemeyiz."

Gözlerimi deviriyorum ama boğazıma tırmanan kıkırdamayı yutamıyorum.

Bazen biraz tehditkâr olabiliyor.

"Mutlu musun, Isla?" diye soruyor.

Yanaklarımdan süzülen gülümseme, yüzümü şimdiye kadar süsleyen en doğal gülümseme gibi geliyor. "Aptalca."

"Buna sevindim. Tüm bunlar sona erdiğinde seni Chicago'ya geri götüreceğiz."

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve eve döndüğümde beni bekleyen adamı düşünüyorum. Beni yatağa bağlayacağından ve gitmeme izin vermeyeceğinden oldukça eminim, ama ben sadece onunla birlikte olduğum için mutlu olacağım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOC

Yatak odamızı didik edip bir ipucu ararken panik vücudumun her zerresine yayılıyor. Ama hiçbiri yok.

Öylece gitti.

Antonio fark etmeden buradan nasıl sıvıştığı hakkında en ufak bir fikrim yok ve bana işe yarar bir şey vermediği halde onu öldüresiye dövdükten sonra onun da bildiğini sanmıyorum.

Birlikte malikaneden ayrıldığımızdan beri Storm telefonda emirler yağdırıyor. Everett ve Rayne de çok geride değildi. Sonra Elijah Russo kapıdan içeri girdiğinde hepsini öldürebileceğimi düşündüm. Dört silahşör de burada ve hiçbiri pek işe yaramıyor.

Snow bana bir bardak su uzatıyor, tiksintiyle bakıyorum. Şu anda suyla ne yapmam gerekiyor ki?

"Lütfen iç şunu," diyor usulca, sarı saçları başının tepesinde dağınık bir düğüm halinde toplanmış. "Kendine iyi bakmazsan onun için iyi olmazsın."

Bardağı elinden kapıyorum ve içindekileri üç yudumda yutuyorum. Kendime bakmak şu anda aklımdan geçen en uzak şey, ama o haklı. Ve bu bizim ilk rodeomuz değil. Bu ailedeki kadınların son iki yılda kaç kez ortadan kaybolduğunu düşünürsek, bu noktada hepimizin profesyonel olması gerekir.

Everett, önünde iki bilgisayarın kurulu olduğu yemek masasından, "Tamam, nerede olduğunu biliyorum," diyor. "Az önce Boston'a indiler. Hayes'in özel jetine bindiler."

"Biz de öyle düşünmüştük," diye çıkıştım. Bana bilmediğim bir şey söyleyemez miydi?

Odanın öbür ucundan bana bakıyor ama itiraz etmiyor. "Ace ve ben ikimiz de burası ile uçtukları anlaşılan havaalanı arasındaki tüm görüntüleri inceledik ve ikimiz de elimiz boş döndük."

Rayne, "Demek ki birileri ya kameraların yönünü değiştirmiş ya da geçtikten hemen sonra görüntüleri silmiş," diyor.

"Doğru." Everett başını sallıyor. "Ace beta testinde olan bir programı çalıştırıyor, ama onunla konuşurken sesi pek umutlu gelmedi."

Ace, Tommy'nin üvey kardeşi ama ilk kez bu kadar açık bir şekilde birlikte çalışıyorlar. Bu noktada, Isla'yı geri aldığımız sürece kimi yardıma çağırmamız gerektiği umurumda değil.

"Edward ve Bree'yi nasıl takip edeceğiz? Ne kadar süredir kayıp olduklarını ve en son nerede görüldüklerini bulabildiniz mi?" Storm soruyor.

"Henüz değil. Spade'in adamları izlerini örtmekte oldukça iyiler, ama eğer bir iz bırakmışlarsa, onu ortaya çıkaracağım," diye yanıtlıyor.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Her şeyden öte, Isla'nın bunu neden yaptığını anlamıyorum. Eğer bir konuda endişeleniyorsa bana gelmeliydi ve bunu yapmamış olması bana evliliğimizde düşündüğüm yerde olmadığımızı gösteriyor.

"Havaalanını aradım. Jete yakıt ikmali yapıyorlar ve bir saat içinde havada olacağız," diyor Storm odaya bakarken. "Everett, eve git. Wynter ve Summer'ın sana ihtiyacı var, sen de oradan idare edebilirsin."

Homurdanıyor çünkü kızı doğduğundan beri ikinci kez kenara çekiliyor ve bundan memnun olmadığı çok açık. Ama en azından kadını evlerinde güvende.

"Elijah, Snow'u eve götür ve buradaki olaylara göz kulak ol. Bundan şüpheliyim ama Spade'in şu anda şehirde çok fazla adamı var ve bu hepimizi Chicago'dan çıkarmak için bir oyunsa onu korumasız bırakmak istemiyorum."

Kocasını elini tutup onu ön kapıya doğru yönlendirdiğinde Snow tartışmak üzereymiş gibi görünüyor.

Kanepe eğiliyor ve kafamı kaldırdığımda Rayne yanıma oturmuş oluyor. "Onu geri getireceğiz, Doktor." Ama bu sözü vermeye hakkı yok. Neden gittiğini bile bilmezken.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

ISLA

Bir gümbürtüyle **uyanıyorum** ve gözlerim açıldığında Boston'a indiğimizi görüyorum ama ilk geldiğimde hissettiğimi sandığım rahatlamanın hiçbirini hissetmiyorum.

Hayatım boyunca yaşadığım yerin zamanla evim olmaktan çıkacağı hiç aklıma gelmemişti.

Pistte bizi bekleyen bir SUV var ve Bryant ben bu planla ilgili fikrimi değiştiremeden beni hızla içine sokuyor. Bunu kabul ettiğime inanamıyorum ama insanlar sevdikleri insanlar için aptalca şeyler yaparlar. Buna kendilerini yem olarak kullanmak da dahil.

Kayden şoför koltuğuna geçiyor ve Boston sokaklarında sessizce oturuyoruz. Kulübe doğru gittiğimizi fark etmem çok uzun sürdü ve siyah taytım ve kazağıma baktım, bir çift slip-on sandaletle eşleştirdim. Kulübe gitmek için giyinmiş sayılmam.

Bryant bana "Ofisimde senin için bir elbise var" dedi.

"Kime ait?"

"Garson kızlardan biri," diyor Kai. "Chicago'dan ayrılmadan önce ona mesaj attım ve eve gidip almasını söyledim."

Başımı sallıyorum, onlar geçip giderken gözlerim ıslak sokaklarda geziniyor. Yağmur yağarken bu planı hayata geçirmemiz uygun görünüyor, sanki olacakların bir alameti gibi.

"Beni ele geçirdiklerinde babamı ve Bree'yi serbest bırakacaklarını nereden bileceğiz?" Fısıldıyorum. Bu bir risk. Büyük bir risk. Ve almaya hakkım olmayan bir risk. Ama almak zorundayım. Benim yüzümden incinmelerine izin veremem.

". " Jaxon omuz silkiyor.

Uzun saniyeler boyunca başının arkasına bakıyorum, açık sözlü itirafı karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Ama sanırım bana karşı dürüst olmalarından memnun olmalıyım.

Kekeleyerek nefes alıyorum ve parmağımdaki yüzüğü evirip çeviriyorum, az önce terk ettiğim hayatla aramdaki tek bağ bu. Pişmanlık

nefes alamayacak kadar üzerime geliyor. Doktorla konuşmam gerek. Onu sevdiğimi söylemeliyim. Onu istediğim için değil, sevdiklerimin tehlikede olmasının sebebi olmayı reddettiğim için terk ettiğimi bilmesini istiyorum.

Araba kalabalık kulübün önünde aniden durdu ve ben hızla cipten indirildim. Şehrin en popüler parti mekanına girmek için sırada bekleyen bir yığın insan, Boston'ın en kötü şöhretli bekarlarıyla çevrili yüzlerinde ilgi ve kıskançlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. Keşke bilselerdi.

Bryant bana kulübün yanından geçen girişe kadar rehberlik ediyor ve sonra altı hafta önce evlenmek üzere olduğumu söylerken bulduğum ofisteyim. Nasıl sadece altı hafta oldu? Bir ömür gibi geliyor, sanki tamamen farklı bir hayat yaşıyormuşum gibi.

Yanlardan kesik ve düşük yakalı basit bir siyah mini elbise ellerime tutuşturuluyor ve Kai'nin soğuk gözleriyle karşılaşmadan önce birkaç saniye ona bakıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Acele edin. Spade çoktan yola çıktı."

Başımı sallıyorum, gözlerimde yaşlar birikiyor. "Telefonunuzu hemen ödünç alabilir miyim?"

İç geçiriyor, cebinden çıkarıp bana uzatmadan önce yüzünde kızgınlık ifadesi belirliyor. "Çabuk ol."

Hayatımın en kötü günlerinden birinde bile neden her zaman böyle bir pislik olduğunu sormadan kapıyı arkasından çarparak odadan kayboluyor.

Elbiseye ve iki elimde duran telefona bakıp hangisini önce yapacağıma karar vermeye çalışıyorum ama Doc'a iyi olduğumu söylemem gerekiyor. Endişeden aklını kaçırdığını hayal edebiliyorum çünkü roller tersine dönseydi benim de yapacağım şeyin bu olacağını biliyorum.

Birkaç hafta önce ezberlediğim numarayı yazmadan önce birkaç derin nefes alıyorum.

"İsla?" Doktor'un endişeli sesi hattı dolduruyor ve içimi kaplayan rahatlamayla neredeyse boğuluyorum.

"Doktor," diye fısıldıyorum, üzerime çöken duyguların ağırlığı altında sesimin kırılmayacağına güvenemiyorum.

"Neredesin? İyi misin?" Sesi kızgın gelmiyor. Sadece endişeliyim ve bu onu daha çok sevmeme neden oluyor. O benim her şeyim.

ve en azından bu gece işler kötüye giderse, aşkın nasıl bir his olduğunu öğrenmiş olacağım.

"Boston'dayım, The Vault'ta. Babam ve Bree kayıp. Gelip onları geri getirmeye yardım etmem gerekiyordu." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Neden beni aramadın?" diye . "Bunu birlikte yapabilirdik."

"Biliyorum. Özür dilerim. Düşünmüyordum," diye itiraf ediyorum.

"Korkmuştum."

Acı dolu bir iç çekiş hattı dolduruyor ve gözyaşlarımın yanaklarıma düşmesine izin veriyorum. "Fazla zamanım yok," diye fısıldadım.

"Sadece seni sevdiğimi bilmeni istedim.

Seni. Birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok." "İsla,"

diye uyarıyor. "Bana veda etmesen iyi edersin." "Veda

etmiyorum. Sadece bilmeni istiyorum, her ihtimale karşı."

"Ne olur ne olmaz diye bir şey yok, çünkü ben oraya gelene kadar olduğun yerde kalacaksın ve sonra bir plan yapacağız. Bunu birlikte yapacağız."

Ama ben şimdiden başımı sallamaya başladım.

"Zamanımız yok." "İsla-"

"Gitmek zorundayım. Seni seviyorum."

Kendimi bundan vazgeçiremeden aramayı sonlandırıyorum ve boğazıma takılan hıçkırığın kaçmasına izin veriyorum. Ya bu onunla son konuşmamsa?

Kapının çalınması beni ürkütüyor ve boğazımdan bir gıcırtı kopuyor. "Acele et!" Kai bağıriyor.

Kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum ve kırık kalbim göğsümde ağırlaşırken elbiseyi giymek için hızlıca çalışmaya başlamadan önce telefonunu kanepenin minderine bırakıyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DOC

Telefon duvara çarptığı anda paramparça oluyor, plastik ve metal parçaları durduğumuz yerden birkaç metre öteye yere düşüyor.

Storm'un kaşları neredeyse komik bir şekilde yukarı kalkmış durumda, ama onu bilgilendirmemi beklerken tek kelime etmiyor. Ayvah'ın ondan çalınmasının üzerinden çok uzun zaman geçmedi, bu yüzden yaşadığım hareketleri herkesten daha iyi anlıyor.

Buradaki tek fark Isla'nın kendi başına çekip gitmiş olması. Kaçırılmadı ya da gitmeye ikna edilmedi. Hayır. Gitti çünkü sevdiği insanlar için en iyisinin bu olacağını düşündü.

Ama onu mutlu etmek için dünyanın öbür ucuna gidebileceğimi anlamıyor mu? Onları geri almak için onunla Boston'a gideceğimi?

"İyi misin?" diye dikkatle soruyor, bakışları binmek üzere olduğumuz ve Rayne'in pilotla konuştuğu uçağa kayıyor.

"Hayır," diye

homurdandım.

"İsla iyi mi?"

"Şimdilik."

Başını sallıyor ama beni piste çıkarırken cevaplar için ısrar etmiyor. Saint James'in özel jetine birkaç kez bindim ama hayatımın uçuşa bağlı olduğunu hissettiğim tek an buydu.

Ya ben Boston'a gidemedim ona bir şey olursa? Ya Spade onu alırsa? Şansım varken boynuna o lanet takip cihazını takmalıydım. Ama kulüpteki geceden sonra aramız çok iyiydi. Birbirimizde yeni normalimizi bulduk.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

En azından Everett'in tavsiyesine uyup tüm ayakkabılarına takip cihazı koymalıydım. Aptalca gelebilir ama evden ayakkabısız çıkmayacak, değil mi?

En yakın koltuğa yığılmadan önce uçaktaki personelle selamlaşma zahmetine girmeden uçağın merdivenlerini tırmanıyorum. Genelde nezaketten hoşlanan biri değilimdir ama bu durum hiç bu kadar geçerli olmamıştı.

Storm benim karşıdaki koltuğa, Rayne de koridorun diğer tarafına oturuyor ama biz havalanana kadar kimse konuşmuyor.

"Ne dedi o?" Storm sonunda sorar.

Bakışlarımı pencereden ona çeviriyorum, ama o çekinmeyen çok az erkekten biri. "Zaten bildiğimiz bir şeyi doğruladı. Babasını ve en iyi arkadaşını geri almak için Boston'da."

Başını sallıyor, parmaklarını çenesindeki saat beş gölgesi üzerinde gezdiriyor. "Başka bir şey var mı?"

"The Vault'talar, biz de hemen hemen bunu varsaymıştık."

İç geçiriyor ve dikkati telefonunda olan Rayne'e dönüyor. "Spade'i en son ne zaman kameralarda gördük?"

Koyu renk gözleri, telefonuna geri dönmeden önce kardeşleriyle buluşmak için yukarı kayıyor. "Everett ve Ace ile grup sohbetinde olmak çok sinir bozucu. Söylediklerinin yarısını anlamıyorum, anladığım yarısında da sadece didişiyorlar."

Storm inliyor ve başının koltuk başlığına çarpmasına izin veriyor. "Yemin ederim, hepiniz birbirinizden şikâyet ettikçe bu aileyi yönetmek beni öldürecek."

Normalde ailevi tartışmalar bu uçuşun en eğlenceli kısmı olurdu ama tek düşünebildiğim çok geç kalacağımız. Boston'a daha saatler var ve indiğimizde şehre girmemiz gerekiyor.

Ya çok geçse?

Ya Isla'yı kurtaramazsak?

Ya Spade onu alırsa ve ben onu bir daha göremezsem?

Ona söylediğim son söz 'Seni seviyorum' olmalıydı. Bu sonsuza kadar benim en büyük pişmanlığım mı olacak?

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ISLA

Bryant kapıyı açar açmaz "Bunu yapamam," dedim.

Elbise vücudumu eskiden sevdiğim bir şekilde sarıyor ama şimdi eşofmanlarımı özlüyorum. Keşke Doc'la birlikte evdeki kanepede olsaydım, o dizüstü bilgisayarının başında, ben de kafamı bir kitaba gömmüş olsaydım.

Ya da yatakta, önü sırtıma yapışmış ve kolları beni sarmış, beni dünyanın geri kalanından korurken.

Burada, bu elbisenin içinde, kendi sonum olabileceğini bildiğim bir plana devam etmek dışında herhangi bir yerde olmayı tercih .

Gözleri pişmanlıkla parlıyor, ama neredeyse geldiği kadar çabuk kayboluyor. "Korktuğunu biliyorum. Ama Spade'i ortaya çıkarabilmemizin tek yolu bu."

"Ya beni Bree ve babamın olduğu yere götürmezse?" Bir anda tüm bilinmeyenler üzerime yağmaya başladı.

Bu planın tek bir parçası bile iyi değil ve yine de buradayım, evden saatler uzakta, sevdiğim insanları kurtaracağı umuduyla aslanın inine girmeye hazırım. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Bryant iç geçiriyor ve odaya doğru ilerliyor. Geldiğimizden beri o da değişmiş, bir çift kömür rengi pantolon ve beyaz bir düğme-up giymiş. Bu onun kulüp üniforması da olabilir, çünkü onu bu kıyafetin bir varyasyonu ile sayamayacağım kadar çok kez gördüm.

"Korktuğunu biliyorum Isla. Elbette korkuyorsun. Ama bunun bir şekilde gerçekleşmesi için mümkün olan her şeyi yaptık. Üzerinde her zaman bir takip cihazı olacak ve biz de tam arkanda olacağız. Babanı ve Bree'yi şehrin bir saat güneyindeki evinde tuttuğuna inanıyoruz ve içeri girdiğinde onları bulabileceksin, böylece seni dışarı çıkarma zamanımız geldiğinde onlara gidebilirsin."

Kelimeler ağzından çıkarken bile başımı sallıyorum. Bu çok saçma. Bunun işe yaramasına imkân yok ve hangi evrende işe yarayacağını düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama en önemlisi, bunu Doc olmadan yapmam çok aptalcaydı. Tanrı aşkına, o eskiden bir SEAL'dı. Ülkedeki en kötü şöhretli suç ailelerinden biri için çalışıyor. Gitmem gerektiğini bildiğim tek bir kişi varsa o da kocamdı ama aptalca bir nedenden dolayı onun yerine kaçtım.

Beni seilmeyi hak ettiğimi hiç düşünmediğim seven adamdan kaçtım.

"Beni takip cihazı için kontrol etmeyeceklerini mi sanıyorsun?" Tersliyorum. "Beni elinde tuttuğu süre içinde başıma her şey gelebilir. *Her şey olabilir.*" Bu düşünce enseme soğuk terler dökülmesine neden oldu. En başta Doc'la evlenmemin nedeni böyle bir şeyin olmasını engellemekti. Ve ben burada ona doğru koşuyor muyum? "Bunu yapmayacağım. Başka bir yol bulmamız gerekecek."

Bryant bana yavaşça yaklaşıyor, sanki çok hızlı gelirse kaçacağımdan korkuyormuş gibi. "Bunun olmasını engellemek için her türlü olasılığı düşündük. Bu tür şeyleri her zaman yaptığımızı unutmamalısın. Bu bizim ilk rodeomuz değil."

"Umurumda değil." Başımı salladım ve aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak geri çekildim. "Doktor yolda, buraya geldiğinde bir şeyler ayarlarım."

"Bunun için vaktimiz yok."

"Haftalardır kayıplar," diye homurdanıyorum. "Birkaç saat neyi değiştirecek ki?"

"Spade zaten burada."

Uzun süre ona bakıyorum, az önce ağzından çıkan kelimeleri sindirmeye çalışıyorum. Bundan daha fazla zamanımız olması gerekiyordu. Panik damarlarımda dolaşır ve olduğum yerde donup kalıyorum. Kaçamıyorum. Konuşamıyorum. Kör edici panik yüzünden nefes alamıyorum.

"Bu bir hata," diye mırıldandım.

Bryant omuzlarımı kavırıyor, dokunuşu sıcak ve güven verici. "İsla, kendini tutmana ihtiyacım var. Bütün adamlarımız bu işle ilgileniyor. Babam zaten Spade malikânesinde, en güvendiği adamlarıyla sızmaya hazır. Plan çoktan harekete geçti. Artık geri dönüş yok."

Kararsız bir nefes alıyorum ama haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Baştan hayır diyebilirdim. Ama demedim ve şimdi tüm bu plan sadece benim omuzlarımda.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kapıya doğru çekiyor. "Her zaman yanında olacağım. Bu işte yalnız değilsin. Söz veriyorum."

Ama kulübün gümbür gümbür bas seslerine yaklaştıkça, sanki  l me doğru y r yormuşum gibi hissediyorum.

BÖLÜM ELLİ İKİ

ISLA

Saat üçü olabilir ama dans pistinde vücut sıkıntısı yok.

Çiftler birbirlerine sürtünüyor, elleri ve vücutları o kadar yakın ki aralarında hiçbir boşluk göremiyorsunuz. Arkadaşlar birlikte dans ediyor, gülüyor ve içiyorlar, birazdan olacıklardan tamamen habersizler.

İki rakip suç ailesinin karşı karşıya gelmek üzere olduğundan ve masum bir kadının evlerine sızma umuduyla düşmana teslim edilmek üzere olduğundan habersizdirler.

Şu anda olduğum kadar başka biri olmayı hiç bu kadar istememiştim.

Elbisemin astarında, göğsümün hemen altında, sütyenimin balenlerinin olduğu yerde bir takip cihazı var.

Kai'ye göre bu, yapacakları her taramayı geçersiz kılacak, çünkü orada metal olmasını bekleyecekler. Kıyafetlerimi alırlarsa ne olacağını sorduğumda sadece omuz silkti.

Çok yardımcı oldu.

Elbise göğsümü çok sıkıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Ya da belki sadece paniktir. Şu anda ikisi de olabilir.

Bryant'ın sırtımın alt kısmına dokunan eli ağır ve rahatsız edici hissettiriyor ama kendimi geri çekemiyorum. Bu, tüm bunlar bitene kadar sahip olacağım son tanıdık dokunuş.

Eğer bir daha tanıdık bir dokunuşum olursa.

Bu düşünce beni dehşete düşürüyor ve kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki bir tanesinin kırılmasından endişe ediyorum.

"Rahatlaman gerek," diye fısıldıyor Bryant kulağımın kabuğuna doğru.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Yem olarak kullanılan ve yabancı bir yere götürülen kişi sen olduğunda tavsiyene uyacağım. O zamana kadar, defolup gidebilirsin."

Kıkırdıyor, dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor ve bana en başta ona neden ilgi duyduğumu hatırlatıyor. Eskiden onun cazibesini çok çekici bulurdum.

Kendimi ona aşık olmaktan ne kadar alıkoyabileceğimi merak ediyordum ama artık bunu göremiyorum. O Doktor değil.

Umutsuzca aşık olduğum adamı düşünmek, damarlarımda dolaşan pişmanlığı daha da belirginleştiriyor.

VIP alanına ulaştığımızda midem rahatsız edici bir şekilde yuvarlanıyor ve midemin içindekileri kaybetmek üzere olduğumdan eminim, ama artık geri dönmek için çok geç. Ne olursa olsun, bunu yapmak zorundayım ve sadece hikayeyi anlatacak kadar yaşayacağımı ummalıyım.

Pelüş deri koltukta Bryant ve Jaxon'ın arasına oturuyorum ve Kayden'in bana uzattığı votka bardağını hemen alıyorum. Sıvı cesaretine hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

Berrak sıvıyı yudumluyorum ve bir anlığına içinde bulunduğum durumun gerçekliğinden uzaklaşmamı sağlayan yanma şeklinin tadını çıkarıyorum.

Kardeşler bardağımı hızla doldurmadan önce birbirlerine bakıyorlar. Sanırım Spade beni yakaladıktan sonra söyleyeceklerimin bir zararı olmaz. O zeki bir adam, bunun bir tuzak olduğunu anlamıştır. Umarım çok geç olana kadar tuzağın farkına varmaz.

İkinci bardağı içmek için acele etmiyorum. Babamı ve Bree'yi zamanında bulabilmem için en azından biraz duyarlı olmam gerekiyor. Gerçi zaman çizelgesi oldukça bulanık, bu da sinirlerimi yatıştırmıyor değil.

"Nasıl hissediyorsun?" Jaxon soruyor.

"Kurtların önüne atılmak üzereymişim gibi."

Kendi votkasından bir yudum alarak kıkırdıyor. "Spade dans pistinin diğer tarafında. Bir dakika içinde tuvalete gitmek için izin isteyeceksin. Yavaşça yürü. Omzunun üzerinden bakma. Orada olduğunu bildiğinizi ona belli etmeyin. Ve sizi yakaladıklarında, dişinizle tırnağınızla mücadele edin. Bu gerçek gibi görünmeli."

Bir an için ona bakıyorum. "Bu gerçek," diye bağıriyorum. "Beni gerçekten kaçıracaklar."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet." Gözlerimi deviriyorum ve ikinci bardağı boşaltıyorum. "Sanırım bu gösteriyi yola koyalım."

Hiçbiri bir şey söyleyemeden ayağa kalkıyor ve elbisemi kığımın üzerinde tutmaya dikkat ederek masanın etrafında dolaşıyorum. Bu elbise hangi barmene ait olursa olsun, benden daha fazla özgüvene sahip.

Dans pistine ulaşıyorum ve eller belimi kavıyor, beni ritme göre sallanmaya zorluyor. Dokunuş yeterince masum, bana sadece sarhoş bir salak olduğunu söylüyor

Geceyi birlikte geçirecek birini arıyordum ama ellerini hızla üzerimden çekip banyoya doğru ilerledim.

Dans pistinde o kadar çok beden var ki nefes almakta zorlanıyorum ya da belki de göğsümde yükselen histerik panik bu yüzdendir.

Hiç de doğru olmayan bir karar vermeden önce girişe ve ardından koridora bakıyorum.

Doc kadar uzun boylu birinin bile dans eden insanların arasında beni göremeyeceğinden emin olarak hafifçe eğildim ve attığım her adımda kalbim boğazımda, dikkatlice çıkışa doğru ilerledim. Bu o kadar riskli ki, bunu yapacağıma inanamıyorum ama teyzemi öldürdüğünü açıkça itiraf eden ve benim de aynı kaderi paylaşmamı isteyen adama kendimi teslim etmekten daha mı riskli?

Hayır. Hiçbir şey o kadar aptalca değildir.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Dikkatleri üzerimden çekecek bir şeye ihtiyacım var ki kaçabileyim. Kulüpten çıktıktan sonra bir plan yapacağım. Doc Boston'a varana kadar gözden uzak kalmalıyım, sonra yeni bir plan yaparız. Birlikte.

Dışarıda geçirdiğim gecelerden belli belirsiz tanıdığım bir kız gözüme çarpıyor ve arkadaşlarıyla dans etmeye devam etmeden önce bana küçük bir el sallıyor, koyu sarı saçlarını geriye atıyor ve birkaç ay önce benim yapacağım gibi müziğe kapılıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, kalbim göğsümde acı verecek kadar düzensiz atıyor. Eğer bana yardım etmezse, boku yedim ve asıl planı uygulamak zorunda kalacağım. Şu anki haliyle, insanların arasında dolaşmam çok uzun sürdü ve Hayes kardeşler şüphelenmeye başlayacaktır.

"İyi misin?" diye bağırıyor müziğin içinden.

Başımı sallıyorum, içimden geçen duyguların yüzeye çıkmasına izin verirken alt dudağım titriyor. "Hayır, tehlikedeyim. Yardıma ihtiyacım var."

Dans pistinin etrafına bir göz atıyor, sarhoş aptalların arasında gizlenmiş olabilecek her türlü tehdidi arıyor. "Ne yapabilirim ki?"

Rahat bir nefes aldım. Roller tersine dönseydi ben de böyle yapardım. Soru sorma zahmetine girmezdim çünkü bu zaman kaybıdır. Eğer bir kadın senden yardım isterse, ona yardım edersin. Bu kızlık kurallarının bir parçasıdır. "Gizlice kaçabilmek için dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım var."

Omuzlarımı kavırıyor ve bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor. "Yanımdayım kızım."

Ve sonra kadın diğer tarafına doğru ilerliyor, aramızda yeterli mesafe kalana kadar ittirerek ilerliyor.

Gürültülü bir çığlık kulübü dolduruyor, bir şekilde gümbürdeyen bas sesinden daha yüksek ve oradan çıkmak için şansımı deniyorum.

Çıkışa doğru ilerlerken tereddüt etmiyorum, yabancı'nın neden olduğu dikkat dağınıklığının, çok geç olana kadar kimse fark etmeden girişten sıvışmam için yeterli olması için dua ediyorum.

Topuklu ayakkabılarım karo zemin üzerinde tıkırdıyor ve omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemiyorum. Siyah elbisem ve kuzguni saçlarım arasında, kaçarken ortama uyum sağlayacağımı umuyorum.

Çıkışa yaklaşırken soğuk Boston havası yüzüme çarpıyor ve caddeye çıktığım anda rahat bir nefes alıyorum.

İşe yaradı.

Ben

çıktım.

Gece kulübünün iki yanındaki binaların duvarlarında sigara içen sarhoş insanların bakışlarını görmezden gelerek arkamı dönüp kulüpten uzaklaşmaya başlıyorum.

Onlardan uzaklaştığım her adımda nefes almak biraz daha kolaylaşıyor, ta ki sonunda köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar.

Topuklu ayakkabılarımı ayağımdan kaydırıyorum ve çıplak ayaklarımın sert kaldırıma çarpmasının acısını görmezden gelerek koşmaya başlıyorum. Kaçmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Koşuyorum, koşuyorum, avucumun içi gibi bildiğim sokakları kullanıyorum ama gerçekten gidecek bir yerim yok. Normalde kaçacağım her yer beni arayacakları ilk yer olacak ve bunu riske atamam.

Doc'un oraya uçacağını varsayarak havaalanına geri mi döneyim?

Gecenin bir yarısı olduğu için seçeneklerim oldukça kısıtlı ama kısa bir süreliğine de olsa güvende olabileceğim bir yer olmalı.

Tek duyabildiğim, göğsümden fırlamasının mümkün olup olmadığını merak etmeye başladığım kadar sert atan kalbimin sesi ve sessiz sokağa çarpan ayaklarım.

İlk bakışımı omzumun üzerinden atıyorum ve beni takip eden kimse olmadığını görünce yavaşlıyorum.

Ama yürüdüğüm yoldan geri döndüğümde sert bir bedene çarpıyorum ve başımı kaldırmaya fırsat bulamadan boynuma batan keskin bir sızı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Koşmak anlamsızdı.

Boston'a geri adım atmadan önce kaderim mühürlenmişti.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ DOC

"Ne zamandan beri lanet bir büyükanne gibi araba kullanıyorsun?"

Havaalanında bizi karşılayan cipin arka koltuğundan Rayne'e çıktım.

"Karım hamile olduğu ve çocuğumuzu tek başına büyütmesini istemediğim için," diye karşılık veriyor, bana dönüp bakma zahmetine bile girmeden.

Chicago'dan ayrıldığımız andan beri kafalarını koparıyorum ve uzun zamandır bana yumuşak davranma zahmetine girmiyorlar.

Şehre girmemiz çok uzun sürdü ve ne kadar uzun sürerse o kadar geç kalacağımızdan endişeleniyorum.

Isla'nın aradığı numarayı en az elli kez aradım, ama her seferinde telesekretere düşüyor, öfkem damarlarımda daha sert atıyor.

Gittiği için ona mı yoksa bunun olacağını göremediğim için bana mı daha çok kızgınım bilmiyorum. Edward'ın aramalarıma cevap vermediğini ya da kızıyla iletişime geçmediğini fark ettiğim an, bir şeylerin yanlış gittiğini anlamalıydım. Isla bana en iyi arkadaşının mesajlarına cevap vermediği için üzgün olduğunu söylediğinde, bunu araştırmalıydım.

Yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki, bu noktaya gelmesini engelleyebileceğim o kadar çok şey vardı ki, ama işte buradayız.

Storm'un telefonu ön koltukta çalar ve daha ilk çalma bitmeden telefonu açar. "Saint James," diye bağıyor ve karşısındaki kişinin söyleyeceklerini dinlerken sessizliğe gömülüyor.

Tek kelime etmeden telefonu bana uzatmadan önce omzunun üzerinden bakıyor, buz gibi bakışlarından pişmanlık akıyor.

"Isla?" Telefonun diğer ucundaki tatlı sesin onun olmayacağını içten içe bilsem de umutla "Isla" diyorum.

"Doktor, ben Bryant."

"Nerede lan o?" Homurdanıyorum.

Bir süre sessiz kalıyor ve bu süre uzadıkça midem daha çok bulanıyor. Bir sorun var. "Bilmiyorum."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, acının ısırtığı aklımı kaçırmamı engelleyene kadar saç tellerimi yumrukluyorum. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Bir planımız vardı ve eğer bu plana uysaydı, asla gözümüzün önünden ayrılamazdı. Ona içeride bir adamımız olduğunu söylemedik çünkü kendini tamamen güvende hissetmeden Spade için satmasını istiyorduk. Ama onun yerine kaçtı. Sizinle konuştuktan sonra korkmaya başladı ve sonra da kaçtı."

"Nereye kaçtı?"

"Emin değiliz. Üzerinde bir takip cihazı vardı ama kulüpten birkaç blok ötede kayboldu. Bölgedeki kameralara girmeye çalışıyoruz ama Spade'in bizi engelleyen biri olduğunu düşünüyoruz."

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, arkadaş olarak gördüğüm iki insanın bu kadar yakın olduğu kapalı bir alanda aklımı kaybetmemek için çaresizce çabalıyorum. "Bana karımı benden alıp başka bir eyalete götürdüğünü, onu vahşice öldürmekle tehdit eden bir adama teslim etmek niyetinde olduğunu ve bir şekilde onu kaybettiğini mi söylüyorsun?" Sesimdeki sakinlik kendi kulaklarım için bile ürkütücü.

İç çekmeden önce bir süre sessiz kalıyor. "O kadar basit değil ama evet."

"Takip cihazını düşürmüş olması mümkün mü?" "Hayır, elbisesinin içine dikilmişti."

Elimi yüzüme sürüyorum çünkü bunun tek bir anlamı olabilir. İzleyiciyi buldular ve onu soydular. Yerleştirebilecekleri onca yer varken elbisesini mi seçmişler? "Neredesin sen?"

Adresi söylüyor ve ben de Rayne'e iletiyorum, o da hemen Spade malikanesine doğru yön değiştiriyor.

"Ne olursa olsun, üzgünüm. Planımız sağlamdı, sadece onun rolünü oynamasına ihtiyacımız vardı ve herkes çekip gidecekti."

"Sen ve kardeşlerin kalpleriniz atmaya devam ederse şanslısınız," diye homurdanıyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Hiç şu anki kadar kan arzulamamıştım ve karıma dokunan herkesin günahları için kanı akacak.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

ISLA

Kalbimin düzenli gümbürtüsü beni uykumdan uyandırıyor ama ne kadar denesem de gözlerimi açamıyorum.

Acı, midemi isyan ettirecek kadar arkalarına yayılıyor ve başımdaki acıya eklenmeden zar zor nefes alabiliyorum.

Ne oldu böyle?

Hatırladığım son şey kulüpten kaçtığımı. Doc şehre varana kadar kendime zaman kazandırmam gerekiyordu.

İşte o zaman beni uyandıranın kalbim olmadığını fark ediyorum. Vücudum sert metal bir duvara çarpıyor ve yutkunamadan önce boğazımdan bir çığlık kaçıyor. Bir minibüsün arkasında olduğumu anlamam için bir motor sesi ve bir başka keskin viraj yetiyor.

"O uyandı," diyor bir adam, sesi duygudan yoksun.

Sokaktaki adam. Boğazıma bir iğne sokan ve bilincim yerinde olmayan bedenimi bayılmadan önce tanımlama fırsatı bulamadığım bir araca doğru taşıyan kişi.

Gözlerimi açmaya fırsat bulamadan bir el saçlarımı tutuyor ve beni sert bir bedene doğru çekiyor. Acı kafa derime yayılıyor, ta ki ıstırap ve bana her ne ilaç verdilerse onun karışımından kusacağıma emin olana kadar.

"Onu fazla hırpalamayın," diye sesleniyor başka bir adam ve keyifli bir an için, belki de bana zarar vermeyeceklerini düşünüyorum. Belki de beni sadece Spade'e götürecekler ve bu bana biraz zaman kazandıracak. "Patron bu gece planladığı şey için onu tertemiz istiyor."

Bu gece

mi?

Hayır.

Bryant, Spade'in benden istediği şeyin daha uzun süreceğini söyledi. Beni öldürüp işi bitirmeyeceğini söyledi.

Çünkü onun gibi adamlar avlarıyla alay etmeyi severler. Hayatları sona ermeden çok önce akıl sağlıklarını yitirene kadar alay etmeyi ve eziyet etmeyi severler.

"Çok güzel bir kız." İçlerinden biri kalçamın iç kısmına dokunuyor ve birden kulüpte giydiğim elbiseyi artık giymediğimi fark ediyorum. Serin hava ısınmış tenimin üzerinde geziniyor ve üzerimde hissedebildiğim tek kumaş sütyenim ve külotum.

Beni soydular.

Bir mide bulantısı dalgası daha üzerime çöküyor ve ağlamamak için gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. Her şey daha önce hiç olmadığı kadar umutsuz hissettirse bile, bu pislikler ağladığımı görmeyecek.

"Biraz daha zamanımız olsaydı, onunla kendi eğlencemizi yaşayabilirdik." "Ama zamanımız yok ve eminim sen de onunla eğlenmek istemiyorsundur.

Size ait olmayan bir şeye dokunduğunuz için patron tarafından elleriniz kesildi," diye bağıyor başka bir adam daha uzaktan. Ön koltuk olabilir mi? "Onu dışarı çıkmaya hazırla ve üzerine bir şeyler giydir. Hipertermisi varsa patronun pek işine yaramaz."

Bu konuda mantığını suçlayamam ve çoğunlukla çıplak olmak kesinlikle kaçmayı daha zor hale getirecek. Ve en azından üzerimde kıyafetlerim olursa, kendimi şu anki kadar savunmasız hissetmeyeceğim.

Bir düşünce beni yıkıyor ve karnımda korku birikiyor. İzleyici. Takip cihazı elbisenin içindeydi. Eğer beni soyarlarsa, kimse nerede olduğumu bilemez, bu da kimsenin benim için gelmeyeceği anlamına gelir.

Eğer beni Spade'in malikanesinden başka bir yere götürdülerse, kimse beni bulamaz.

Panik beni ele geçirip ciğerlerimdeki havayı çalınca nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bütün bunlar boşuna mıydı?

Doc'la evlenmek mi? Ona aşık olmak mı? Babamı ve Bree'yi kurtarmaya çalışmak mı?

Kaçınmak için yaptığımız onca şeyden sonra teyzemin yaşadığı korkunç ölümün aynısını ben de mi yaşamak üzereyim?

Boynuma bir iğne daha batırılmadan önce aklımdan geçen son düşünce bu oluyor ve bana enjekte ettikleri şeyle mücadele etme zahmetine girmiyorum.

Ne anlamı olabilir ki?

BÖLÜM ELLİ BEŞ

DOC

Durur durmaz arabadan iner ve Bryant'ı yakasından tutup en yakındaki arabaya çarptırır.

"Sen öldün amına koyayım," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bunların hepsi senin suçun."

Kendini tutuşumdan kurtarmaya çalışarak beni itiyor, ama adamdan yarım adım öndeyim ve iyi yapılı olmasına rağmen benim cüssemle boy ölçüşemez. Çoğu insan yapamaz. "İsla'ya ulaşmayı imkânsız hale getirmeseydin, Chicago'ya hiç gelmeyecektik," diye tükürüyor.

"Ne fark ki?" Tersledim.

"O zaman sizin haberiniz olmadan onu almaya gelmek zorunda kalmazdık."

Ona ters ters bakıyorum ve kendimi ondan uzaklaştırıyorum, eğer kendime bir şans tanırsam, yaptığı şey için o pisliği boğarak öldüreceğimi biliyorum.

Karımı benden aldı. Onu tehlikeye attı.

Ve kaçırılmasının sebebi de .

"Bir şey biliyor muyuz?" Storm, hoşuma gitmeyen başka bir şey söyleme ihtimaline karşı hafifçe önüme geçerek soruyor.

Diğer kardeşlerden biri, sanırım Jaxon, öne çıkıyor. "Onu buraya getireceklerini düşünmüştük ama şu an itibariyle durum öyle görünmüyor. Spade'in normalde kullandığı arabayı takip eden biri vardı ama araba durduğunda içinde sadece şoför vardı."

Kötü haberi veren orospu çocuğuna doğru ilerleyemedi kollar beni göğsümden kavradı. Onu kaybettiler. Planları İsla'ya bağlıydı ve onu hemen kaybettiler. Her birini öldürmek, ölümden geri getirmek ve sonra hepsini tekrar öldürmek istiyorum. Nasıl bu kadar pervasız olabilirler?

"Yani bana sadece karımın nerede olduğunu bilmediğini değil, Spade'in nerede olduğunu da bilmediğini mi söylüyorsun?" Homurdanıyorum.

Bryant başını sallıyor, gözleri benimle Rayne arasında gidip geliyor, sanki o herifi gerçekten öldürmek istersem en iyi arkadaşımın beni tutup tutamayacağını anlamaya çalışıyor. Bilmediği şey, Rayne'in evde korumak için her şeyi yapabileceği bir karısı olduğu, bu yüzden tam olarak nasıl hissettiğimi biliyor ve neredeyse kesinlikle beni ondan sürüklemeyecek.

"Bildiğiniz bir şey var mı?" Storm telefonundan başını kaldırmadan soruyor.

"Elimizde mülklerinin bir listesi var ve her birinde adamlarımız var. Bunlardan herhangi birinde ortaya çıkarsa haberimiz olur" diyor Bryant.

"Tamam. Bu arada Everett'e bilgisayar korsanlarını etkisiz hale getirip getiremeyeceğine bakmasını söyleyeceğim. Spade'in en iyisine sahip olduğunu düşündüğünden eminim, ama kendi ukalalığı onun çöküşü olacak," diyor Storm.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, kemiklerime sızmaya başlayan yorgunluğu biraz olsun sileceğini umuyorum. Çok yorgunum ama yine de Isla kollarıma dönene kadar dinlenemeyeceğimi biliyorum.

BÖLÜM ELLİ ALTI

ISLA

On dakika önce gözlerime siyah bir torba çektiler ve karanlık, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Gözlerimi kapatmadan önce ön pencereden görebildiğim kadarıyla doğru yönde ilerlediğimizi düşünüyorum ama emin olamıyorum. Hayatım boyunca Boston'da yaşamış olmama rağmen, şehri iyi tanıdığımı söyleyemem.

Elbette eskiden sık sık gittiğim yerleri, okulumun ve Boston Üniversitesi'nin çevresini, mahallemi ve hatta kulübün etrafındakileri biliyorum ama banliyölere girer girmez kayboluyorum.

Adamlar birbirleriyle sessizce konuşuyorlar ama bir süre önce kulak misafiri olmaya çalışmayı bıraktım. Bana zaten bilmediğim bir bilgi vermiyorlardı ve beni dinlerken yakalarlarsa ne yapabileceklerinden korkuyorum.

Minibüs aniden durdu ve ağırlık merkezimi çözdüğümü düşünmeme rağmen yine de yuvarlandım ve sessiz bir çığlıkla omzumun üzerine düştüm. Gereksiz yere dikkatleri üzerime çekecek bir şey yapmak ya da onların aşağılık sözleriyle tekrar yüzleşmek istemiyorum.

Beni içeri almak için birkaç tehdit bir gece için yeterliydi.

Bana her ne verdilerse iki doz damarlarımda dolaştıktan sonra yorgunluk beni çökertiyor. Sanırım bu sefer sadece kısa bir süreliğine bilincimi kaybettim, ama aynı zamanda vücudumu hareket ettirmemi neredeyse imkansız hale getirdi, bu da tamamen başka bir ilaç olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Ama neden bana iki farklı madde verme ihtiyacı duysunlar ki?

Kapı uçarak açılıyor ve ben kaçmaya çalışmayı düşünmeden kaba eller beni yerden çekip minibüsten dışarı sürüklüyor. Birinin omzuna atılıyorum ve kaburgalarım omzuma temas ettiğinde duyduğum acı homurtusunu yutamıyorum.

"Patron bizi içerde bekliyor," diyor bir adam, ama bu daha önce duyduğum seslerden biri değil. Spade'in benim kaçırılmamla ilgili kaç adamı var?

Beni taşıyan adam her adım attığında omzu karnıma daha fazla giriyor, öyle ki sırtından aşağı kusacağımndan endişelenmeye başlıyorum.

Nedense, bunun bana bir iyilik getireceğini sanmıyorum.

Bir kapı açılıyor ve sıcaklık serin bedenime hücum ediyor. Gün doğumu yaklaşıyor, yani gecenin bir ısırığı var ve üzerime gömleklerinden biri olduğunu düşündüğüm bir şey giymiş olmalarına rağmen, Kai'nin bana giymem için verdiği aptal elbisenin içinde olduğumdan daha sıcak değilim.

Hayes kardeşleri düşünmek beni sadece sinirlendiriyor. Beni Chicago'dan ayrılmaya, bana bir şey olmasına izin vermeden önce son nefesini verecek olan adamı terk etmeye ikna etmelerine izin verdiğime inanamıyorum. Spade'in geçmişte olduğu gibi tahmin edilebilir olmasını ummaktan başka bir şey yapmadan beni lanet olası kurtlara yem etmelerine izin verdiğime inanamıyorum.

Çok aptalım.

Kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve korkunun soğuk parmakları boğazımı sarıyor. Burası Bryant'ın beni götüreceğini söylediği malikâneye benzemiyor, imgelemim olmadan bile çok sıcak geliyor.

Adamlar beni Spade'e ulaştığımda beni bekleyen kadere doğru yürütürken yerler yankılanmıyor.

Doğru yerde olmadığımı bilmek için görebilmeme gerek yok, bu da kimsenin nerede olduğumu bilmediği anlamına geliyor.

Duruyoruz ve bir an sonra omzundan kaldırılıp yere bırakılıyorum. Altımdaki tahta düşüşümü engelleyemeyecek kadar sert ve kalçamın üzerine garip bir şekilde inerken irkilerek bir çığlık attım.

Başımdaki torba yırtılıyor ve uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra aniden gelen ışığa göz kırpmak uzun saniyeler alıyor.

"Ah, Isla, bana ulaşmanın an meselesi olduğunu biliyordum." Odada onu ararken Spade'in derin sesi vücuduma soğuk endişe dalgaları gönderiyor. Onu tek başına çalışmak fazla gösterişli ve büyük bir meşe masanın diğer tarafında bulduğuma şaşırmamalıydım ama ofisinin tarzı hakkında yorum yapmaya başlarsam bundan hoşlanacağından şüpheliyim.

Kitaplıklar, normalde parmak uçlarımla dokunmak ve benden daha uzun ömürlü olanları karıştırmak için öleceğim ciltler dolusu kitapla duvarları kaplıyor

tekrar ve tekrar.

"Fazla seçeneğim yoktu," diyorum sessizce. Onun mevkiindeki bir adamla bu şekilde konuşulmaması gerektiğini biliyorum ama bu noktada işleri kendim için daha da kötüleştirmenin pek mümkün olduğunu sanmıyorum.

Kıkırdıyor ama yaklaşmak için bir girişimde bulunmuyor, buna minnettarım. Odadaki diğer erkekler kapının yanında, yani şu anda beni sokaktan aldıklarından beri sahip olduğum en geniş alana sahibim. "Ukala kadınları genelde sinir bozucu bulurum ama sende çok eğlenceli."

Cevap verme isteğimi geri çekiyorum çünkü onu çok zorlamak istemiyorum. "Eminim neden burada olduğunu biliyorsundur."

Başımı salladım. "Hayır, gerçekten istemiyorum. Ben evliyim. Aziz James'in koruması altındayım. Bunun senin için iyi bitmeyeceğini bilmelisin."

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor, sanki ona söylediklerimi düşünüyormuş gibi yapıyor ama ikimiz de biliyoruz ki ağzımdan çıkan hiçbir şey onu gerekçeden vazgeçiremeyecek. "İkimiz de evliliğinizin gerçek olmadığını biliyoruz."

Başımı salladım. "Hayır, öyle değildi. Doktor ve ben birbirimizi seviyoruz."

Bakışları kararıyor ve daha fazla tartışmamak için alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. Bunun bana hiçbir faydası olmayacak. "Evliliğiniz sahte olmasaydı burada olmazdınız. Ama Hayes kardeşlerle o özel jete bindiğinde, başından beri bildiğim şeyi doğruladın."

Gözlerimi kapatarak orada biriken yaşları geri kırıyorum. "Babam ve en iyi arkadaşım sende. Boston'a onları geri almak için geldim."

"Ve yine de kocanız sizinle gelmedi," diye düşünüyor. "Doktor'un senin yanında olmak istemesi gereken bir şey gibi görünüyor."

Beni orada tutuyor ve bunu biliyor. Onu geride bırakmak benim ilk hatamdı ama kesinlikle tek hatam değildi.

"Bakın, bence evinize geldiğim gün babanızın hazırladığı evliliği ilk kez duymuştunuz. Onunla evlenmek istemediğin o zaman da belliydi, ama koridorda yürüdüğü zamanki kadar değil. Hiç bu kadar isteksiz görünen bir gelin görmemiştim ve ben hala görücü usulü evliliğe inanan bir aileden geliyorum."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama hemen tekrar kapatıyorum. Ne söylemem gerekiyor? O gün birbirimizi sevmemiş olabiliriz ama o günden beri her gün birbirimize biraz daha aşık olduk. Ağzımdan çıkabilecek hiçbir şey şu anda bana yardımcı olamaz.

"GörünüŖe göre ikiniz yeni normalinizi bulmuŖsunuz, hatta belki de birbirinizden hoŖlanmaya baŖlamıŖsınız, ancak bu sahte olmadığı anlamına gelmez ve bu nedenle babanızın borcunu ödeme zamanınız geldi."

Boğazıma düğümlenen hıçkırığı yutkunarak bastırıyorum. Tek istediğim eve gitmek. Chicago'daki daireme geri dönmek. Doc'la kahve içmeye gitmek ve içeceğimin sıcaklığıyla oynamasına izin vermek. Bella'yla bir kızlar gecesi daha geçirmek. Sevdığım adamın kollarında son bir kez uykuya dalmak. Tanrım, bunun için neler yapmazdım.

Onu o kadar çok özlüyorum ki kalbim onun için ağrıyor ve göğsümde sadece onun doldurabileceğı bir boşluk var. Başka bir insanı bu kadar çok özlediğın için fiziksel olarak acı çekmenin mümkün olduğunu düşünmemiŖtim ama yanılmıŖım. Hem de çok yanılmıŖım.

"Babam ve Bree nerede?" Fısıldıyorum.

Şeytanın huzurunda ne kadar uzun kalırsam, buradan asla çıkamayacağıma o kadar çok inanıyorum. Ama en azından kurtarmaya geldiğim insanların güvende olduğundan emin olabilirim.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

DOC

"Sanırım onu buraya getirmeyeceklerini söylemek yanlış olmaz," diye .

"Adamlarınız onu nereden aldıklarını bulmaya yaklaştılar mı?" Bryant Storm'a sorar.

Başını sallıyor ve dikkatini bize çevirmeden önce telefonuna bir şeyler yazıyor. "Arayan Everett'ti. Trafik kameralarından bu yöne doğru gidiyorlarmış gibi görünüyordu ama buradan birkaç dakika sonra onları kaybettik."

Burnumun kenarını sıkıyorum ve boğuk bir nefes alıyorum. Isla'nın nerede olduğunu bilmeden geçirdiğim süre uzadıkça, her zaman kendimle gurur duyduğum duygularımı daha az kontrol edebiliyorum.

"Yani ya onu buralarda başka bir yere götürdü ya da-" diye başlar Bryant.

"Ya da onu herhangi bir yere götürebilirlerdi," diye çıkışıyorum. Hayes kardeşlerin babalarının işini henüz devralmadıkları açık, çünkü Storm'un aksine, son planları başarısız oldukça plan yapıyorlar. Frost Industries söz konusu olduğunda, Storm'un herhangi bir zamanda sınırsız sayıda planı vardır, çünkü mafya işindeyseniz, A planı neredeyse hiçbir zaman işe yaramaz.

Rayne rahatlatıcı bir elini omzuma koyuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sanırım şu anda beni teselli edecek kelimeler olmadığını biliyor.

Kalplerini bir başkasının bedeninde bulan erkeklerle ilgili olan şey budur, bu kalp tehlikede olduğunda, onları güvende tutmak için durmayacağımız hiçbir şey yoktur.

Bir telefonun tiz sesi dikkatimizi birbirimizden uzaklaştırıyor ve biz daha telefonun ona ait olduğunu anlamadan Kai cevap veriyor. "Evet?"

Yüzü nötr kalırken nefesimi tutuyorum ve sadece telefonun diğer ucunda her ne oluyorsa Isla için önemsiz olduğunu varsayabiliyorum. Ama telefonu kapattığında bize döndü. "Onu nereye götürdüklerini biliyoruz. Arazinin arka tarafında bir kulübe, ayrı bir girişi var."

Göğsümden rahatlamış bir nefes çıkıyor. Güvende olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmasa bile, en azından elimizde bir şey var çünkü burada oturup bu pisliklere bakarak geçireceğim bir dakika daha, karımı bu duruma soktuğu için içlerinden birini öldürmemle sonuçlanacaktı.

Storm telefonda Everett'le konuşuyor, ama o ait olduğu yere, kollarıma dönene kadar yerinden çıkmayacak bir yumruyla boğazımda bir yumruyla SUV'a geri dönerken söylediği tek bir kelimeyi bile duymuyorum.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

ISLA

Spade bana "Güvendeler," diyor, karanlık gözleri gözlerimi tutuyor ve beni serbest bırakmayı reddediyor. Damarlarımda her ne dolaşıyorsa beni hareketsiz hale getirdi, bu da onun merhametine kaldığım anlamına geliyor. Şu anda bana her şeyi yapabilir ve ben onu durduracak güçte değilim. Şu an için, bizi ayıran bir masa olduğu ve adamlarının odanın dışında kaldığı için mutluyum.

Babamın ve Bree'nin en azından hayatta olduğunu bilmek beni bir nebze de olsa rahatlattı.

"Ve her emrimi yerine getirdiğin sürece de öyle kalacaklar." Hınzırca gülümsüyor ama gözlerine değmiyor. Onun gibi bir adam nasıl mutlu olunacağını bilmez, ya da en azından dünyanın geri kalanının bildiği şekilde. Onun için mutluluk kazanmaktır. Başkalarının incinmesi anlamına gelse bile rakibini alt etmektir.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Bu çok açık değil mi, Isla?" Masasının arkasındaki müstehcen deri koltuktan kalkmadan önce kaşlarını kaldırıyor.

Sert meşenin etrafından dolanırken nefesimi tutuyorum ve önümde çömeldiğinde, yemin ederim ciğerlerim nasıl çalışacağını unutuyor. Sanki bana yaklaşan saf kötülük ciğerlerimdeki havayı emmeye yetiyor ve nefes almamı imkânsız hale getiriyor.

Parmakları çenemi sarıyor ve gözlerimi uçurum bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Seni istiyorum."

"Neden?" Kelimeyi boğuk bir şekilde çıkarıyorum, konuşmak şöyle dursun, bir düşünceyi zihnimin önüne getirebildiğime bile şaşıyorum.

Kıkırdıyor, gözleri arkamızdaki adamlarinkiyle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Çık dışarı."

Dehşet kalbimin etrafını sarıyor çünkü şeytanla yalnız kalmaktan daha kötü bir şey yok. Özellikle de ona karşı savaşacak gücünüz yoksa.

Ayak sesleri geri çekilirken ve kapı arkalarından sessizce kapanırken dinliyorum, ama kendimi hareketsiz kalmaya, beklerken onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. Bana sahip olmakla neden bu kadar ilgilendiğini anlamam gerekiyor. Bırakın evli ve başka bir şehirde yaşayan birini, yirmi yaşında bir kızı elde etmek için neden bu kadar uğraşıyor? Her ne kadar insanlıktan nasibini almamış olması yakışıklılığını gölgelese de, çirkin bir adam değil.

Gözleri hareketi takip ederken başparmağı dudaklarımı okşuyor ama hareket edebilseydim bile hareket etmezdim. Bu adama zayıf görünmeyi reddediyorum, beni sinmiş görmesine izin vermeyi reddediyorum. Eğer öleceksem, bunu yatarak ve kabullenerek yapmayacağımdan eminim. Gerekirse ciğerlerim iflas edene kadar tekmeleyip çılgılık atacağım.

"Teyzenden çok daha güzelsin," diye düşünüyor. "Elbette çok güzel bir kadındı ve onunla çok eğlendim ama sen bambaşka bir şeysin."

Ona ters ters baktım. "Bu bir iltifat mı?"

Gülüyor, sesi neredeyse normalmiş gibi çıkıyor ama canavar orada, yüzeyin hemen altında gizleniyor. "Nasıl baktığınıza bağlı sanırım. Bunu bir iltifat olarak söylüyorum, ancak bunu bir iltifat olarak kabul etmeyeceğinden şüpheleniyorum."

"Doğru şüpheleniyorsun."

"Teyzen ruhlu biriydi. Onu sevmeyen ya da ona hiç zaman ayırmayan bir adamla evlenemeyecek kadar. Boston'dayken bile aslında burada değildi. Ama ben . Teyzen onu terk etmeyi reddetse de sevgisiz evliliğinden kaçmak için beni kullandı. Ona defalarca ayrılmasını söyledim ama yenilgiyi kabullenemiyormuş gibi hissettiğini söyleyerek reddetti." Sanki bu anı onu hâlâ hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi başını sallıyor.

"Ama onu sen öldürdün," diye . "Ona çok fazla değer vermiş olamazsın."

Yavaşça başını sallıyor, bakışları pişmanlığa benzer bir şeyle parlıyor, ama

Spade gibi bir adamın bir cinayetten pişmanlık duyacağını düşünecek kadar saf değilim. "Pişman oldum. O bir sorumluluk haline geldi ve benim gibi adamlar hayatlarında ne yapacağı kestirilemeyen birini barındırmayı göze alamazlar."

Uzun saniyeler boyunca ona bakıyorum çünkü ağzından çıkan kelimeler yaptığı her hareketle çelişiyor. Teyzemi vahşice katletti. Temiz bir ölüm değildi. Şehrin dışında sığ bir mezarda parçalanmış bulundu. Bunlar umursayan birinin yapacağı şeyler değil.

"Bana inanmayabilirsin, Isla. Ama sizi temin ederim ki bir süre teyzenize çok değer verdim. Ama ben bile onu ilaçlardan kurtaramadım,

Ve bir bağımlının uyuşturucu için yapmayacağı şey yoktur, buna en başta bilmemesi gereken sırları dökmek de dahildir. Ona söylediklerim ve onun önünde gerçekleşmesine izin verdiklerim konusunda çok liberal davrandım. Aileme ve kurumuma yönelik tehdidi ortadan kaldırmak benim sorumluluğumdu, bu amaca hangi yolla ulaşırsam ulaşayım."

Bu açıklamanın ona bir iyilik kazandıracağını mı düşünüyor? Benim için ikinci bir anne gibi olan ve neredeyse hayatımı mahveden bitmek bilmeyen bir domino etkisi başlatan kadını neden öldürmek zorunda kaldığını birden anlayacağımı mı sanıyor? Ailemi parçalayan kadını?

"Bunların hiçbirisi neden burada olduğumu açıklamıyor. Ben Clarissa değilim. Ona benzemiyorum bile," diye itiraz ediyorum.

"Hayır, değilsin," diye kabul ediyor. "Ama kendimi senden ona olduğumdan çok daha fazla buluyorum. Ve ilk seferinde yaptığım hatalardan ders aldım. Burada benimle kalmayı kabul ettiğin sürece hayatını çok rahatlatabilirim ve babanla en iyi arkadaşının, başlarının üzerinde dolaşan herhangi bir tehdidim olmadan serbestçe dolaşmalarına izin verebilirim. İkimizin de iyiliği için benim işimden ayrı tutulacaksın ve kaçma riskin olmadığından emin olduğumda, belki de hoşlandığın bazı şeylere geri dönebilirsin."

"Ben evliyim!"

Kıkırdıyor. "Bir yüzük ve bir kağıt parçası gibi küçük bir şeyin istediğimi elde etmemi engellemeye yeteceğini düşünüyorsanız, neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikriniz yok demektir."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ISLA

Cevap vermeye fırsat bulamadan, bir kolunu dizlerimin arkasına, diğerini de sırtımın arkasına geçirip beni kolayca yerden kaldırıyor.

Panik göğsümde alevleniyor ama bana verdikleri şey ona karşı savaşmamı engelliyor. En kötüsü de bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. İlk seferinde bana verdikleri şey beni uzun süre baygın tutmadı ama istediğimden çok daha uzun süredir neredeyse hareketsizim.

Beni köşedeki deri koltuğa yatırıyor, bakışları açlıkla üzerimde geziniyor. Üzerimdeki büyük boy tişört beni örtmek için çok az şey yapıyor ve kalçalarıma nasıl bastığını kaçırmıyor.

Spade parmaklarını kalçamın iç kısmında gezdirerek, "Ne kadar da güzel bir şey," diye mırıldanıyor. "Doc'un neden kötü bir durumdan en iyisini çıkardığını anlayabiliyorum. Ama kendisine ait olanı koruma konusunda pek de iyi bir iş çıkaramadı. Sahip olmayı hak etmedikleri şeylere göz dikemeyen erkekler her zaman onu kaybederler."

Tartışmak istiyorum. Ona Doc'la olan ilişkiyi ya da bu ilişkinin son iki ayda nasıl geliştiğini bilmediğini söylemek istiyorum ama gerçekliğimin dehşetinde kaybolmuş durumdayım. Şu anda bana herhangi bir şey yapabileceğini ve bunun her saniyesini hissedeceğimi bilmek beni suskunlaştırmaya yetiyor da artıyor bile.

Parmakları siyah tangamın üzerinde geziniyor, klitorisime bastırıyor ve hassas sinir demetinin üzerinde nazik daireler çiziyor. Ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

"Bu vücutla çok eğleneceğim. O göt herifin seni alıştırmasına izin vermen iyi olmuş. Bakirelerden pek hoşlanmam."

Ona dehşetle bakıyorum. Doktor'dan önce bakire olduğumu nereden biliyor? Bunu Bree dışında kimse bilmiyor.

Kıkırdıyor ve benim parçaları bir araya getirmemi ilgiyle izliyor. "En iyi arkadaşın, hayatının tehlikede olduğunu düşündüğünde oldukça geveze oluyor. O güzel bir kız, açık artırmada bana güzel bir kuruş kazandırabilir, ama ne yazık ki

El değmemiş kadınlardan pek hoşlanmam, bakireler çok revaçtadır ve eminim Bree'nin bakir olmaktan çok uzak olduğunu söylememe gerek yoktur."

Normalde bu yorum beni kıs kıs güldürürdü, çünkü bu konuda haklı. En iyi arkadaşım cinsel ifadenin en özgürleştirici olduğuna inanıyor ve her iki gecede bir ifade etmek için yeni bir insan bulmayı seviyor. Onu bu konuda hiç yargılamadım, çünkü onun gibi gösteriş yapabilen herkese şapka çıkarırım, ancak cinsel olarak ne kadar farklı olduğumuz konusunda her zaman devam eden bir şaka olmuştur. Ama bu durumla ilgili bir şey, sözlerinin komik tarafını bulmamı imkânsız hale getiriyor, özellikle de en iyi arkadaşımı deri ticaretine satmaktan açıkça bahsettiği için. "Babamı ve Bree'yi görmek istiyorum," diye zorluyorum kelimeleri.

Dişler. "Güvende olduklarını bilmem gerek."

"Ne yazık ki bu henüz mümkün değil, ancak zaman içinde iyi olursanız bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Hayatta olduklarını nereden bileceğim? Onları çoktan öldürmediğinizi nereden bileyim?" Tersledim.

Nefesimi tutuyorum, onunla konuşmaya nasıl cüret ettiğime kızmasını bekliyorum ama onun yerine derin kahkahası odayı dolduruyor. "Kimi öldürüp kimi öldürmediğini itiraf edemeyerek benim itibarımı kazanamazsın, Isla."

"Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Öyle." Gömleğimi yukarı doğru itip karnımın alt kısmını ortaya çıkarırken sırtıyor. "Baban ve Bree sabah güvenli olduğunda serbest bırakılacaklar. O zamana kadar zarar görmeyecekler, kötü muamele görmeyecekler ve siz işbirliği yapmamayı seçmediğiniz sürece adamlarımdan hiçbiri onlara zarar vermeyi planlamıyor."

Dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor, birlikte yalnız kaldığımız sürece olacakların vaadi parmaklarının her dokunuşunda açıkça görülüyor.

"Neredeyiz biz?" Elinin göğüslerime doğru tırmandığı yerden dikkatini dağıtmaya çalışarak soruyorum.

"Benim kulübem," dedi bana. "Birkaç gün içinde güvenli olduğunda seni eve, malikâneye götüreceğim. Görünüşe göre seninle ilgili iddialarıma katılmayanlar var."

"Kocam gibi mi?" Ben soruyorum.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Evet. Doktor ortadan kaybolmanı pek iyi karşılamadı. Ama o ve Saint James ailesi yakında benim bölgeye davetsiz geldiklerinde neler olacağını öğrenecekler."

Yüzümdeki kanın çekildiği anı hissediyorum, sözlerindeki vaat gözümünden kaçmıyor. Doc'u öldürecek mi? Benim yüzümünden ona bir şey olursa asla kendimle yaşayamam.

"Lütfen ona zarar verme," diye fısıldıyorum, göğsümdeki duyguların ağırlığı altında sesime güvenemiyorum.

Spade'in gözlerinde okuyamadığım bir şey parlıyor, sonra aniden ayağa kalkıp ileri geri volta atmaya başlıyor, yere bakarken başı öne eğiliyor. "Seni benden almak istiyor. Başka seçeneğim yok."

Ona bakakalıyorum, şoktan dilim tutuluyor. Ne haltlar dönüyor burada?

"Sana gereksiz yere acı çektirmek istemiyorum Isla, ama şunu anlamalısın ki sana ulaşmadan önce her türlü tehdidi ortadan kaldıracam, bu sana zarar vermek anlamına gelse bile."

Onu izlerken gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor, hiçbir şeyin bu kadar umutsuz hissettirmediğini fark ediyorum. Her zaman hayatımı çalmaya niyetli olabilir, ama Doc'u öldürürse benim de varlığımın sona ereceğinin farkında olduğunu sanmıyorum.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

DOC

Güneş ufukta beliriyor, ilk ışık yeni bir günün habercisi. Hiçbir zaman gün doğumunu seven biri olmadım, her zaman olabildiğince geç uyumayı seçtim, ikimiz de kalkıp günle yüzleşmek zorunda kalmadan önce Isla'ya mümkün olduğunca uzun süre sarıldım.

Gökyüzünün pembe ve sarıyla benek benek oluşunda, renklerin birbirine karışmasında bana karımın gülümsemesini hatırlatan güzel bir şey var. Gülüşünü. Bana verdiği ve kırmamam için bana güvendiği kalbini.

Eve döndüğümüzde Isla'yla birlikte güneşin doğuşunu izlemeyi aklıma not ediyorum çünkü hayat çok kısa ve birlikte geçireceğimiz bir günü daha boşa harcamayı reddediyorum. Şu andan itibaren, birlikte geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini bile hafife almayacağım; bu, güneşin doğuşunu izlemek gibi bir şey yapmak için sabahın beşinde yataktan kalkmam gerektiği anlamına gelse bile.

Spade'in kulübesinin etrafındaki orman çok sessiz. Sabahın bu saatinde kuşların cıvıldaması, sincapların yiyecek araması ve insanların yakındaki patikalarda yürüyüş yapması gerekir. Ama hiçbir şey yok. Ağaçların arasında kulübe süsü verilmiş ahşap binanın etrafı erkeklerle çevrili, bu da bana doğru yerde olduğumuzu söylüyor ama bu damarlarımda yanan öfkeyi yatıştırmaya yetmiyor.

Evin önünde dört cip var ve şu ana kadar çevrede devriye gezen yedi adam saydık, ancak ormanda daha fazlası olduğundan ve bizim onları avladığımız gibi bizi avladıklarından şüpheleniyoruz. Benimle kadının arasında durdukları gerçeği olmasaydı belki de bu düşünce şiirsel olurdu, ki bu benim gözümde kabul edilemez bir şey.

"Neyi bekliyoruz?" Storm'a soruyorum.

"Nathan Hayes yolda," diyor bana. "Biz malikâneye varmadan önce çağrıldı ama çıkarma işlemini denetlemek ve Spade'i öldüren kişi olmak istiyor. Bir suç patronunun diğerini öldürmesi şehir için daha temiz görünüyor."

Clarissa'yı öldürdüğü ve Isla'yı benden çaldığı için Spade'in sefil varlığına son veren kişi olmaktan başka bir şey de anlayışla başımı sallıyorum. Bu yaşam tarzında benim kadar uzun süre yaşayıp da bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmemek olmaz.

"Isla'nın burada olduğundan emin miyiz?" Rayne soruyor.

Jaxon başını sallar. "Tam olarak değil. Her işaret onun burada olduğunu gösteriyor, bu aşırı güvenlik gösterisine kadar, ama bu bizi atlatmanın başka bir yoluysa beni şaşırtmaz."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Yorgunluk üzerime çökmeye başladı ama uyumak istesem bile Isla'nın ona zarar vermeye niyetli bir adamla birlikte olduğunu bilerek bunu yapmam mümkün değil. Eğer ona bir şey olursa bir an bile huzur bulamayacağım.

"Edward ve Bree konusunda ne yapacağız?" Bryant devrilmiş bir ağacın üzerine tündüğü yerden soruyor. Hepimiz böyle tek bir yerde olmamalıyız, bu bizi fark etmelerini çok kolaylaştırır, ama yardım çağıramadan çoktan ölmüş olurlar ve dağılmakta ısrar etmememin tek nedeni de bu. Ayrıca, Hayes kardeşlerden biriyle sıkışıp kalsaydım, tüm bu olanlarda oynadıkları rol yüzünden muhtemelen onları öldürürdüm.

"Everett'e Spade'in malikanesindeki güvenlik sistemini geçersiz kıldırıttım. Söyleyebildiğimiz kadarıyla, kabin lehine orada çıplak kemik güvenliği bırakmışlar, bu da birkaçımızın içeri girip onları dışarı çıkarmasını kolaylaştıracaktır. Yaralanmadıkları sürece, bu bir giriş-çıkış görevi olacak," diyor Storm bize. Grubu bölme fikri hoşuma gitmiyor çünkü her ne kadar en az sekiz kişi olacak olsak da, Spade'in her iki yerde de sahip olduğu adam sayısıyla kıyaslandığında bu yine de bir hiç. Ama bunu başarmak zorundayız.

"Baban yanında başka adam getiriyor mu?" Onu neredeyse boğduğumdan beri ilk kez Bryant'ın gözleriyle karşılaşarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Her zaman bir güvenlik ekibiyle seyahat eder ve ondan yardımcı olması için iki ekip daha getirmesini istedim."

Sanırım geriye kalan tek şey zamanımızın gelmesini beklemek ve çok geç olmamasını ummak.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ISLA

Spade masasının arkasına geçti ve o hafif çıldırma krizinden beri tek kelime etmedi. Dengesiz olduğu çok açık, beni kaçırmak için bu kadar çaba sarf ettiğinde bu kadarını anlamış olmalıydım, ama dikkatli davranmam gerekiyor.

Sessizce iç çekiyorum ve etrafıma bakıyorum, hareket yeteneğimi geri kazandığımda silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmaya çalışıyorum ama kitaplar dışında elim boş dönüyorum.

Keşke beni buraya getirdiklerinde gözlerim bağlı olmasaydı. En azından düzeni görebilseydim, zamanı geldiğinde kaçma şansım daha yüksek olurdu, ama sanırım amaç da buydu.

Bir sivrisineğin vızıltısı düşüncelerimi durdurmama neden oluyor, etrafımda dolanırken küçük pisliği izliyorum, kolay bir ördek olduğumu ve dolayısıyla son kurbanı olduğumu biliyorum. İçgüdüsel olarak, yüzüme yaklaştığında ona vuruyorum ve sonra hemen duruyorum.

Elimden geldiğince yavaşça başımı çevirip Spade'in hâlâ telefonuyla meşgul olduğundan ve hareket kabiliyetimi geri kazanmaya başladığımı fark etmediğinden emin oluyorum.

Kendini aşma. Hareket edebiliyor olman buradan çıkmaya daha yakın olduğun anlamına gelmiyor, diye hatırlatıyorum kendime. Bu acı bir gerçek, ama Spade'in burada geçirdiğim süre içinde bana atmayı planladığı her neyse hayatta kalacaksam kabul etmem gereken bir gerçek.

Sevdiklerimi tehdit ederek beni itaate zorlayacağından hiç şüphem yok, ama en azından bu kararlarda bir seçeneğim olacak. Gerçek bir seçim değil, çünkü sevdiğim insanları korumak için her zaman elimden gelen her şeyi yapacağım, ama yine de bir yanılsama.

Keşke bu odadan çıkabilseydim. Bir yolu olmalı.

"Tuvalete gitmem gerek," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım, sanki bu adamın yanında daha fazla çıplak kalmak iyi bir fikirmiş gibi.

Benimle.

Gözleri tekrar bedenimde gezinmeden önce benimkilerle buluşmak için parlıyor. "Beklemek zorundasın."

"Bu oldukça pahalı görünen kanepeye işememi istemiyorsan, bekleyebileceğimi sanmıyorum." Çocukken aldığım oyunculuk derslerinin şimdiye kadarki en zor performansımı sergilememe yeteceğini umarak, savunmamı olabildiğince çaresizlikle besliyorum.

Sinirli bir iç çekmeden önce odanın diğer ucundan bana bakıyor. Belli ki benim "onun" olacağım fikrini hiç düşünmemiş, çünkü ilişkiler, zorla ya da başka türlü, gerçekten çok zor. Başka birini önemsemenin kolay bir tarafı yok ama buna değer. Öfkeye ve gözyaşlarına değer. Hayal kırıklığına ve kavgalara değer. Her zaman yanınızda olacak birine sahip olmak her şeye değer.

Spade'in istediği şey bir oyuncak. O gün ne günah işlemesi gerekiyorsa onu işledikten sonra dönmesini evde bekleyecek ve kendisine söylendiğinde uzanıp bacaklarını açacak biri. Ben öyle bir kız değilim. Eğer birini seviyorsam, onun yanında olmak, onunla birlikte şeytanlarıyla savaşmak isterim. Kendi hayatımda seyirci olmak istemiyorum.

Doc'tan uzak kalmanın göğsümde yarattığı acı, saatler ilerledikçe daha da derinleşiyor ve onun kollarında olma ihtiyacım daha da çaresizleşiyor.

İçini çekti ve bana yaklaşırken kendini ayağa kaldırdı. Sonunda bana biraz mesafe bırakmışken onu yaklaştırmam pek akıllıca değil, ama bir amaca ulaşmak için bir araçsa, buna değer.

Tek kelime etmeden beni kucağına alıyor ve mutfakta masanın etrafında oturup kağıt oynayan beş adam da dahil olmak üzere geçtiğimiz her şeyi görebildiğim gerçeğini pek umursamadan beni odadan çıkarırken vücudumu gevşek kalmaya zorluyorum. En azından buralarda birileri eğleniyor, çünkü ben olmadığım kesin.

Banyo ofisinden sadece birkaç kapı ötede ve kapıyı tekmeleyerek açtığında küvetin üzerinde küçük bir pencere görüyorum, midem dehşet ve rahatlama karışımıyla dibe vuruyor. Gerçekten kaçmaya çalışacak mıyım? Ya beni yakalarsa? Ya ceza olarak sevdiğim insanlara zarar verirse? Ama başka ne seçeneğim var ki? Burada kalamam. Burada oturup bana tecavüz etmeye karar vereceği anı bekleyemem. Kaçmalıyım, sonra da Doc'la babamı ve Bree'yi nasıl geri alabileceğimize dair bir plan yapmalıyım.

Beni serin fayanslara yatırıyor, çıplak ayaklarımdaki acı neredeyse dayanamayacağım kadar fazla. Boston sokaklarında yaptığım koşudan sonra kimsenin onları dezenfekte ettiğini sanmıyorum ve bu süre uzadıkça enfeksiyon kapmaktan daha çok endişeleniyorum.

Tek kelime etmeden külotumu bacaklarımdan aşağı çekip beni tuvalete oturtuyor ve bir adım geri çekilip lavaboya yaslanıyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Sen izlerken işeyemeyeceğim!"

Bana bakarken kaşları kalkıyor. "Yani ben odada otururken kanepeye işeyebildin ama tualete yapamadın öyle mi?" diye meydan okuyor.

Sikeyim.

Nasıl oldu bilmiyorum ama blöfümü görme ihtimalini hiç düşünmemiştim. Ve bir şekilde tek başardığım şey kendimi daha önce olduğumdan daha da riskli bir duruma sokmak oldu.

Gözyaşları gözlerimde toplanıyor ve düşmelerini engelleyecek gücüm yok. Hiç şu anki kadar umutsuz hissetmemiştim ve tek istediğim Doc'un kucağına kıvrılıp bir film izlemek. Şu anda onun *The Bachelor*'daki yorumları için neler yapmazdım. Huysuz kahkahasını duymak ve beni gördüklerinde kara gözlerinin nasıl parladığını görmek için.

Spade sanki bir kadının ağlaması fikri hayatında karşılaştığı her şeyden daha korkutucuymuş gibi kocaman gözlerle beni izliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum hıçkırıklarımın arasında. "Korkuyorum ve mesanem ağrıyor çünkü tuvaleti kullanmayalı çok uzun zaman oldu ve sen orada oturmuş beni izlerken bunu yapamayacağımı biliyorum. Hareket edemiyorum ve uzun zamandır hareketsiz kaldığım için vücudum ağrıyor." Hıçkırıklar hızla histerik nefes alış verişlere dönüşürken, onu olabildiğince rahatsız etmek için tüm acı ve incinmişliğimin yüzeye çıkmasına izin vermeye zorluyorum kendimi. "Lütfen."

Başını sallayıp kapı koluna uzanmadan önce gözleri benden kapıya doğru kayıyor. "Altmış saniye var, sonra hemen geri geleceğim."

"Teşekkür ederim." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Spade bir saniye daha beni izledikten sonra kapıdan çıkıp kayboluyor ve kararlı bir tıktıyla arkasından kapanıyor.

Bu kaçmak için tek şansım olabilir, o yüzden bunu değerlendirmeliyim.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

DOC

Kendimi Nathan Hayes'le tanışmaya hazırlarken ne bekliyordum emin değilim ama bu değildi.

Dört oğluyla birlikte duruyor ve yakından bakmasanız hangisinin grubun babası olduğunu anlayabileceğinizden şüpheliyim. Isla'nın tutulduğuna neredeyse emin olduğumuz kulübeden bir mil ötedeki açıklıktaki adamlara bakıyor. Ama emin olamıyoruz ve bu da hepimizin ileriye dönük bir yol üzerinde anlaşmasını zorlaştırıyor.

Temelde hepimizin hemfikir olduğu tek şey, onu bir an önce dışarı çıkarmamız gerektiği, ancak kimin planının daha iyi olduğu konusunda tartışarak ne kadar çok zaman geçirirsek, tek başıma gidip karımı kendim kurtarmak için o kadar cazip oluyorum.

Ama kendimi böyle bir tehlikeye atarsam Storm beni kendisi öldürür. Normalde onlarla birlikte sahada olmayabilirim ama Frost Industries'in lideri olarak işini çok ciddiye alıyor ve çalışan herkes hakkında her şeyi bilmeyi kendine görev ediniyor.

"Bu iş çok uzun sürüyor," diye homurdanarak Rayne'in yanına, bir kütüğün üzerine oturuyorum. "Bu tür şeyler normalde olur. Buna bir de çok fazla aşçımız olduğu gerçeğini ekleyin. ve bu boktan bir gösteri olacaktı."

Ona ters ters bakıyorum ama gözlerinde hiç eğlence yok. Bu işi bitirmek için can atıyor, büyük olasılıkla karısına ve doğmamış bebeğine dönmeye hazır.

Isla hamileyken onu bırakmayı hayal bile edemiyorum. Bebeğimi taşıyor olsa bile onsuz şehirden ayrılabilirimden emin değilim. Ama yakında olacak. Bu sadece bir zaman meselesi.

Storm bir telefona cevap veriyor ve diğer uçtaki biriyle konuşurken grubun geri kalanından uzaklaşıyor. Sadece Everett ve Ayvah'tan telefon almış, ya da en azından sadece onlardan telefon almış, bu yüzden onlardan biri olduğundan neredeyse eminim.

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce her ne söylüyorlarsa başını sallıyor, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor. Çok fazla gülümseyen bir adam değil, en azından iş modundayken, ama şu anda tek umabildiğim, ona verilen haberin bu boktan günü tersine çevirecek kadar iyi olması.

Telefonu kapatıyor ve bize doğru adım atıyor, takım elbisesi kaç saattir üzerinde olmasına rağmen hâlâ mükemmel. "Everett malikânenin güvenlik sistemine girdi ve Isla'nın evde olmadığını, Bree ve Edward'ın da güvende olduğunu doğruladık. İkisine de herhangi bir şekilde kötü davranılmış gibi görünmüyor."

En azından kurtarmak için burada olduğumuz üç kişiden ikisinin güvende teyit ettiğimiz için rahat bir nefes alıyorum. Keşke aynı şeyi nefes alma sebebim haline gelen kadın için de söyleyebilseydim.

"Şimdi bir ekip gönderelim mi?" Bryant bize katılırken soruyor. "Bu bazı adamları kulübeden çekebilir ve onlar bizi fark etmeden önce Isla'ya ulaşma şansımızı artırabilir."

Storm başını sallıyor ve Nathan'ın gözleriyle buluşuyor, iki güçlü adam bakışmaktan başka bir şey yapmadan iletişim kuruyor. Diğer adam da başını sallıyor ve harekete geçiyoruz.

Neyse ki malikâneye gidecek ve burada kalacak ekipler konusunda çoktan anlaşmıştık. Nathan bir SUV'un ön koltuğuna tırmanıyor, Kayden ve Kai arka koltukta, yanlarında kendimi tanıtma zahmetine girmedğim birkaç adam daha. Bu pisliklerin hiçbirisi gerçekten umurumda değil, bu yüzden bana söyleseler bile isimlerini aklımda tutmam zor.

Arabaların kalkışını izliyoruz ve Rayne, Storm ve beni Hayes'in diğer adamlarıyla birlikte kulübeye sızmaya hazırlanmak üzere burada bırakıyoruz. Kurşun geçirmez yelekleri göğsümüze takıyoruz ve ben de bir saldırı tüfeğini göğsüme takmadan önce dolu olduğundan emin olmak için tabancamı üç kez kontrol ediyorum. Üzerimde bu kadar çok silah taşımaya uzun zaman olmuştu ama bu bisiklete binmek gibi bir şey. Bu benim SEAL'lerde geçirdiğim uzun yıllar boyunca her günümdü ve nefes almak kadar doğal geliyor.

"Hazır mısın?" Rayne soruyor.

Başımı sallıyorum ve dikkat çekmemek için ayrılarak kulübeye doğru ilerlemeye başlıyoruz. Ormanda devriye gezen adamlar var, ama daha önceki gözlemlerimize göre, turları çok sık değil gibi görünüyor, ne de

çok titizler. Belli ki, Isla'yı onları bulamayacağımız kadar iyi sakladıklarını düşünüyorlar.

Kulübe görüş alanıma giriyor ve Isla'ya yaklaştıkça daha kolay nefes alıyorum. O kollarımda olana ve ona zarar verebilecek her şeyden ve herkesten korunana kadar kendimi daha iyi hissetmeyeceğim. Ama bu şimdilik iyi, daha net düşünmemi sağlıyor.

Storm kulaklıklarımıza "Bu iyi," diyor ve ben bir ağacın arkasında durup ahşap binayı uzaktan izliyorum.

Dakikalar birbirinin içine geçerken saatler gibi geliyor, ellerim karıma dokunmaya cüret eden her bir pislği öldürme ihtiyacıyla tekrar tekrar yumruk oluyor.

Üç adam ciplerden birine doğru ilerlerken evin önünde bir hareketlenme oluyor ve birkaç metre ötede Rayne'in gözleriyle karşılaşıyorum. Bana başıyla kısa bir selam veriyor ve diğer ekibin malikâneye ulaştığını söylüyor.

Yedek olarak birkaç adamdan daha fazlasını göndermelerini beklerdim ama göndermemeleri Isla ve Spade'in burada olduğuna dair ihtiyacım olan tek kanıt.

"Birkaç dakika daha bekleyin," diyor Storm. "Eğer birkaç adam gittiye hâlâ gergin olacaklardır. Yerleşmeleri için biraz zaman verin."

İç çekiyorum ve ağaca yaslanıyorum, hiçbir zaman güçlü yanım olmadığı halde sabırlı olmaya kendimi zorluyorum.

Sabahın erken saatlerinde kulakları sağır eden bir çığlık havayı dolduruyor ve Isla olduğunu anlamak için onları görmeme gerek yok. Bilinçli bir koşma kararı vermeden önce bacaklarım beni sese doğru götürüyor.

"Doktor, hayır!" Rayne arkamdan bağıyor.

Bir başka çığlık, karıma ulaşmak için daha önce hiç olmadığım kadar hızlı koşmama neden oluyor. Tam zamanında kulübenin köşesini döndüğümde Isla'nın pencereden sarktığını görüyorum. Çaresiz gözleri benimkilerle buluşuyor ve aynı anda kan donduran bir çığlıkla tekrar içeri çekiliyor.

Dikkatim o kadar dağınık ki ağaçların arasından çıkan bir adamı çok geç olana kadar fark etmiyorum. Bir silah sesi duyuluyor ve bir an sonra acı omzumdan koluma doğru yayılıyor.

Aşağı bakıyorum ve kolumdan damlayan kandan başka bir şey göremiyorum ve tekrar yukarı baktığımda Isla gitmişti.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

ISLA

Pencere neredeyse çok kolay açılıyor, ama bunun üzerinde uzun süre düşünmeme izin vermiyorum. Eninde sonunda bir şeylerin yolunda gitmesi gerekiyordu, değil mi?

Bana her ne ilaç verdilerse hala kol ve bacaklarıma ağır geliyor, ama kapının diğer tarafında karşılaşılabileceğim gerçeklikten kaçmak için çaresizce mücadele ediyorum.

Parmaklarım çıkıntıda kayganlaşıyor ve sonunda kendimi duvardan yukarı sürüklemeyi ve evin dışına ilk bakışımı atmayı başarana kadar üç kez tutuşumu kaybediyorum.

Çam ağaçlarının görüntüsü sürpriz değil, ancak bunların bir sonu yokmuş gibi görünmesi, karnımda biriken korkuyu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Son on iki saat içinde defalarca uyuşturulduktan sonra çıplak ayakla ormanda koşma fikri bana pek iyi gelmiyor ama başka seçeneğim de yok. Doktor'a geri dönmek için tek şansım bu ve bunu boşa harcayamam.

Serin hava yanaklarımı okşuyor ve kendimi pencereden daha da dışarı iterken bunu memnuniyetle karşılıyorum. Şu anda minnettar olabileceğim tek şey birinci katta olmamız. Her ne kadar bu evden çıkmak istesem de, bu şartlar altında ikinci kattan düşsem hayatta kalabilir miyim bilmiyorum.

Vücudumun üst kısmını pencere pervazına doğru iterek dar açıklıktan geçiyorum ve her zaman en iyi özelliğim olduğunu düşündüğüm kıcıma lanet ediyorum.

Panik beni ele geçirmeye başladıkça nefes alışım her saniye daha da zorlaşıyor. Çok yavaş davranıyorum. Daha hızlı çıkmalıyım ama sıkışıp kalma riskim var.

"Ne oluyor lan?" diye gürliyor arkamdan bir ses ve boğazımdan irkilmiş bir çığlık kopuyor.

Kendimi pencere çerçevesine olabildiğince sert bir şekilde itiyorum, gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor. Kalbimin gümbürtüsü saf panik olarak kulaklarımı dolduruyor

devralır. Eğer şimdi çıkmazsam, asla şansım olmayacak. Doc'u bir daha göremeyeceğim, üniversiteyi bitiremeyeceğim ya da çocuk sahibi olamayacağım. Çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyorum ama hayatımın geri kalanıyla birlikte bu seçeneğin de benden çalınmasını istemiyorum.

Güçlü eller kalçalarımı kavıyor ve beni geriye doğru çekiyor ama ben elimden geldiğince sıkı tutunuyorum, tırnaklarım yarılana ve acı ellerime hücum edene kadar çerçeveyi tırmalıyorum.

"Buraya geri dön, seni küçük sürtük," diye homurdanıyor Spade.

Arkama bakmadan geri tekme atıyorum, vücudunu itebilirsem biraz çekiş gücü kazanabileceğimi umuyorum ama tutuşu çok sıkı.

Ayağımı tekrar karnına vuruyorum ve acı dolu bir homurtu çıkardığında, parçalanmış tahtanın üzerinde kayarken kalçalarımındaki ve karnımdaki acıyı görmezden gelerek olabildiğince sert bir şekilde ileri itiyorum.

Uzaktaki bir hareket dikkatimi Spade'den uzaklaştırıyor ve uçuşuma bakıyormuşum gibi karanlık gözlerle karşılaştığımda neredeyse nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Doktor ağaçların kenarında duruyor, bana bakarken göğsümde hissettiğim panik onun yüz hatlarında da açıkça görülüyor.

Köşeden biri adını haykırıyor ve ancak o zaman arkasındaki silahını çekmiş ve dudaklarında karanlık bir gülümseme olan figürü fark ediyorum.

"Hayır!" Bir silah sesi sabahın sessiz havasını doldururken aynı anda çığlık atıyorum ama artık çok geç.

Doc'un kolunda kan lekeleri var, acıdan yüzü dönüyor ama yapabileceğim bir şey yok.

Onun yaralanması dikkatimi o kadar dağıtıyor ki savaşmayı unutuyorum, tekmelemeyi ve itmeyi unutuyorum ve kendimi pencereden içeri zorluyorum ve bacaklarımdaki kavrama her zamankinden daha güçlü.

"Sana iyi davranıyordum, seni küçük fahişe, ama bu artık sona erdi," diye tersliyor Spade beni pencereden çekip Doc'u görmemi engellerken, ama karşı koymak için artık çok geç. Pencerenin kenarına tutunuyorum, parçalanmış tahta ellerime batarken parmaklarım tutuşumun altında yanıyor, ama daha fazla dayanamıyorum.

Vücudum sert fayanslara düşerken boğazımdan bir çığlık daha kopuyor, başım acı içinde fayanslara çarpıyor.

Kendi kanım etrafımı sararken ve midem dibe vururken gördüğüm son şey kıpkırmızı. Ne kadar mücadele ettiğimin hiçbir önemi yoktu, hayatımı kontrol etmeyi uzun zaman önce bırakmıştım.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ISLA

Başımdaki ıstırap hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, sanki günlerimin geri kalanında acı benimle yan yana yürüyecekmiş gibi. Ama yine de, o kadar çok günüm kalmamış olabilir.

Gözlerimi zorla açıyorum, durumumun ne kadar kötüleştiğini değerlendirmek için bulanık görüşümle mücadele ediyorum.

Ellerim ve bacaklarım ağırlaşıyor ve bağlı olduğumu fark etmem sadece birkaç saniyemi alıyor, sırtımdaki sert döşeme tahtaları ve kaba ipler bileklerime ve ayak bileklerime çok sıkı sarılmış. Spade'in ofisine geri döndüm, etrafımızı saran kitap duvarlarından bunu anlayabiliyorum ama beni neden buraya geri getirdiğini anlamıyorum.

İpleri birkaç kez çekiştiriyorum ama bileklerimi kestiklerinde acı dolu bir tıslama çıkarıyorum.

"Isla?" diye fısıldıyor biri ama arkamdalar. Ne kadar istesem de boynumu o kadar geriye zorlayamıyorum.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, tehdit eden gözyaşlarını uzaklaştırıyorum. Dağılmanın zamanı değil. O zamanın bir daha gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum ama şu anda güçlü kalmalıyım. Şu anda hayatta kalmak için en iyi şansım bu ve tek isteyebileceğim de bu.

"Spitfire." Ses tekrar geliyor ve onun Doc olduğunu anda, gözyaşlarımı tutma çabalarımın hepsi gereksiz hale geliyor çünkü sevdiğim adam sadece bir metre ötemde ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona ulaşamayacağım.

"Doktor," diye boğuluyorum.

"Buradayım, tükürük ateşi," diye homurdanıyor ama sesinde bir keskinlik var. Acısını dışa vuran biri değil ama ben bunu duyabiliyorum. Belki de evli olduğumuz aylar boyunca onu ne kadar iyi tanıdığımdan ya da belki de onu sevdiğim için acısını neredeyse kendi acım kadar güçlü hissedebiliyorum.

"Yaralandın mı?"

Omzumun üzerinden yukarı bakmaya çalışıyorum ve başımdaki ve boynumdaki ağrı tüm vücuduma yayılıyor. Ona yalan söylemeyi düşünüyorum ama o bunu hemen anlayacaktır. O da beni en az benim onu tanıdığım kadar iyi tanıyor ve eğer bu birbirimizi son görüşümüzse, aramızda yalan olmasını istemiyorum. "Evet. Sen?"

"Omzundan vurulmuş. Girip çıktı, bu yüzden önemli bir şey olduğunu sanmıyorum, ama çok acıyor."

Bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey olmasa bile, benim yüzümden yaralandığı fikrinden nefret ederek irkiliyorum. "Başımı oldukça sert çarptım," diye itiraf ediyorum.

"Seni buradan olabildiğince çabuk çıkaracağım, Isla. Sadece benim için dayan."

Döşeme tahtalarına karşı başımı sallıyorum, ama kapı açılmadan ve Spade bana doğru ilerlemeden önce cevap verme şansım olmuyor, bağlı olduğum yere doğru ofisini geçerken gözleri beni hiç bırakmıyor.

"Sonunda uyandın." Karanlık gülümsemesi dudaklarının kenarlarını çekiştiriyor ve bu manzara karşısında midem bulanıyor. Bayılmadan önceki sözleri tenimde soğuk bir ürperti yaratıyor.

"Sana iyi davranıyordum, seni küçük fahişe, ama bu artık sona erdi."

Beni kaçırdıktan, adamlarına beni uyuşturup soydurduktan ve sonra hiç pişmanlık duymadan bana dokunduktan sonra onun kafasında kötü olmanın nasıl görüldüğünü düşünmekten nefret ediyorum.

"Senin sayende değil," diye çıkışıyorum, kelimelerimdeki zehri gizleme zahmetine girmeden.

"Belki de benden kaçmaya çalışmamalıydın." Spade bana doğru ilerliyor, gözleri sanki nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi vücudumun üzerinde geziniyor. Bakışlarını Doc'un arkamda bir yerlerde olduğu yere çeviriyor ve yüzünde şeytani bir gülümseme beliriyor. "Ama en azından artık yaşayacağımız tüm eğlence için bir seyircimiz var."

"Bırak onu," diye homurdanıyor Doktor.

"Yoksa ne olur?" diye meydan okuyor. "Gerçekten talepte bulunacak bir konumda değilsin, değil mi?"

Spade yanıma çömeliyor, tek bir parmağını çıplak kalçamda gezdiriyor ve büyük beden tişörtümü vücudumdan yukarı iterek beni onun çürümüş bakışlarına çıplak bırakıyor.

Ama ondan kaçmayı reddediyorum, açgözlü gözlerle bana bakarken başka tarafa bakmayı reddediyorum.

"Sanırım sen izlerken karını kirlletmekten zevk alacağım. Ve sonra bittiğinde ve fahişen yeterince kırıldığında, ona izleteceğim

Boğazını kestim."

Sonunda gözlerimi ondan kaçırıyorum, çizdiği grafik görsel karşısında gözlerimi sıkıyorum. Spade gibi bir adam tek bir darbeye ilgili herkesi nasıl inciteceğini bilir. Kendisi tahtında bir kral gibi otururken hayatları paramparça edebilecek bir eylem.

"Seni öldüreceğim," diye kükrüyor Doc. Onu tutmaya çalışan kelepçelerin sesi kulaklarımı dolduruyor ama onun gibi bir adamı hafife alacak kadar aptal değiller. Bunun için eğitildi, serbest kalması an meselesi ve onlar da bunu biliyor. Ne yazık ki, Spade gibi pislikler rakiplerini nasıl manipüle edeceklerini bilmeden güçlenemezler.

Kıkırdıyor ve çıplak karnımda bir bıçak hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Göğsümde panik alevleniyor ama kıpırdamadan duruyorum. Bundan kurtulmak istiyor olabilirim ama bunu canlı olarak yapmayı tercih ederim.

"Biliyor musun Isla, sana karşı nazik olmayı planlamıştım. Deneyimsiz fahişelerden hoşlanmam, ama normalde onları eğitmek için biraz zaman harcamayı severim, mükemmel bir kalıp haline gelene kadar onları döverek boyun eğdiririm." Bıçağı daha yukarı çekerek gömleği de onunla birlikte yukarı itiyor. "Ama seninle farklı şeyler yapacaktım. Seni hemen kırmak istemedim. Seni de diğerleri gibi çabucak bir kenara atmaya niyetim yokken bunun ne eğlencesi olabilirdi ki?"

Bıçak gömleğin kumaşını kesip beni sadece onun gözlerine değil, arkamda duyduğum adamların gözlerine de maruz bıraktığında irkildim, Doc'un patronlarına ulaşmasını engellemek için hazırlanıyorlardı, eğer onu bağladıkları şeyden kurtulursa.

"Ama şimdi bir seyircimiz var ve yerini öğrenmen gerekiyor. Seni bulamayacağım hiçbir yere saklanamayacağını öğrenmelisin ve söz veriyorum bir dahaki sefere benden kaçmaya çalışırsan, kafana bir darbeden fazlasını yersin. O lanet bacıklarını kıracağım."

Kumaşı parçalayıp beni bir çift dayanıksız külot dışında tamamen çıplak bırakırken boğazımdan boğuk bir hıçkırık kopuyor. Gözlerinin üzerimde olmasından nefret ediyorum, ama bundan da öte, Doktor'un bunu görmesinden nefret ediyorum.

Bıçak göğsümde ilerliyor, bıçağın ucu derimi kesecek kadar derine giriyor ve göğsümde kan birikintilerinin oluşmasını izliyorum. "Genelde kadınlardaki yara izlerinden hoşlanmam ama sende, bunların benim yara izlerim olduğunu bilerek bir istisna yapabilirim sanırım. Benim izlerim."

Bıçağı karnıma saplarken boğazımdan boğuk bir çığlık kaçıyor, acı nefesimi kesen dalgalar halinde üzerime çöküyor

ciğerlerimden.

Acı beni ele geçirmekle tehdit ederken yıldızlar görüşümde dans ediyor. Bu çok fazla. Hepsi çok fazla.

Spade yüzünü benimkine bir santim kalana kadar indiriyor ve mükemmel nane kokulu nefesi etrafımı sarıyor. "Oynamaya hazır mısın, Isla?"

Başımı sallıyorum, hıçkırıklarım o kadar sert ve hızlı geliyor ki boğuluyorum.

Kıkırdıyor. "Bunu söylemeni umuyordum." Dudakları kulağıma değene kadar alçalıyor. "Benimle savaştığın her saniyeyi seveceğime dair bir his var içimde."

Spade topuklarının üzerinde geriye doğru oturur, dudaklarındaki şeytani gülümseme Doc'a dönüktür çünkü odadaki herkesin söylediği her kelimeyi duyduğunu çok iyi bilmektedir.

Bileklerimin etrafındaki ipleri tekrar çekiştiriyorum, ne kadar acısa da kurtulmak için çaresizce çırpınıyorum ama Doktor'un aksine, düğümlerden nasıl kurtulacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok.

"Ona neden Spitfire dediğinizi anlayabiliyorum."

Başımı kaldırıp Doc'a bakarken gözlerim büyüyor, lakabımın dudaklarından dökülen sesi midemin bulanmasına neden oluyor.

"Karımdan ellerini çekmen için sana bir şans daha vereceğim ve eğer çekmezsen, seni öyle yavaş ve öyle acı verici bir şekilde öldüreceğim ki, ölmek için inanmadığın bir tanrıya dua edeceksin." Doc'un ağzından çıkan her kelime bir öncekinden daha gergin, ama her birini kastettiğine dair aklımda hiçbir şüphe yok.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

DOC

Karnımın ortasına inen yumruk, damarlarımda dolaşan öfkeyi daha da körüklüyor. Bu odadaki herkes karımın incinmesinde oynadıkları rol yüzünden ölecek, ama bu iş ne kadar uzarsa, ölümleri de o kadar acı verici olacak.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor yanımdaki pislik, bakışları Isla'nın odanın ortasında bağlanmış çıplak bedenine geri dönüyor.

Ona baktıkları için gözlerini oymak, yuvalarından sökmek ve bana ait olanı gördükleri için onları yakmak istiyorum.

Isla'nın ipeksi teninden kan sızıyor ve bu manzara içimden akan öfkeyi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Bıçağı herhangi bir hayati organa saplayıp saplamadığını kontrol edemeyecek kadar uzaktayım ama Isla'nın üzerini kaplayan kan arttıkça soğukkanlılığımı daha az koruyabiliyorum.

Spade, Isla'nın omzunun üzerinden bana sırtıyor, onu vücuduyla sararken dudakları boynunun narin etinde geziniyor.

Sessiz hıçkırıkları kalbimden geriye kalanları kırıyor ve onu kollarımda tutmayı, ona yaptıkları her şeyden korumayı arzuluyorum.

Rayne ve Storm bir an önce gelse iyi olur. O pislikler beni götürdüklerini gördüler ama Storm'un kulaklığımı düşürmeden önceki son sözleri aklımdan geçti.

"Malikanede bir şeyler oldu. Hayes kardeşlerin geri kalanı onlara gitti, yani tek başımızayız. Seni ve Isla'yı olabildiğince çabuk çıkaracağız."

Malikanede ne olduğu umurumda değil. Her birimizin yapacak kendi işi vardı. Bizim işimiz Isla'yı dışarı çıkarmak ve Spade'i yakalamaktı. Yine de şu ana kadar yakalanan tek kişi benim ve Isla şu anda piranalarla dolu bir odanın ortasında çıplak bir şekilde bağlı.

Isla inliyor ve bakışlarım vücudunda geziniyor, bariz olanın dışında rahatsızlığına neyin sebep olduğunu arıyor.

Spade azgın bir ergen gibi kızın içine giriyor, vücudu yavaşça hareket ediyor, şehvet ve saf nefret arasında bir şeyle ona bakarken kendini kızın üzerinde sürüklüyor. Bundan nefret ediyorum. Bunun olmasına izin verdiğim gerçeğinden nefret ediyorum. Sefil hayatımda ilk kez gerçekten güçsüz olduğum için nefret ediyorum. Ve ona ne kadar acı çektirirsem çektireyim, bunun asla yeterli olmayacağından nefret ediyorum. Ona yaptıklarını telafi etmeye asla yetmeyecek.

"Bunu neden sevdiğini anlayabiliyorum." Gözlerini bana dikeyyor, ama kalçalarını hareket ettirmekten asla vazgeçmiyor. "Belki kocana benim için ne kadar zorlandığını gösterebiliriz" diye düşünüyor.

Dehşet içinde ona bakarken tek hareketi yanaklarına düşen gözyaşları oluyor. "Senin için *asla* gelmeyeceğim," tersliyor.

Kıkırdıyor, parmakları kızın çenesini kavırıyor ve kızın irkilmesine neden olan cezalandırıcı bir tutuş sergiliyor. "Vücudun sana fazla seçenek bırakmayacak. Seni o kadar uzun süre zevk almaya zorlayacağım ki durduramayacaksın." Dudaklarını, neredeyse onunkilere değecek kadar yakınlaşana kadar aşağı indiriyor. "Sonra seni ellerinin ve dizlerinin üzerine yatıracağım ve sen kocanın gözlerinin içine bakarken seni becereceğim."

"Sen hastasın," diye tükürüyor ama sesindeki titreme odadaki herkese adamın onu etkilediğini söylüyor. Kırılma noktasına yaklaşıyor, eğer onu buradan çıkarmazsam bir daha asla eskisi gibi olamayacağı noktaya.

"Bana daha kötü şeyler de söylendi." Elini kızın kalçasının dış tarafına doğru kaydırıyor, ta ki kızın giydiği dantel parçasıyla karşılaşana kadar... Kızın hiçbir şey giymeyeceği bir noktaya gelmesini umarak ondan çaldığım tüm çiftlere o kadar benziyor ki. Tek kelime etmeden kumaşı vücudundan ayırıyor ve burnuna götürerek onun sarhoş edici kokusunu içine çekiyor. "Çok tatlı kokuyorsun, Isla."

Beni görebilmek için başını çevirip boynunu büküyor, ama bunu imkânsız kılmak için, benden güç alamayacağından emin olmak için onu doğru şekilde konumlandırmışlar, ama ona yaptığı her şeyi görebiliyorum.

Ona her şeyin yoluna gireceğini, burada olduğumu ve ona zarar vermelerine izin vermeyeceğimi söylemek için can atıyorum. Ama onu zaten her konuda hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi kendi eylemlerimin sonuçlarının önümde ortaya çıkışını izlemek zorunda kalıyorum.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

ISLA

Spade'in elleri her yerde.

Çıplak göğüslerimi okşuyorlar ve kalçalarımın arasını itiyorlar. Klitorisimde daireler çizerken beni gözlerinin içine bakmaya zorluyorlar, isteksiz bedenimden bir şeyler çekmeyi bekliyorlar. Tabii ki istemediğin halde orgazma ulaşmanın mümkün olduğunu ve tecavüzcülerin bunu kurbanlarına karşı kullandığını biliyorum ama Spade'in benimle işi o kadar kolay olmayacak.

Ya da belki de sadece .

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, zihnimi buradan başka bir yere sürüklemeye zorlayamıyorum. Yetiştirilme tarzım mükemmel olmaktan uzak olsa da, gerçeklikten bu şekilde kaçmaya hiç ihtiyacım olmamıştı.

Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışmayı çoktan bıraktım. Bunun bir anlamı yok ve şu anda kendimi güçlü gösterme ihtiyacı da hissetmiyorum. Şu anda kendimi zayıf olmaya teslim ettim ve eğer hayatta kalırsam, eğer bundan uzaklaşırsam, kendimi yeniden inşa etmenin bir yolunu bulmam gerekecek.

Doktor'a omzumun üzerinden bakmaya çalışmayı da bıraktım.

Bizi bu şekilde konumlandırmalarının bir nedeni var ve tam da istedikleri gibi işliyor.

Spade kendini geriye itiyor ve kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış bir şekilde bana bakıyor. Bu kadar sıkı çalışmaya alışık değil ve her ne kadar pes edeceğini düşünmek istesem de, bu uzun zaman önce aletini ıslatmakla ilgili olmaktan çıktı ve şimdi bir noktayı kanıtlamaya çalışıyor. Bana bir şey. Doc'a. Ve bizi izleyen adamlarına.

Kendini geriye itiyor ve bedeni beni döşeme tahtalarına bastırmadan nefes almam için bana bir an veriyor. Kendi kanımı görmek midemi bulandırıyor ama kusmamak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kanla aram hiç iyi olmadı, özellikle de kendi kanımla.

Umutsuzca düşüncelerimi toparlamaya çalışırken ayakkabılarının parke üzerindeki sesi bana birkaç dakikalık rahatlama sağlıyor. Benim için hiçbir yolu yok

kendi başıma kaçabilirim. Güçlü, bağımsız bir kadın olduğumu düşünmek istiyorum ve kaçma girişimim bu kadar kolay engellenmiş olsa bile bir dereceye kadar bu doğru, ancak beni bağlama şekilleri, kaçmayı bırakın hareket etmeyi neredeyse imkansız hale getiriyor.

Spade odanın içinde huzursuzca adımlarken saçlarını yumrukluyor, hayal kırıklığıyla uçlarını çekiştiriyor ama ben gözlerimi karşımdaki kapıdan ayırmıyorum.

Doktor buraya yalnız gelmedi ve şu anda tutunabileceğim tek şey bu. Beni çıkarmak için başkalarını getirdiyse hâlâ umut var ama neden bu kadar uzun sürüyor?

Arkamda biri boğazını temizliyor ve Spade durup beklentiyle onlara bakıyor.

"Malikaneye sızıldı. İki rehineyi de kaçırdılar."

Spade'in gözleri öfkeyle parlıyor ve bakışları üzerime düştüğünde midem bulanıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatırken bıçağı tutucusundan çekip tekrar üzerime düşüyor.

Bıçak boğazımın kenarına dayanıyor ve Spade, yüz hatlarından zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle Doc'a bakarken nefes almak için oyun oynamıyorum. "Görünüşe göre arkadaşların babanı ve Bree'yi kurtarmış." Bıçağı etime bastırıyor ve aniden gelen acıyla bir nefes çekiyorum.

Yüz hatlarımdaki rahatlamayı gizlemeye çalışıyorum ama bunu hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Uslu durmanızı sağlamak için kocanızın burada olması iyi bir şey," diye düşünüyor.

"Ona zarar verme," diye fısıldıyorum, gözlerim sevdiğim adamı bağışlaması için ona yalvarıyor.

"Bu tamamen sana bağlı, Isla. Söylediğim her şeyi yapacaksın ve belki de onu biraz daha hayatta tutmayı uygun göreceğim."

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanıyor Doc. "Çek şu lanet bıçağı boğazından."

İç geçiriyor ve bakışlarını gezdiriyor. "şunu," diye uşaklarına çıkıştı.

Yumruğunun ağırlığı altında çatırdayan çenesinin sesi midemi rahatsız ediyor ama yemek yemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki kusma tehlikesini çoktan .

"Sanırım biraz eğlenmemizin zamanı geldi, değil mi?" Spade bana alaycı bir şekilde gülümsüyor ve ben de onun şeytani bakışlarına karşılık vermek zorunda kalıyorum.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor ve ellerini yavaşça kemerine indiriyor, bıçak yüzümün yanında unutuluyor. Beni hizaya getirmek için son kez kullanmayacağından şüpheleniyorum ama şimdilik rahatladım.

Her hareketini izlemek arasında kaldım çünkü şu anda ihtiyacım olan son şey sürprizler ve beni zaten ihlal ettiğinden daha fazla ihlal etmek için kendini hazırlarken izlemek istemiyorum.

Pantolonunun düğmelerini açtığı anda sert boyu pantolonunun üstünden dışarı fırlıyor ve yüzümü bu manzaradan başka yöne çeviriyorum.

Bu gerçekten oluyor. Bunu

gerçekten yapacak.

Ve Doc izlemek zorunda kalacak.

Ya bir mucize olur da buradan çıkarsak? Bana bir daha aynı şekilde bakabilecek mi? Bana dokunabilecek mi?

Sert hıçkırıklar göğsümü zorlarken gözyaşları görüşümü bulandırıyor. Nefes alışım sert ve düzensiz, ama gözlerimi etrafımızı saran kitaplıklardan ayırmıyorum, Romeo ve Juliet'in ilk baskısı beni tam bir sarmaldan alıkoyan tek şey.

Bıçağa uzanıyor ve ayak bileklerimden birindeki ipi hızla kesiyor, böylece dizimi göğsüme bastırıp beni ona açabiliyor.

Hıçkırıklara boğuluyorum ve gözlerimi zorla kapatıyorum. Bekâretimi kaybetmek için yirmi yıl beklemedim ki sevdiğim adama verdikten bir ay sonra böyle bir şey olsun. Benim hikâyem böyle olmamalıydı. Ben sadece tek bir adamla birlikte olmak istemiştim. Onun benim biricğim olacağına dair büyük jestler yapmıştım ama şimdi şeytan tarafından lekeleniyorlar.

Vücudu benimkini örtüyor ve sikinin başı girişime baskı yaptığı anda ciğerlerim göğsümde kekeliyor ve gözlerimi o kadar sıkıyorum ki acıyor, zihnimin buradan çok uzakta bir yer bulmasını ve vücudum ihlal edilirken kendini korumasını istiyorum.

Kaburgalarımı sızlatan bir güçle hıçkırıklara boğuluyorum ama en azından acıya tutunabiliyorum. En azından aşağılık bir adamın ona asla sunmadığım bir şeyi alma hissinden başka bir şeye tutunabilirim.

Evin bir yerinden büyük bir patlama sesi geliyor ve altımdaki zemin şiddetten titriyor ama ben çok çok uzaklarda bir yerde kaybolmuş durumdayım.

Spade'in de alevler içinde kalması koşuluyla tüm ev yerle bir olabilir.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

DOC

Çaresizlik aşına olduğum bir duygu değil.

Yine de gözlerimi önümdeki sahneden ayıramıyorum. Eski karımı öldüren adam sevdiğim kadına tecavüz etmek üzere.

Muhtemelen geçmişteki günahlarım için berbat bir şiirsel adalet ama tek düşünebildiğim bunu hak etmediği ve bunun olmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı.

Yıllarca kendi varlığımdan nefret ettim ama bundan sonra bunun on katına çıkacağını hissediyorum, tabii hayatta kalırsak. Isla'yı hizada tutmak için yararlı olmayı bıraktığımda bu pisliklerin beni öldürme ihtimali var.

Isla'nın çığlıkları yumuşaktır ama hıçkırıklarının gücüyle tüm vücudu titrer. Yine de Spade'in umurunda değil. Küçük sikini avucunun içinde tutuyor, gözleri karımın üzerinde ziyafet çekerken birkaç kez yumruk yapıyor ve sonra kendini onun üzerine bırakıyor.

Bir yanım kendi çıkarım için başka tarafa bakmak istiyor ama o bunu yaşamak zorundaysa ben de yaşamak zorundayım.

Onu teselli etmek için ağzımı açıyorum ama yanımdaki et kafalılarından biri çeneme bir yumruk daha indirerek beni gafil avlayınca hemen sözüm kesiliyor. Bakırın tadı ağzımı dolduruyor ve yanımdaki halıya kan tükürürken onun bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Rayne ve Storm şimdiye kadar burada olmalıydı. Bu kadar uzun sürmesi için aklıma gelen hiçbir sebep yok, bu yüzden en kötüsünden şüphelenmeye başlıyorum. Belki onlar da yakalanmıştır. Ya da belki de yardım etmek için malikaneye gitmek zorunda kaldılar, ama bu pek olası görünmüyor. Hayes ailesine Isla'yı, babasını ve en iyi arkadaşını kurtarmaktan başka bir bağlılığımız yok. Eğer bu pisliklerin söyledikleri doğruysa ve Edward ile Bree serbest bırakıldıysa, oraya gidip yardım etmemiz için hiçbir sebep yok.

Spade, Isla'nın bedenini kendisinden çok daha büyük olan bedeniyle kaplıyor. Kendini yerine çentiklerken yanaklarından süzülen gözyaşlarına bakıyor. Karıma tecavüz etme düşüncesi beni cinayet işlemiş kadar hasta ediyor, ama bunu yaparken onu izleme fikri? Midemi bulandırıyor.

İpi çekiştirirken omzumdaki yakıcı acıyı görmezden gelerek bileklerimdeki bağlara karşı mücadele ediyorum. Isla'ya ulaşma ihtiyacı, bedenimin itirazlarını görmezden gelmemi sağlayacak kadar güçlü. Düğümle kaymam için çok sıkı, bunu yapmak için başparmaklarımı kıracak olsam bile. Bu pislikler beni bağladıklarında ne yaptıklarını biliyorlardı.

Başı yana kayıyor ve vücudu onunkinin altında gevşiyor. Kaderini kabulleniyor. Tüm mücadelesi kan kaybetmiş ve geriye kalan tek şey kabullenmek.

Tam ileri atılmak üzereydim ki altımdaki zemin titredi. Kabini dolduran ve odayı kaosa sürükleyen patlama sesi duyulmadan önce kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

Spade ayağa fırlarken kapının altından dumanlar yükseliyor, masasının üzerinde gelişigüzel bıraktığı silahına uzanırken pantolonunu yukarı çekiyor. Kendini beğenmiş bir orospu çocuğu, vermeliyim. İki yanımdaki iki koruma kapıya doğru ilerlemeden önce birbirlerine bakıyor, Spade ile ofise dalabilecek her neyse onun arasına giriyorlar. Isla sanki etrafında bitenlerin farkında değilmiş gibi kıpırdamadan duruyor ve belki de bu iyi bir şey. Spade'in ölümü muhtemelen ona büyük bir mutluluk getirecek olsa bile, olmak üzere olanları görmesine gerek yok.

şu anda barış anlaşması.

Evin her yerinden gelen silah sesleri kulakları sağır ediyor ama bileklerimdeki iplerden kurtulmaya o kadar odaklanmışım ki umurumda bile değil. Muhtemelen ya Storm ve Rayne ya da Hayes kardeşler, ama her iki durumda da bana ya da Isla'ya zarar vermek için burada değiller.

İpler etime batıyor, kendime biraz yer açmaya çalışırken arkalarında yakıcı bir acı bırakıyor ama bu beni durdurmuyor. Önemli olan tek şey karıma ulaşmak ve onu buradan çıkarmak. Güvende olduğunu bilmem gerekiyor ve onu bir daha hiçbir şeyin incitemeyeceğini bildiğim kollarımda istiyorum.

Başparmağımdaki bir kemik baskının altında kırılınca irkiliyorum ama koluma yayılan acıya rağmen hareket etmeye devam ediyorum. Gözlerimi Spade'den ayırmıyorum.

Elimi başlardan kurtarıırken dikkat çekmemek için hareketlerimi küçük ve yavaş tutuyorum.

Kapı patlayarak açılıyor ve ben hemen yaptığım işi bırakıp gerekirse Isla'yı korumak için kendimi hazırlıyorum. Ama Rayne kapı aralığında belirdiğinde, etrafını duman sarmışken karanlık gözleri Spade'e kilitlenmişti, sanki Azrail'in ta kendisiydi.

Kendimi iplerden kurtarmak ve nefes alma nedenime doğru ilerlemek için hızlıca çalışıyorum. Kanepenin arkasından bir kilim kapıyorum ve geldiğinde çabuk onu örtüyorum. Yüzlerine karşı asla itiraf etmeyecek da, Saint James kardeşlerden hoşlanmaya başladım ve karımı çıplak gördükleri için onları öldürmek zorunda kalmamayı tercih ederim.

Spade'in ipleri kesip onu kurtarmak için attığı bıçağı kullanırken bir elimle yanağını tutuyorum ama o hiç kıpırdamadan duruyor, bakışları odanın diğer tarafındaki kitaplıktan hiç ayrılmıyor. Fiziksel olarak burada benimle olabilir ama zihni çok uzakta, başına gelmesine ramak kalmış olan şeyden kendini koruyor.

"Isla," diye mırıldanıyorum, başparmağımı yanağında gezdiriyorum, gözlerini üzerimde görmek için çırpınıyorum ama hâlâ kıpırdamıyor.

"Yere yat, Spade, yoksa yemin ederim beynini dağıtırım," diye homurdanan Rayne, silahını üçünün üzerine doğrultmuş.

"Nasıl olsa beni öldüreceksin, neden senin için yere yatarak kendime haksızlık edeyim ki?"

Rayne'in koyu renk gözleri odaya doğru adım atarken kızgınlıkla parlıyor. "Çünkü senin zavallı varoluş bahane son verecek kişi ben olmayacağım." Yüzleri birbirlerine sadece birkaç santim yaklaşıp kadar adım atıyor ve elindeki tabancayı o kadar hızlı kaldırıyor ki, Spade'in kafasına indirmeden önce neredeyse hareketi kaçırıyorum.

Aynı anda iki el silah sesi odayı dolduruyor ve hemen vücudumu Isla'nın üzerine getirerek onu elimden geldiğinde koruyorum. Cesetler yere düşüyor ve başımı kaldırıp baktığımda beni koruyan iki pisliğin yerde yattığını görüyorum, nefes almaya çalışırken etraflarını kan bürümüş.

Storm odaya giriyor, buz gibi gözleri Isla ve benim üzerime düşmeden önce odayı inceliyor. "Bütün ev havaya uçmadan önce onu buradan çıkaralım."

Onu kollarıma almadan önce ayak bileğindeki ipi hızla kesiyorum. Hep bu kadar küçük mü hissetti? Sadece biraz oldu

Onu görmeyeli, kollarıma almayalı bir günden fazla ama yine de sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Rayne'in Spade'i yakasından tutup çıkışa doğru sürükleyişini izlerken halıyı onun etrafına daha sıkı sarıyorum.

Storm, "Önce onu bayıltmasaydın daha kolay olurdu," diye homurdanıyor.

Rayne kardeşine ters ters bakar. "Onun sesini dinlemekten bıkmıştım."

Normalde atışmalarını eğlenceli bulurdum ama şu anda tek düşünebildiğim Isla'yı güvenli bir yere götürmek.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ISLA

Travmadan kaçtığınızda kendi zihninizde çok huzurlu bir şey var.

Yıllarımı kendi kafamın içinde geçirdim, düşüncelerim ve duygularımla etrafımdaki insanlara yük olmak istemedim ama kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim.

Hiçbir şeyin acıtmadığı ve kimsenin bana zarar veremediği rüya gibi bir duruma sürüklenirken dış dünya artık yok. Düşüncelerimle baş başa kaldığım ve beni buraya getiren kararlarla barışık olduğum bir yer. Ya da en azından öyle olduğumu düşünüyorum.

Ağırlıksızlık hissinin belli belirsiz farkındayım ama zihnimin o yere geri dönmesine, zihnim özgürce koşarken bedenime ne olduğunun farkında olmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Isla." Mutluluk veren sessizliği bir ses delip geçiyor ama onu geri itiyorum. Henüz zamanı değil. Beni bekleyen gerçekliğe dönmeye hazır değilim.

"Spitfire, bana bakmanı istiyorum." Tanıdık seste çaresizliğin bir sınırı var ve kalbim onlar için acıyor.

"Ona biraz zaman ver," diyor tanımadığım başka bir ses ve bu beni kendi zihnime daha da çekilmeye itiyor.

"Başka bir yerinde yaralanma olup olmadığını bilmem gerek. Ya beyin sarsıntısı geçiriyorsa?" diye soran tanıdık sesin sesi stres ve endişeyle gerilmişti.

"Uyumuyor, Doktor. Kendi zihninde saklandığını bilecek kadar ciddi travma geçirmiş kadınlarla uğraştınız."

Yaptığım şey bu mu? Sanırım mantıklı. Spade beni ağırlığıyla sarıp sarmalayıp tecavüz etmeye hazırlanırken yapabilmeyi umduğum şey buydu ama belki de gerçekten başarmıştım.

Doktor iç çekiyor ve karnımın alt kısmındaki baskının belli belirsiz farkındayım, ama ağrı uzakta. Hissedebileceğim kadar yakın değil ama orada olduğunu bilecek kadar yakın. "Sanırım bıçak tüm organlarını ıskalamış, ama kitim yanımda olsaydı daha iyi hissederdim."

"Bryant onlar için çalışan bir doktorları olduğunu söyledi, bizimle kardeşlerin paylaştığı çatı katında buluşacak."

Bedenimin şu an için emin ellerde olduğuna güvenerek zihnimin güvenli yerine geri dönmesine izin veriyorum.

Sıcak bir el benimkini sarıyor, avucumdaki nasırların hissi o kadar tanıdık ki beni bilincimin eşiğine getiriyor. Gözlerim kayarak açılıyor, göz kapaklarımın ağırlığı neredeyse onları kapanmaya zorluyor, ama Doc'un karanlık, yoğun bakışlarıyla karşılaşacak kadar uzun süre açık tutmayı başarıyorum.

"Spitfire," diye nefes alıyor, omuzlarındaki gerginlik eriyip gidiyor.

"Doktor," diye fısıldıyorum, bakarak. Birinin içindeyim hatırlayabildiğim en rahat yataklar, yumuşak çarşafklar hayatımın çoğunda birlikte yaşadıklarımın bir dünya uzakta. Koyu ahşap mobilyalar, koyu gri duvarlar ve döşeme tahtalarıyla uyum içinde. Hangi biz?

"Hayes kardeşlerin dairesindeyiz, onların boş odasında."

"Oh."

"Nasıl hissediyorsun?" Yatağın yanındaki bir bardak suya uzanıyor ve dikkatlice dudaklarıma götürüyor, geri çekmeden önce birkaç yudum almama izin veriyor.

"Ben iyiyim. Sanırım." Üzerimdeki gömleğe bakıyorum, deri ve vanilya gibi kokan siyah bir Henley, o kadar alışmışım ki evimdeymişim gibi hissettiriyor. "Babam ve Bree iyi mi?"

Yanağımı avucunun içine alıyor ve ben de hemen dokunuşuna doğru eğilerek verdiği rahatlığı içime çekiyorum. "Evet. İkisi de iyi. Sadece yan odadalar."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. "Diğer herkes iyi mi?"

İç geçiriyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, gözleri sanki burada onunla olduğumu hatırlatırcasına yüzümü arıyor. "Nathan Hayes öldü. Spade'in adamlarından biri tarafından vuruldu ve onu çıkardıklarında artık çok geçti, çok fazla kan kaybetmişti."

Nefesim kesildi, gözlerim doldu. Onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ama babamla bir araya geldikleri çocukluğumdan kesitler var. "Bryant ve diğerleri?"

"Hepsi iyi. Sadece sarsıldılar. Dünyaları tepetaklak oldu. Şehirdeki yeraltı dünyası, liderlerinden ikisinin düşüşüyle karışıyor ve babalarının yasını tutarken kendi örgütlerinin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyorlar."

Hiçbir zaman çok yakın olduklarını bilmiyorum ama her bir kardeş için ve önümüzdeki aylarda karşılaşacakları şeyler için kalbim acıyor. Karşılaşacakları en zor şeyin babalarının kaybı olacağını bilmek için daha önce bir suç örgütü için çalışmış olmam gerekmiyor.

Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve Doc içgüdüsel olarak bedenini benimle diğer taraftaki her kimse onun arasına yerleştiriyor. Her çarpışmayı benim için bir tehdit olarak görmeyi bırakması ne kadar sürecek merak ediyorum, ama ona yaşattıklarımın sonrasından sonra, sisteminden çıkana kadar istediği kadar zorba olmasına izin vereceğim.

Doktor'a bakınca babamla Bree'nin kapıda durduğunu görüyorum, ikimize bakarken gözleri cam gibiydi ama hiç vakit kaybetmeden yatağımın yanına koştular.

"Ah tatlım." Beni ilk saran babam oluyor ama kolları artık yabancı geliyor.

Doc'la evlenmek kısa sürede başıma gelen en iyi şey haline gelse de, tüm bunlar onun davranışları yüzünden gerçekleşti. Bunu şimdi görebiliyorum. Doc'un ailemizin çöküşüne katkıda bulunmak için yaptığı tek şeyin boktan bir koca olmak olduğunu görebiliyorum. Clarissa'yı, Clarissa'nın onu sevdiği gibi sevmedi ama onun ölümüne yol açan onun davranışlarıydı ve bizi bugün bulduğumuz yere getiren de babamın davranışlarıydı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim baba." İkisinin arasında göz gezdiriyor, her ikisinde de belirgin bir yara olup olmadığını kontrol ediyorum. "Kaybolduğunu fark etmemiz bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Sen iyi misin?" Bree'nin eline uzandım ve sıktım.

"Bize zarar vermediler," diyor bana. "Biz sadece pazarlık kozu olarak oradaydık ve rolümüzü oynadık. Dürüst olmak gerekirse, aklınıza gelebilecek her türlü televizyon kanalının olduğu gerçekten güzel bir evde geçirilen bir tatil gibiydi."

Bir kahkaha atıp nefesimi kesiyorum ve elim Spade'in beni bıçakladığı yere düşüyor. "Sadece sen kaçırılmayı bir tatil olarak görebilirsin."

Doktor yatağın ucunda duruyor, gözleri belirsizlikle üçümüz arasında gidip geliyor. Bu onun yüzünde görmeyi beklediğim bir duygu değildi

Yüzü. Her zaman kendinden o kadar emindi ki ilişkimiz boyunca nadiren bocaladı. Ama bir şeyler değişti ve bu beni endişelendiriyor.

Artık beni istemiyor mu?

"Duydun mu? Hayes'ler Spade'in icabına bakacaklarmış." Bree, şehrin bel altı suç dünyasında geçirdiği zaman onu birinin öldürüleceği gerçeğine karşı duyarsızlaştırmış gibi, babalarının yeni öldüğünü düşününce muhtemelen acı verici bir şekilde ışılanır.

Gülümsüyorum. "Bu harika bir haber! Umarım iyi durumdadırlar. Babalarını kaybetmenin ve ardından organizasyonun yükünü omuzlarında taşımanın kolay olduğunu düşünemiyorum."

"İyi olacaklar. Nathan onları uzun zamandır kendi yerine geçmeleri için eğitiyordu," diyor babam. "Ama en azından artık eve dönmen güvenli olacak."

Bir an ona bakıyorum, kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Burası artık benim evim değil. Benim evim Doc neredeyse orası ve bunun farkına varmak yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Yatağın ucuna doğru bakıyorum, Doc'un geri çekilişini izlerken nefesim boğazımda düğümleniyor, omuzlarındaki gerginlik o kadar sıkı ki yarası için endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Nereye gidiyor?

İstediği bu mu? Chicago'yu terk edip ondan önceki hayatıma dönmemi mi? Çünkü onu kaybedebilir miyim bilmiyorum.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

DOC

İslam balkon kapısı arkamdan kapanırken daha önce hiç hissetmediğim duygular içimde roket gibi dönüyor.

Beni terk edecek.

Çekip gidecek ve ben gelmeden önceki hayatına geri dönecek.

Kendi hayatına, arkadaşlarına, ailesine dönebilecekken Chicago'da benimle kalması için hiçbir neden yok.

Onu kaybedeceğim.

Durumun gerçekliği üzerime çökerken kendimi sabit tutamamaya huzursuzca yürüyorum.

Ona aşık oldum. Aklıma, bedenime ve ruhuma. O benim nefes alma sebebim oldu ve onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Belki Boston'a taşınabilirim. Ona göz kulak olurum. İzin verdiği her şekilde hayatında kalırım. Beni hala görüyorsa, bize bir şans daha verme ihtimali var. Ya da belki de bu hüsnükuruntu.

Dışarıdaki koltuklardan birine çöküyorum ve aşağıdaki şehre bakıyorum. Kalbim olmadan nasıl yaşayabilirim?

Bir kapı açılıyor ama gözlerimi aşağıdaki küçük parktan ayıramıyorum. Çocuklar oynuyor, ebeveynleri oyun alanını keşfederken onları izliyor. Keşke onu hamile bırakmayı başarabilseydim. O zaman beni terk edemezdi. Çocuğumuzun iyiliği için yanımda kalmaya zorlanırdı ve ben bununla yaşayabilirdim. Sonunda, benim onu sevdiğim gibi o da beni sevmeye başlardı. Bir aile olabilirdik.

"Doktor?" Isla'nın kararsız sesi dikkatimi parktan uzaklaştırıyor ve onu kollarını kendine sarmış, gömleğim kalçasının ortasına vurmuş ve çıplak bacakları soğuktan titrerken buluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" . "Üşüteceksin." Gözlerini deviriyor ve mesafeyi kapatıyor. "Kaçırıldım, bıçaklandım ve neredeyse tecavüze uğruyordum. Üşütmenin en büyük sorunum olduğunu sanmıyorum.

sorun şu anda."

Dikkatle sandalyeye oturuyor ama otururken gözlerindeki acıyı gizleyemiyor.

"Yataktan çıkmamalısın."

"Neden gittin?" diye soruyor, endişemi görmezden gelerek. "İçerisi biraz kalabalıklaşmaya başlamıştı."

"Yalancı."

İçimi çekiyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Onu kaybetmek üzere olduğumu daha yeni fark etmişken bu konuşmayı yapmaya hazır değilim ama bana başka seçenek bırakmayacak. İsla bir şey öğrenmek istediğinde acımasızdır ve sorularını geçiştirmeme uzun süre izin vermeyecektir.

". " Kelimeler fısıltıyla çıktı. "Ne?"

"Chicago'da benimle kalman için hiçbir sebep yok. Artık burada güvendesin. Arkadaşlarının ve ailenin olduğu yer burası."

Ardından sessizlik geliyor ve uzun saniyeler boyunca içeri girip girmeyeceğini merak ediyorum, ama sonra bacağımın bir tarafındaki kanepeye bastırırken görüşümde tonlu bir kalça beliriyor. Diğerini kaldırıp üzerime oturuyor ve beni yukarı bakıp gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Chicago'da benim için bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

Savunmasız olmak hayatımda çok sık hissettiğim bir duygu değil ama kehribar rengi gözlerine bakarken göğsümde hissettiğim rahatsızlığı ancak buna bağlayabilirim.

Minik elleri göğsümün üzerine geliyor ve kendime engel olamıyorum. Kollarımı ona doluyorum, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar onu kendime çekiyorum. Muhtemelen iyi bir fikir değil çünkü gittiğinde sadece daha fazla acı verecek, ama onu tutabildiğim kadar tutacağım.

"Sorun yok, tükürük ateşi. Anlıyorum. Burası senin evin, hayatın burada geçiyor. Chicago'ya gelmenin tek nedeni güvende olabilmekti ve artık bu bir sorun değil."

Başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Benim evim siz neredeyseniz orası, Doktor. Eğer orası Chicago'ysa, ben de orada olacağım."

Uzun saniyeler boyunca ona bakıyorum, az önce söylediğı kelimeleri sanki ona baktıkça anlam kazanacaklarmış gibi işliyorum.

"Seni seviyorum, Doktor. Seni kalbimin her atışıyla seviyorum. Küstah ve huysuz olduğunda da seni seviyorum. Seni seviyorum.

Uykumda üzerime gelmek gibi çılgınca şeyler yapıyorsun ve bana sadece benim için olduğunu bildiğim tatlı tarafını gösterdiğinde seni seviyorum."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, aniden onu tatmak için çaresiz kalıyorum ve onu kendime daha sıkı çekiyorum. O yaralı ve buna dikkat etmem gerekiyor ama ona ihtiyacım var.

Isla kucağımda kayıyor, eli aramızdan eşofmanımın bandına kayıyor ve ağrıyan sikimin dışarı çıkmasına yetecek kadar aşağı çekiyor.

"Spitfire, yaralısın," diye mırıldanıyorum öpücüklerimin arasında. Yumuşak yastıkları ısıyorum, acının ısırganıyla bana verdiği küçük nefesler için çaresizim.

"Umurumda değil."

Isla külotunu kenara itip beni girişinde çentiklerken kalçalarını benimkilerin üzerinde gıcırdatıyor. Bunu durdurmalıyım ya da en azından onu ısıtmalıyım, ama istesem bile bunu durduramam. Onun benim için olduğu kadar ben de onun için çaresizim.

Yavaşça kendini üzerime bırakıyor, sikim duvarlarını geriyor, boğazından bir tıslama koparıyor. "Kahretsin, tükürük ateşi," diye inliyorum, ellerimi kalçalarına bırakıyorum ve onu daha derine sürüklüyorum. İçine gömülmeye, etrafımda kenetlendiğini hissetmeye ihtiyacım var.

Ellerini omuzlarıma dayıyor, yükselip için kaldıraç kullanıyor, zevkini kovalarken beni gıcırdatıyor.

Ellerimden birini vücudunda gezdiriyorum, gömleğimle örtmeye dikkat ediyorum. Dairenin tüm panjurları kapalı ama kimsenin kızımı görmesi riskini göze alamam. Elimi boğazına doluyorum ve dudaklarımız bir nefeslik mesafeye gelene kadar onu aşağı çekiyorum. "Seni seviyorum, Isla." Boğazından boğuk bir inilti kopararak yukarı çıkıyorum. "Sen benimsin. Eğer şimdi benimle kalırsan, sonsuza dek benimsin. Bu dünyada beni senden koparabilecek hiçbir şey yok, şeytanın kendisi bile."

"Ben seninim," diye pantolonunu indirdi. "Seninle olmaktan başka tercih edeceğim bir yer yok." Dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum, onu öpücüğümle dağlıyorum.

Kalçalarını yavaşça döndürüyor, ben de hızını onun ayarlamasına izin veriyorum. Şimdilik. Öpücükler arasında çıkardığı nazik miyavlamalar bağımlılık yapıyor ve onu her gün böyle becerdiğimi hayal ediyorum. Yavaş. Sert. Hızlı. Nazikçe. Beni o güzel kalçalarının arasında hissetmeden hareket edemeyene kadar aklıma gelen her şekilde.

"Doktor," diye sızlanıyor.

"Seni becermemi mi istiyorsun, tükürük ateşi?"

Başını sallıyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden karımın istediğini yapıyorum.

Bir elimi boğazına doladım, dövmeli elimi narın boynunun etrafındaki kontrastı, onu hayatının bir santimi boyunca becermek için beni daha da çaresiz hale getiriyor. Diğer ise kalçasını iz bırakacağından emin olduğum cezalandırıcı bir şekilde tutuyor. İkimize de onun benim olduğunu ve kimsenin onu benden çalamayacağını hatırlatmak için onu morluklarımla kaplı görmem gerekiyor.

Ona aşağıdan saldırıyorum, onu arzuladığım şekilde içime alırken gözlerim başımın içine dönüyor. Cezası gelecek, ama şimdilik bu kadar yeterli. Kendini daha iyi hissettiğinde ve dikişleri çıktığında, beni bir daha asla terk etmeyi düşünmediğinden emin olacağım.

"Siktir," diye haykırıyor.

"Seni döllerimle doldurmam için bana yalvar, tükürük ateşi," diye homurdanıyorum. Uzun süre dayanamayacağım. Hayatlarımız buna bağlıymış gibi onu becerirken değil.

Isla alt dudağını dişlerinin arasında sürüklüyor, ben onu kenara doğru çekerken tırnakları omuzlarımı tırmalıyor. "Lütfen, Doktor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Dölüne ihtiyacım var. Lütfen."

İnliyorum ve çabalarımı ikiye katlayarak boğazını biraz daha sıkıyorum. Amcığı etrafımda sıkılaşıyor ve ona bilmiş bir bakış atıyorum. Onu boğmamı çok seviyor ve elimi boğazında görmek kısa sürede en sevdiklerimden biri haline geldi.

"Benim için çok iyi bir orospusun, tükürük ateşi," diye inliyorum. "Dokun kendine."

Bir elini sokmaktan çekinmiyor, parmakları ona sürtündüğüm yeri okşuyor ve de bir inilti çıkarıyor. Sabit bir ritme yerleşiyor ve kenara yaklaştıkça gözleri ağırlaşıyor. Ona dokunduğum ilk gece yaptığım gibi bunu da mahvetmek istiyorum, ama eğer hissedemezsem bu ikimiz için de bir ceza olur.

Amcığı parçalanırken beni sıkıştırıyor. "Benim için gelsen iyi olur, Isla."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve eğer buna inansaydım, kendi ruhuma baktığımı düşünürdüm. Haykırıyor ve sonra düşüyor, vücudu benimkinin üzerinde titriyor, amcığı sikimin etrafında çırpınıyor ve beni de yanına çekiyor.

Orgazmım üzerime hücum ediyor ve tüm ritmimi kaybediyorum, onu o kadar sert ve hızlı beceriyorum ki yıldızlar görüşümün kenarında dans ediyor.

Isla aşağı inerken başını omzuma bırakıyor ve ben de iki kolumla onu sarıyorum, sarmasam elimden kayıp gidecekmiş gibi korkuyorum.

"Sana bir takip cihazı takıyorum," diye mırıldandım.

Başını kaldırdı ve bana ters ters baktı. "Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tersledi.

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. İşte benim tükürük ateşim.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

ISLA

Chicago'ya **uçmak** bu sefer farklı hissettiriyor ve bunun tek nedeni ülkenin en azılı suçlularından bazılarıyla özel bir jette olmamız değil.

Hayır. Farklı hissettiriyor çünkü eve dönüyormuşum gibi geliyor.

Doc'la olan ilişkim burada filizlendi. Zor olsa bile birlikte yolumuzu bulduğumuz yer, onu öldüreceğimden emin olduğum zaman bile çünkü o çok sinir bozucuydu.

Farklı olmasının bir başka nedeni de, geçen sefer Doc uçuş sırasında bana zar zor bakarken, bu sefer tüm yolculuk boyunca gözlerini benden ayırmadı. Ondan kaçacağımı mı düşünüyor yoksa hala iyi olduğumu kendine hatırlatmaya mı çalışıyor emin değilim ama her iki durumda da bundan nefret etmiyorum. Gözlerindeki vaatten olması gerekenden daha fazla keyif alıyorum, özellikle de geçen hafta bana borçlu olduğum cezayı defalarca hatırlattığı için.

Nathan'ın cenazesi için Boston'da kaldık ve Storm iki liderin ölümünden sonra şehrin kaosa sürüklenmesini önlemek için Hayes kardeşlere yardım etti.

Spade'e ne olduğunu hiç sormadım ve öldüğünü varsayarak rahatım.

İhtiyaç duyduklarında Bryant ve kardeşlerinin yanında olabildiğim için mutluyum ama bana her dokunduklarında Doc'un onlara elini kaybedecekmiş gibi bakmasıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım için de mutluyum.

Doc daire kapısının kilidini açtı ve çantalarımızı oturma odasına taşıdı. Ben yanıma sadece bir sırt çantası aldığımdan ve o da bana ulaşmak için acele ederken hiç toparlanmaya zahmet etmediğinden, yeni eşyalar almak zorunda kaldık.

Ona yaşattıklarım için kalbim acıyor. Benim için endişelenmesinden, ona acı çektirmiş olmaktan nefret ediyorum. Geri dönüp farklı bir şekilde yapabilseydim, yapardım. Ama düşünmüyordum. Bree'yi ve babamı geri almaya o kadar odaklanmışım ki durup düşünmedim.

Çantaları yatak odamızın kapısının yanına bırakıyor ve bana dönüyor, beni hâlâ ön kapının yanında dururken görünce kaşları birbirine çarpıyor. "İyi misin, tükürük ateşi?"

"Cezalandır beni," diye fısıldıyorum, sesimin kelimelerin baskısı altında kırılmamasını umarak.

Doktor'un kaşları kalkıyor ve yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Az önce benden seni cezalandırmamı mı istedin, tükürük ateşi?"

Başımı salladım. "Sanırım... Sanırım bu suçluluk duygusuna yardımcı olacak."

Bana doğru sinsice yaklaşıyor, bana yaklaşırken gözbebekleri kocaman açılıyor. Kalçalarımı kavırıyor ve beni omzuna yatırarak boğazımdan bir çığlık koparıyor. "Şimdiden benim için çığlık atıyorsun ve ben sana dokunmadım bile." Kıkırdıyor. "Seninle işim bittiğinde, sesini çoktan kaybetmiş olacaksın."

"Sözler, sözler," diye alay ediyorum.

Doc beni yatağın ortasına bırakıyor ve hemen elbisemin eteklerine uzanıyor, onu yukarı ve başımın üzerine sürüklüyor, böylece bu sabah giyinirken beni yırtmakla tehdit ettiği eşleşen sütyen ve külottan başka hiçbir şey olmadan önünde oturuyorum. Zümrüt yeşili ten rengimle mükemmel bir uyum sağlıyor ve beni içinde gördüğünde aklını kaçıracağını çok iyi bilerek almıştım.

Odayı geçip dolaba gitmeden önce gözleri uzun dakikalar boyunca bedenimi açıklıkla inceliyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve köşede bir şeyler karıştırdıktan sonra iki kelepçe ve bir ayırma çubuğuyla geri dönüyor.

Gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kaldı. Bunların orada olduğunu nasıl bilemedim? Ve orada başka ne var?

Bileklerimi yatak başlığına, ayak bileklerimi de bara bağlayıp neredeyse acı verecek kadar uzatırken dudaklarında eğlenceli bir gülümseme beliriyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor sessizce, ellerimi bırakmadan önce kelepçelerin çok sıkı olmadığından emin oluyor.

Ona küçük bir gülümseme verip başımı sallıyorum, kalbim göğsümde pathıyor. İşte bu yüzden ona aşık oldum. Çünkü Doc'un ellerinde her zaman güvende hissedecek olsam da, beni incitecek hiçbir şey yapmayacağından emin olmamı sağlıyor.

Doktor yatağın ucunda durup yaptığı işi inceledikten sonra elini pantolonunun önündeki şişkinliğe götürüp sertçe sıkıyor.

Boğazımdan kaçan inilti çaresiz ve muhtaç, ama geçtim. Doktor onu istediğimi biliyor. Her zaman onu istediğimi biliyor.

ve Őu anda onu arzuluyor olmam hiç de sűrpriz olmayacak. "Bunu almaktan çok uzaktasın, tűkűrűk ateŐi." Arkasına uzanıyor ve gűmleĐini baŐının űzerinden çekerek yaĐsız kaslarını ve saatlerce baktıĐım sanat eserini ortaya çıkartıyor. KarmaŐık çizgilere bakmak neredeyse ait oldukları adam kadar baĐımlılık yapıyor.

Sırada pantolonları var, onları aŐaĐı itip odanın diĐer ucuna fırlatıyor ve űzerinde sadece bir çift boxer kűlot kalıyor.

Yatakta kayıyorum, kalçalarını birbirine sűrterek bir saniye bile olsa rahatlamak istiyorum ama beni bu Őekilde tutmasının bir nedeni var ve ben onun için nefes nefese kalana kadar pes etmeyecek.

"Amin benim için ağrıyor mu, Isla?" "Evet," diye mırıldanıyorum.

"Mm, sikim için ne kadar gűzel yalvardıĐını duymak için sabırsızlanıyorum." Bana doĐru ilerlerken űnce bir dizini sonra diĐerini yataĐa yerleŐtiriyor. "Ya da belki hiç alamayacaksın. Belki de o gűzel aĐzını sikerim ve seni çaresiz bırakırım."

"Doktor," diye sızlanıyorum.

"Ya da belki de műkemmek kıçını almamın zamanı gelmiŐtir," diye dűŐűnűyor aĐrılıĐını űzerime yerleŐtirirken, sert boyu boxer'ının űzerinden karnıma bastırıyor. "Ben senin kıçını sikerken boŐalabileceĐini dűŐűnűyor musun, ateŐ parçası? EĐer iyi olursan ve benim için boŐalırsan, belki o zaman senin gűzel amınla da oynarım."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, tehditlerinin nadiren űyle olduĐunu, neredeyse her zaman bir sűz olduĐunu biliyorum.

"Sana yatak odasında baŐka erkeklerin isimlerini sűylemen konusunda ne demiŐtim, Isla?" diye homurdanıyor ve kocaman ellerinden biriyle yűzűmű kavırıyor, aĐzım baskıdan aılana kadar sıkıyor. İki parmaĐını dilime bastırıyor ve daha derine itiyor. "Em."

Dudaklarımı parmaklarının etrafına kapatıyorum ve bunu yaparken gűzlerini tutuyorum. Sanki onun sikiymiŐ gibi emiyorum ve onun boŐalması için yanıp tutuŐuyorum ve gűzleri ihtiyaçla parlıyor.

", tűkűrűk ateŐi, benim için çok çaresiz bir fahiŐesin, deĐil mi?"

Parmaklarının etrafında başımı sallıyorum, tıpkı sikine yaptığım dilimle parmaklarını yalıyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor. "Benim için gerçekten aresizsin, değil mi?"

Bu sefer cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü ikimiz de öyle olduğumu biliyoruz. İkimiz de amımdan ihtiyaç damladığını biliyoruz ve o bana daha dokunmadı bile.

Parmaklarını bir patlamayla serbest bırakıyor ve göğsümden aşağıya doğru sürüklüyor. Sütyenimin kabını aşağı doğru itiyor ve tükürüğümle meme ucumun etrafında dönerek boğazımdan bir inilti çıkarıyor.

"Seni cezalandırmak zorunda olmam çok yazık, tükürük ateşi, çünkü kendimi senin güzel amına gömmek ve sıcaklığında kendimi kaybetmekten başka bir şey istemezdim. Ama ne yazık ki cezalandırılman gerekiyor."

Alt dudağım sadece onu güldüren bir surat ifadesiyle dışarı fırlıyor.

"Bunların hiçbiri değil, Isla. Bunu kimin istediğini unutma." Kıkırdıyor. "Sanırım nasıl devam edeceğime karar verirken yüzünü sikeceğim."

Omuzlarıma biniyor ve başını dudaklarıma yerleştirmeden önce ağır sikini boxerından çıkarıyor. "İyice aç, tükürük ateşi."

Bana söyleneni yapıyorum ve hiç vakit kaybetmeden kendini dudaklarımın arasına bırakıyor. Onun etrafında inliyorum, tuzlu tadı tat tomurcuklarımın üzerinde patlıyor ve onu daha fazla almak için başımı kaldırıyorum.

"Mm, kızım benim için çaresiz, değil mi?" Bir eliyle saçımı, diğer eliyle de sikini kavırıyor. "Sıkı tutun, ateş parçası."

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

DOC

Hay .

Isla'nın ağızı tam bir cennet. Bu cezanın onun için olduğu kadar benim için de zor olacağını bilmeliydim, çünkü şu anda kendimi onun içine gömmek ve ikimiz de nefes alamayana kadar onu becermekten daha çok istediğim bir şey yok.

Ağızına giriyorum, boğazının arkasını dürtüyorum ve gözleri sulanana kadar öğürme refleksini zorluyorum. "Aferin kızıma," diye övüyorum. "Benim için boğazını aç bebeğim. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Bana bakan şehvet sarhoş edici. Kızım övülmeye bayılıyor ve bu teknik olarak bir ceza olsa bile onu bundan mahrum bırakmayacağım.

Ben sikimi daha derine sokarken Isla'nın dili uzunluğumun alt tarafında geziniyor. Boğazına doğru ittiğim an, karşılıklı bir inilti çıkarıyoruz ve kalçalarımı kısa itişlerle ileri geri hareket ettiriyorum, geri çekmeden önce onu sınırlarının sınırına iterken gözlerinin içine bakıyorum.

Umutsuzca nefes alıyor, ama tekrar ilerlediğimde dudaklarını aralıyor ve beni hemen kabul ediyor.

Zaten çok yaklaştım. Bu cezayı bir an önce bitirmeliyim yoksa dayanamayacağım. Topuklarımın üzerine geri düşüyorum, yavaş geçişlerle sikimi okşarken ona bakıyorum. Kendi ellerim onun ağızı kadar iyi hissettirmiyor, ama çok daha uzun süre sonra yükümü boğazından aşağı üfleyeceğim.

"Bana neden cezalandırıldığını söyle," . "Çünkü sana söylemeden şehri terk ettim." "Ve?"

"Kendimi bilerek tehlikeye attım." "Ve?"

"Seni endişelendirdim. Senden kaçtığımı düşünmeni sağladım, oysa bu yapmak isteyeceğim son şeydi."

Yüzüm onunkiyle aynı hizaya gelene kadar vücudunda aşağı doğru ilerliyorum ve nefesleri yanaklarımda fısıldıyor. "Bir daha böyle aptalca ve umursamazca bir şey yapacak mısın?"

"Hayır."

Çenesini parmaklarımla arasına alıp bakışlarını tutuyorum. "Seni reddetmya da tokatlamayacağım, tükürük ateşi. Bu çile boyunca yeterince acı çektin ve seni cezalandırmamın işe yarayacağını düşünmüyorum."

Tartışmak için ağzını açıyor ama başımı yavaşça sallayarak sesini çıkaramadan sözünü kesiyorum.

"Daha bitirmedim," diye homurdanıyorum. "Eğer bir daha böyle aptalca bir şey yaparsan. Ortadan kaybolursan ve seni bulamazsam. Bana haber vermeden şehri terk etmeye karar verirsen. Bunlardan herhangi birini yapmayı aklından bile geçirirsen, seni bu yatağa kelepçelemekten ve daha yapmayacağından emin olana kadar burada bırakmaktan çekinmeyeceğim. Mahvettiklerim hariç her orgazmını inkar edeceğim. Her gece uyumadan önce ve her sabah uyandığında seni tokatlayacağım. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"Güzel." Kendimi topuklarımla üzerine itiyorum ve bacaklarını dikkatlice öne doğru kaldırıp göğsüne bastırıyorum, komodeye uzanırken ayırıcı çubuğun bana sağladığı manzaranın tadını çıkarıyorum.

Gözleri elimdeki kayganlaştırıcı şişesine kilitlendiği anda nefesi göğsünde kesiliyor ve bakışlarına korku yayılıyor.

Tek kelime etmeden külotunu vücudundan yırtıyorum, narin kumaşın vücudundan düşme şeklinden biraz fazla zevk alıyorum.

"Doktor," diye tersledi. "Bu eşleşen bir set."

Sırıtiyorum ve yatağın başucundaki masaya uzanıp bir çakı çıkarıyorum. Isla beni uyarmak için ağzını açıyor ama ben hızla sütyenin önünü kesiyorum ve dantelin kopmasıyla göğüslerinin dışarı fırlamasını izliyorum. "Sorun çözüldü."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, ağzı bir karış açık, ama dudaklarında bir gülümseme var. Son iki ayda kaç çift iç çamaşırını mahvettiğimi düşünürsek, bu noktada buna pek şaşmamalı.

Sikimi girişine çentikliyorum, amı bu gece onun için daha büyük planlarım olsa bile reddedemeyeceğim bir siren çağrısı.

"Doktor," diye sızlanıyor.

"Yakaladım seni, tükürük ateşi." Yavaşça ileri doğru bastırıyorum. Boğazımdan çıkan inilti zar zor insani ve duvarları etrafımda kenetlenerek beni içine çekiyor

Daha derin. "Siktir, Isla. Amin mükemmel."

Bileklerindeki kelepçeleri çekiştiriyor ama kelepçeler onu tam istediğim yerde tutuyor.

Başının yanına uzanıp kayganlaştırıcının kapağını kapatıyorum, içine girip çıkarken itişlerimi hiç yavaşlatmıyorum. Şu anda boşalmak, amını kalın döl ipleriyle tekrar tekrar doldurmak için çok istekliyim, ta ki kök salmamasına imkân kalmayana kadar. Hamile kalması an meselesi ama ben sabırsızım.

Çocuğumla birlikte şiştiğini görmeliyim.

Fikrimi değiştiremeden, kayganlaştırıcıdan biraz parmaklarıma fıskırtıyorum ve elimi altınıza bırakıyorum. Büzüşmüş deliğine dokunduğum anda kalçaları kayıyor, izinsiz girişten kaçmaya çalışıyor.

", Isla. İkimiz de buna bayılacağını biliyoruz."

Tek bir parmağımı dar halkasından geçiriyorum ve amı etrafımda kenetlenirken karşılıklı bir inilti çıkarıyoruz.

Oh evet, sikimin götünde olmasına bayılacak. "Siktir," diye inliyor.

"Amin beni çok sert sağıyor bebeğim," diye inliyorum parmağımı çekip yanına bir tane daha sokarak onu daha da geriyorum.

"Doktor, lütfen."

"Lütfen, ne, Isla? Seni daha sert sikmemi ister misin? Başka bir parmak ister misin? Yoksa sikimi kıkında mı istiyorsun?"

"Evet, oh lanet olsun. Evet. Sadece durma." Gözleri sıkıca kapanıyor ve bir elimle kalçasına vurarak tekrar açmasını sağlıyorum.

"O güzel gözlerini benden ayırma, tükürük ateşi."

Boştaki elimi amına götürüyorum ve klitorisinin etrafında dönmeye başlıyorum, onu sınıra yaklaşıyorum. Kıcını sikme zamanı geldiğinde onun uysal olmasına ihtiyacım var ve orgazm onu gevşetmenin en iyi yolu.

Bileklerindeki kelepçeleri tekrar çekiştiriyor ve onu serbest bırakmak istiyorum, ama tükürük ateşimin merhametimde olması onu becermeyi çok daha iyi hale getiren bir şey var.

Amcığı sikimi sıkıca kavriyor, serbest kalmaya doğru ilerlerken duvarları çırpınıyor. Bir yanım bunu uzatmak, bana yaşattıklarının kefareti olarak onu zevk için bekletmek istiyor, ama çok ileri gittim. Bu işi gereğinden fazla uzatmayı düşünemeyecek kadar onun güzel küçük kıcını sikmeye ihtiyacım var ve dürüst olmak gerekirse, eğer amında daha fazla kalırsam, yükümü boşaltacağım ve tüm planı mahvedeceğim.

"Benim için boşalacak mısın, Isla?" Homurdanıyorum, klitorisine daha fazla baskı uyguluyorum ve vücudunun dokunuşumun altında titremesini izliyorum.

"Evet, lütfen, Doktor. Lütfen beni boşalt."

"Benim için çok güzel yalvarıyorsun, tükürük ateşi."

Kalçalarımı onunkilere çarpıyorum, parmaklarım aynı hızda girip çıkıyor ve tam olarak uçurumun kenarına geldiği anı görüyorum.

Vücudu bir saniyeliğine hareketsiz kalıyor ve sonra içinden geçen zevkle sarsılıyor ve titriyor. Amcığı sikimi öyle bir sağıyor ki, onu hemen burada ve şimdi doldurmamak için her şeyi yapmam gerekiyor, ama soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum.

Bacaklarının arasındaki cennetten kaymadan ve parmaklarımı kışından çekmeden önce orgazmını parmaklarım ve sikimle olabildiğince uzatıyor.

Isla altımda kemiksiz bir şekilde yatıyor, bana sevgiyle bakarken dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyor. Bir daha kimsenin bana böyle bakacağını düşünmemiştim ve kesinlikle bunu hak edeceğimi de düşünmemiştim. Ama Isla'yla her şey farklı. En başından beri öyleydi.

Elime bol miktarda kayganlaştırıcı sıkıyorum ve uzun vuruşlarla sikimi çalıştırıyorum, onu mümkün olduğunca az acıyla almaya hazır olduğumdan emin oluyorum.

Kalçalarını daha yukarı kaldırıyorum ve dizlerimin üzerinde durana kadar öne doğru sürüyorum, bu da bana her iki deliğin de mükemmel görüntüsünü veriyor. "Belki de seni yatağa bağlı tutmalıyım, tükürük ateşi. O zaman üç deliğine de her zaman erişimim olur."

Alay ediyor ve başını sallıyor. "İkimiz de biliyoruz ki istediğin her şeye, istediğin zaman ulaşabilirsin kocacığım."

Dudaklarından dökülen bu kelime sikimi acıtıyor. Onu defalarca sahiplendim. Ona ve beni dinleyen herkese benim olduğunu söyledim ama o ilk kez aynı şeyi yapıyor.

"Şimdi o daracık götünü sikeceğim karıcığım ve her saniyesine bayılacaksın." Sikimi büzülmüş deliğe doğru çentikliyorum ve gözleri belirsizlikle parlıyor. Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyor, ama bu onu daha az korkutucu yapmıyor. "Benim için nefes al, tükürük ateşi."

Derin bir nefes alarak söyleneni yapıyor ve ben de yavaşça ilerliyorum.

"Ve dışarı."

Nefesini bırakıyor ve başım kas halkasının arasından kayarak onun çığlık atmasına neden oluyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum. "Benim için çok iyi bir kız oluyorsun."

Elimden geldiğince yavaşça daha derine ve boştaki elimle klitorisinin etrafında tekrar dönmeye başlıyorum, kıkına daha fazla kayarken zevkin acıyı kesebileceğini umuyorum.

"Doktor," diye sızlanıyor. "Bu çok fazla. Acıtıyor."

"Biliyorum, tükürük ateşi. Ama söz iyi hissettireceğim."

Isla başını sallıyor ama kaşlarının arasındaki kırıksıklık bana zar zor dayandığını söylüyor ve şişmiş amının tepesindeki hassas sinir demeti üzerindeki çabalarımı ikiye katlıyorum.

Birleştığımız yere bakıyorum ve inliyorum. Hay sikeyim. Etrafımda gerilmesini izlemek asla eskimeyecek. O kadar mükemmel ki.

İçine daldım ve yabancı hissine alışmasını beklerken ikimiz de bir inilti çıkardık.

"Nasılsın, Isla?"

"Çok fazla," dedi pantolonunun altından. "Hareket etmene ihtiyacım var.

Lütfen doktor."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Sabit bir tempoya başlıyorum ve herhangi bir rahatsızlık belirtisi için yüzünü izliyorum. Amından ihtiyaç damlıyor ve parmaklarımı klitorisinin üzerinde sıkı tutuyorum, kıkının etrafımda sıkılmasından zevk alıyorum.

"Benim için gelmeni istiyorum," diyorum.

Ağzı açık kalıyor. "Bunu sevebilir bilmiyorum."

Uzanıp elimi boğazına doluyorum ve ikimizden de bir inilti çıkarıyorum. "Sana söyleneni yapacaksın, tükürük ateşi. Beni bir daha sormaya zorlama," diye homurdanıyorum ve gözbebekleri büyüyene kadar elimi sıkıyorum.

Onu daha sert beceriyorum, bana verdiği her şeyi ve daha fazlasını alıyorum ve onu kenara doğru sürüklüyorum. Boşalmasına ihtiyacım var çünkü zar zor dayanıyorum, taşaklarım gergin, omurgamın tabanındaki karıncalanma neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktada.

Tam tekrar boşalmasını isteyecekken boğazından boğuk bir çığlık kopuyor ve tüm vücudu altımda titriyor. Kıkı beni sıkıyor ve orgazmı boyunca onu sikmeye devam etmemi neredeyse imkânsız hale getiriyor.

Onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum, onu o kadar sert beceriyorum ki canının yanmasından korkuyorum ama yavaşlayamayacak kadar ileri gitmiş durumdayım.

Onu sıcak döllerimle doldururken gözlerimin arkasında zevk patlıyor, göğsümden bir zevk kükremesi kopuyor. Boş boş, acaba onunla seks

İsla hiçbir zaman akıllara durgunluk vermeyecek, ama hayatımızın geri kalanının birlikte böyle görüneceğini biliyorum.

Düzgün görebildiğimde ve nefesim düzleştiğinde, kıcımdan çekiliyorum ve dölümün ondan kaymasını izliyorum. Karımı işaretlemenin çok tatmin edici bir yanı var ve bundan asla bıkacağımı sanmıyorum.

Kelepçelere uzanıp el ve ayak bileklerini hızla çözüyorum, onu kollarıma çekip başının tepesine bir öpücük kondurmadan önce ayırıcı çubuğu yatağın kenarına fırlatıyorum. "İyi iş çıkardın, tükürük ateşi."

Başını sallıyor, yorgunluk onu bilinçsizliğe doğru sürüklerken gözleri kapanıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Ben de seni seviyorum." Ona daha yakın duruyorum, göğsüme daha sıkı bastırıyorum. "Evlen benimle."

Kehribar rengi gözleri açılıyor ve uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Doktor ama biz zaten evliyiz."

Kıkırdıyorum ve saçlarını yüzünden itiyorum. "Bunu biliyorum. Ama sana gerçek bir düğün yapmak istiyorum, birbirimizden gerçekten hoşlandığımız ve senin kendi gelinliğini, çiçeklerini ve başka ne istersen seçtiğin bir düğün."

Dudaklarına yerleşen gülümseme ve gözlerinde biriken yaşlar bana hayatımın sonuna kadar yanımda tutacağım bu kadına neden aşık olduğumu hatırlatıyor.

"Seninle milyon kere evlenirim."

EPİLOG

ISLA

Daha arabadan inmeden kahkahalarını duyuyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hayatımın bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. yıllarca sürecek partiler ve belki de seyahatler olduğunu düşünüyordum. Dürüst olmam gerekirse.

Üniversiteyi bitirebilirdim.

Ve yine de buradayım.

El çantamı omzuma atıp evimizin ön merdivenlerinden yukarı çıkıyorum. Doc'un beni banliyölere götürdüğü ve beyaz çitli bir evin önünde durduğu gün o kadar gülmüştüm ki gözyaşlarım yanaklarıma düşmüştü ve sonra onun ciddi olduğunu anlamıştım.

Evliliğimizin başında paylaştığımız daireden bir dünya uzakta, ama artık o insanlar değiliz. O hala Saint James ailesi için çalışıyor ve ben de hala haftada bir Bella ile öğle yemeğine çıkıyorum ve çok fazla mimoza içtikten sonra beni alması için ona ihtiyaç duyuyorum ama artık daha mutluyuz. Birlikte ayaklarımızı bulduk ve sonra karışıma birkaç el ve ayak parmağı daha ekledik.

Ön kapının kilidini açıp çantamı ve paltomu yan masanın üzerine bırakıyorum. Doktor her zaman tüm eşyalarımı burada bıraktığım için bana kızıyor ama kapıdan her girdiğimde onları görmeyi umursamayacak kadar çaresizim. Ayrıca, daha sonra bir şaplak yiyeceğim anlamına geliyorsa, bunu riske atmaktan çok mutluyum.

Ön odaya adım atıyorum ve dudaklarımdan dökülen kahkahayı engellemek için ağzımı kapatıyorum. Kocamın 1.80'lik boyu küçücük bir çocuk sandalyesine sıkışmış, nasıl oluyor da altındaki şey buruşmuyor hayret ediyorum. Başının tepesinde bir taç var ve bir elinde bir çay fincanı, diğerinde de Indigo'nun yumuşak oyuncaklarından birini tutuyor.

Çok gülünç görünüyor ama bu onu daha çok sevmeme neden oluyor. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama yine de bu hayatı onunla yaşadığım her gün, kalbim onu ve iki bebeğimizi içine sığdırmak için büyüyor gibi görünüyor.

Köşedeki karyolaya bakıyorum ve kız kardeşi ile babasının birkaç metre ötesinde çıkardıkları gürültüye rağmen Noah'nın derin bir uykuda olduğunu görüyorum.

"Anne!" Indigo odaya yayılmış peluşların üzerinden atlarken ciyaklıyor. Ne zaman evden çıksam savaş alanına dönüyorum ama başka türlüünü de istemezdim. Babasıyla geçirdiği bir günün ardından kızımın yüzünü gördüğümde değil.

Kollarıma atlaması için tam zamanında çömeliyorum ve omzunun üzerinden bizi yakından izleyen Doc'a bakarken onu sıkıca sarıyorum. Indigo hayatımıza ikinci evliliğimizden kısa bir süre sonra, kocamın benden habersiz düzenli olarak kullandığı doğum kontrol haplarının bir ürünü olarak girmişti.

Hamile olduğumu ilk öğrendiğimde çok kızgın olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum, ancak kendime karşı dürüst olursam, bu bizim için bariz bir sonraki adımdı ve küçük kızımızı doktorun muayenehanesindeki monitörde ilk gördüğümde, tüm öfkem eriyip gitti. Doktor bana böylesine güzel bir hediye vermişken nasıl kızabilirdim ki? Bu konuda sinsi olsa bile.

Ve iki yıl sonra, Noah'a hoş geldin dedik.

Doc büyüklüğünde bir adamı minik bebeklerle görmek her zaman yumurtalıklarımın patlamasına neden oluyor ve neredeyse daha fazla çocuk istemesine boyun eğiyorum, ancak dört kişilik ailemiz mükemmel.

Doktor küçük sandalyeden yavaşça kalkıyor ve bana doğru sinsice ilerlemeden önce Mors Waldo'yu ve fincanı masanın üzerine bırakıyor.

Beni kollarının arasına alıp kendine çekiyor, yüzünü boynuma gömüyor ve keskin bir nefes alıyor. "Bugün seni çok özledim."

Gülüyorum, kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum. "Sadece birkaç saatliğine dışarıdaydım."

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve ben inliyorum. Çocuk sahibi olduktan sonra zarar görmeyen tek şey? Seks hayatımız. Adam doyumsuz, de öyle. Ona asla doyamayacağım.

"İğrenç!" Indigo bağıriyor. "Annem ve babam iğrenç!"

Ağzımdan bir kahkaha ve dudaklarımı çekiştiren gülümseme yanaklarımı acıtıyor. Doc'a bakıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum, kirli sakalları avuçlarıma değiyor.

"Bana böyle güzel bir hayat verdiğin için teşekkür ," diye fısıldıyorum.

Başını yavaşça sallıyor ve yüzünü benimkine bir santim kalana kadar indiriyor. "Bana dilemeye cesaret edemediğim her şeyi veren sensin, tükürük ateşi."

Noah'nın köşeden gelen mırıldanma sesi dikkatimizi birbirimizden uzaklaştırıyor ve Doc hızla odayı geçip bir yaşındaki çocuğumuzu kollarına alıyor, sonra da Indigo'yu kucağına alıyor. Bana dönüyor ve ben de kollarımı üçüne de doluyorum.

Keşke hayatının bittiğini düşünen o yirmi yaşındaki parti kızı beni şimdi görebilseydi.

TEŞEKKÜRLER

Kırık Yeminler'i okuduğunuz için teşekkür ederim. Sürekli desteğiniz benim için her şey demek ve kitaplarımdan birini okuyan her birinize sonsuza dek minnettarım!

Sırada Ace ve Mia'nın kitabının olduğunu söylemekten büyük heyecan duyuyorum! Shattered Promises Nisan 2024'te yayınlanacak ve sizi hem güldürecek hem de ağlatacak yürek burkan bir hikaye.

Kırık Yeminler'i beğendiyseniz, Amazon, Goodreads, Sosyal Medya, posta güvercini, seçici değilim, yorum yaparsanız benim için dünyalara bedel olur.

Yayın tarihleri ve gizli parçacıklar da dahil olmak üzere gelecekteki projelerin ön gösterimleri için beni sosyal medyada takip edebilir veya [okuyucu grubuma](#) katılabilirsiniz!

TEŞEKKÜRLER

Doktor, When it Raynes kitabında sayfalara adımını attığı andan itibaren bir yanım onun eninde sonunda kendi kitabına kavuşacağını biliyordu ama bunun yıllar sonra olacağını düşünüyordum. Sonra herkes bizim huysuz doktorumuzla tanıştı ve bana en az ne zaman kitap çıkaracağı sorulmaya başlandı.

Sorun ne? Onun için bir hikâyem yoktu ve hikâyesi olan milyonlarca kitabım vardı. Ama sonra bir gün Ace ve Mia'nın kitabını yazmaya çabalarken aklıma geldi. Sanki bir tren çarpmış gibiydi ve hemen başladım, ki bu hiç yapmadığım bir şeydir. Kitaplarım üzerinde yıllarca olmasa bile aylarca düşünmem gerekir ama sanırım Doc uzun süredir zihnimde kira ödemedi yaşıdığı için hemen başlayabildim.

Bu yüzden Doc'un kitabı için yalvaran herkese teşekkür ederim, çünkü umduğumdan daha iyi oldu. Doc ve Isla'yı çok seviyorum ve kendime karşı gerçekten dürüst olursam, sanırım Isla'nın bakış açısından yazdığım ilk kelimelerden itibaren bu kitabın kalbimde özel bir yeri olacağını biliyordum.

Bu kitap için kime teşekkür etmem gerektiğine gelem. Her zaman olduğu gibi, beni seven ve destekleyen, itilmem gerektiğinde beni iten ve ipin ucuna geldiğimde mola vermemi sağlayan harika kocam Sam. Biri bunu nasıl yaptığımı sorarsa, onlara her zaman Sam'i işaret ederim çünkü o her zaman Fyre Takımı'nın MVP'sidir.

Kenarda beni destekleyen arkadaşlarım ve ailem olmadan bunu yapamazdım. Her zaman kitaplarımın nasıl gittiğini soran insanlardan, çılgın fikirlerimi heyecanlandıran en iyi arkadaşlarıma kadar. Hepinizi seviyorum.

Görünüşe göre asla öğrenemeyeceğim için her kitapta aynı Avustralyalılıkları değiştiren harika editörüm Ellie'ye.

Ve hayallerimi gerçeğe dönüştüren inanılmaz okuyucularıma. Beş yıl önce bana 11. kitabımı yayınlayan tam zamanlı bir yazar olacağımı söyleseydiniz, muhtemelen histerik bir şekilde gülerdim ve eminim ki sizler olmadan buraya gelemezdim. Bunun için sonsuza dek minnettarım. Umarım Doc ve Isla'nın hikâyesini benim onları yazmayı sevdiğim kadar sevmişsinizdir.

AYRICA MONTANA FYRE TARAFINDA N

FROST INDUSTRIES (KARANLIK MAFYA ROMANTİZMİ)

[Fırtına Öncesi](#)

[ınKar Yağışı](#)

[Wynter' Ölüsünü](#)

[Işınladığında](#)

LEKELİ AŞK (KARANLIK ROMANTİZM)

[Kopan Bağlar](#)

[Kırılan Yeminler](#)

[Paramparça Vaatler](#) (Nisan 2024'te Çıkacak)

YASAK ZEVKLER (KARANLIK ROMANTİZM)

[Düşmüşlere Güven](#)

Pray for the Damned (2024 Sonlarında Çıkacak)

FOREST FALLS (KOLEJ HOKEYİ ROMANTİZMİ)

[Bahis](#)

[Uçuş](#)

[Dövüş](#)

[İhanet](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

